

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A full-body photograph of a man with extensive tattoos, wearing a grey ribbed tank top, a black baseball cap worn backward, and a silver chain necklace. He has his arms crossed and is looking directly at the camera. A baseball glove is visible on his left arm.

Fake the Gamme

JULIA JARRETT

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

OYUNU SAHTE YAP

Temmuzl a Jarrett

Telif Hakkı © 2024 Julia Jarrett

Kapak Fotoğraflı Katie Cadwallader

Model: Trevor Brachtenbach Kapak

Tasarımı: Kari March

Bu roman bir kurgu eseridir. İçinde tasvir edilen isimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün eseridir. Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir. Julia Jarrett bu eserin yazarı olarak tanımlanmanın ahlaki bir hak olduğunu iddia etmektedir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD ve Kanada telif hakkı yasalarının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının veya yazarın yazılı izni olmaksızın herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

GOKTEKT3

- [1. Maverick](#)
- [2. Sadie](#)
- [3. Maverick](#)
- [4. Sadie](#)
- [5. Maverick](#)
- [6. Sadie](#)
- [7. Sadie](#)
- [8. Maverick](#)
- [9. Maverick](#)
- [10. Sadie](#)
- [11. Maverick](#)
- [12. Sadie](#)
- [13. Sadie](#)
- [14. Maverick](#)
- [15. Sadie](#)
- [16. Maverick](#)

[17. Maverick](#)

[18. Sadie](#)

[19. Sadie](#)

[20. Maverick](#)

[21. Sadie](#)

[22. Maverick](#)

[23. Sadie](#)

[24. Sadie](#)

[25. Maverick](#)

[26. Maverick](#)

[27. Sadie](#)

[28. Sadie](#)

[29. Maverick](#)

[30. Sadie](#)

[31. Sadie](#)

[32. Maverick](#)

[33. Sadie](#)

[34. Maverick](#)

[35. Sadie](#)

[36. Maverick](#)

[37. Sadie](#)

[38. Maverick](#)

[39. Maverick](#)

[40. Sadie](#)

[Sonsöz](#)

[Teşekkür Julia Jarrett](#)

[Hakkında](#)

BİRİNCİ BÖLÜM

Maverick

Hastaneler cehennem gibidir. Çok parlak, çok gürültülü ve biraz umut serpiştirilmiş çaresizlikle doludurlar.

Asla iyi karışmayan iki duygu.

Burada olmak istemiyorum. Sahte bir gülümseme takınmak ve bu çocuklar için motive edici olmaya çalışmak istemiyorum. Bırakın şu anı, en iyi zamanlarda bile kimse benim tarafımdan motive edilmemeli. Etrafımın bana gözlerinde yıldızlarla bakan ve harika biri olduğumu düşünen insanlarla çevrili olmasını istemiyorum.

İnsanlarla çevrili olmak istemiyorum, nokta.

Evde, karanlıkta, kendi başıma olmak istiyorum. Kaburgalarım ağrıyor, köprücük kemiğim acıyor *ve burada olmak istemiyorum.*

Aynı zamanda menajerim olan kardeşim bu sabah bazı ürünleri imzalamak ve fotoğraf çekmek için çocuk hastanesine gitmemi söylediğinde ona güldüm. Ama Colin beni görmezden geldi ve şu anda hayır deme lüksüne sahip olmadığımı belirtti. Birilerine yalakalık yapmam ve sakat listesinde olduğum sürece takım benden ne isterse yapmam gerekiyor. İşte buradayım. Genelde çocuk hastanesine gelmesini istedikleri oyuncu olmasam bile. Dört hafta önce geçirdiğim kazadan beri tüm bahisler kapandı. Menajerimin ve medya ilişkilerinden sorumlu kişilerin insafına kalmış durumdayım.

Vancouver Tridents'dan gelen bir mektup var. Onlar atla diyor, ben ne kadar yükseğe diyorum.

Genç görünümlü bir çocuk, kel kafası ve gömleğinden çıkan tüpleriyle bana doğru yürüyor. "Sahaya ne zaman döneceksin?" diye soruyor ve hemen konuya giriyor.

Ayaklarımın üzerinde kayıyorum, keşke ona cevap verebilseydim. Ama biliyorsam ne olayım. Doktor sekiz ila on hafta demişti, eğer düzgün bir şekilde rehabilite olursam. Şimdiden dört hafta oldu ve ben deliriyorum.

"Bilmiyorum," diye cevap veriyorum. Sonra kafamın içinde, medya ilişkileri ekibinin yöneticisi Willow Lawson'ın beni azarlayan ve oyun yüzümü takınmamı hatırlatan sesini duyuyorum. Bu tür bir saçmalıktan paçayı kurtarabilecek çok fazla insan yok ama Willow iyi bir insan. Ben de ikna edici bir gülümseme takınıyorum. "Vücuduma iyi bakmalıyım, anlıyor musun?"

"O arabayı neden çarptın ki?"

Bunu bilerek yaptığımı mı düşünüyorsun? Ama ben öyle demiyorum. Willow gurur duymalı. Bizi zorladığı tüm o medya eğitimi işe yarıyor olabilir.

"Bir hata yaptım. Herkes bazen yapar, bir dahaki sefere daha iyisini yapmalıyım." İşte böyle. Bu iyi bir saçma cevap. Ama çocuk bunu yutmuyor.

"Babam bunun yasadışı bir sokak yarışı olduğunu söyledi."

Yemin ederim, eğer bu çocuk kanserle savaşıyor olsaydı, şu anda çekip giderdim. İhtiyacım olan son şey, serseri bir çocuğun buraya gelip bana en son yaptığım rezillik hakkında zaten bildiğim her şeyi anlatması. Normalde çocukları severim. Ama şu anda, filtre eksikliği benim için işe yaramıyor.

Telefonum titremeye başlıyor ve beni cevap vermekten kurtarıyor. Baktığımda kardeşimin adını görüyorum. "Üzgünüm evlat, gitmeliyim. Menajerim arıyor."

Arkama bile bakmadan ondan uzaklaşıyorum, belki Colin'in bana biraz daha bağırmasını dinlemek için biraz yalnız kalabileceğim bir merdiven boşluğu arıyorum. En azından bu kamu hizmeti saçmalığının ortasında olduğumu bildiği halde beni bu yüzden aradığını tahmin ediyorum.

"Ne?"

"Seninle konuşmak da güzeldi kardeşim. Ben mi? Oh, ben iyiyim. Sorduğun için teşekkürler." Merdiven boşluğunun beton duvarına yaslanırken Colin'in alaycılığı gözlerimi devirmeme neden oluyor.

"Siktir git. Meşgul olduğumu biliyorsun."

Belki başka oyuncular menajerleriyle bu şekilde konuşmazdı ama ben ve Col için durum farklı. Menajerim olarak, her zaman bana katlanmak zorunda değil.

ama o anlıyor. Çünkü sahip olabileceğim kardeşe en yakın kişi olarak benim halimden *anlıyor*. Herkesten daha fazla.

"Bugünlük işin bitti. Evine git." Sesi ağırbaşlı, alaycılıktan eser yok. Sadece bu bile söylemek üzere olduğu şeyden hoşlanmayacağım anlamına geliyor. "Hydroboost anlaşmanı iptal ediyor."

"Ne?" Homurdanarak duvarı itiyorum. Haberin içime işlemesine izin verirken sahanlığı adımlıyorum. "Ne demek çekiyorlar?"

Colin, "Yani markalarının sözde sokak yarışlarına katılan ve arabalara çarpan bir pislikle anılmasını istemiyorlar," diye karşılık veriyor.

"Kimsenin bunun bir yarış olduğuna dair kanıtı yok."

"Mesele bu değil kardeşim, bunu sen de biliyorsun."

Tridents şapkamı kafamdan çıkarıp yere fırlatıyorum ve parmaklarımı saçlarımda gezdirerek yürümeye devam ediyorum. "Tanrı aşkına. Yapmak zorundaydım Col. Yaptığımı biliyorsun."

"Onu yine kurtarmak zorunda olduğunu düşündüğünü biliyorum ama kurtarmadın," diye bağılıyor bana. "Lanet olası kurtarıcı kompleksinle kendini bu pislığe bulaştırdın. Ne zaman öğreneceksin? Eli asla sorun çıkarmayı bırakmayacak. Sen ona olanak sağlamaya devam ettiğin sürece olmaz. Kendini yok etme yolunda ilerliyor ve onu bundan kurtarmak senin sorumluluğun değil."

Bir küfür savuruyorum ve şapkamı almak için eğiliyorum, bu hareket kaburgalarımı yanıyormuş gibi hissettirdiğinden irkiliyorum.

"Öylece çekip gidemeyeceğimi biliyorsun." O haklı olsa ve uyuşturucu kullanımı başını her belaya soktuğunda diğer üvey kardeşimizi kurtarmak için devreye girmem işleri daha da kötüleştirse bile, Eli'yi öylece terk edemem.

"Yapman *gerektiğini* biliyorum, çünkü bir dahaki sefere sadece bir kırık, birkaç çürük kaburga ve on haftalık sakatlık listesiyle kurtulamayabilirsin."

Çenem sıkıştı. "Anlaşmayı kurtarabilir miyiz?"

Colin hemen cevap vermiyor, bu da bana her şeyi anlatıyor. Yumruğum sıkılıyor, kaslarım hâlâ iyileşmekte olan köprücük kemiğimi çekiştiriyor.

"Hayır, Mav. Yapamayız. Bu iş bitti."

"Siktir!" Bağııyorum, kelime beton merdiven boşluğunda yankılanıyor. Yumruğumu duvara vurmak için kaldırıyorum ama sadece kaldırma hareketi bile koluma acı veriyor. *Ben* bile duvarı yumruklamanın kötü bir fikir olduğunu bilecek kadar akıllıyım. İhtiyacım olan son şey karışıma kırık bir el eklemek.

"Gitmeliyim," diye homurdanıyorum telefona, bir tuşa dokunarak aramayı sonlandırıyorum ve cihazı cebime geri sokuyorum. Nefesimin altında küfrederek birkaç kez daha ileri geri adım atıyorum. Duvarlar sanki

Boktan hayatımın her alanında üzerime geliyorlar. Bir ciro kaybetmek kariyerime düşen ilk domino taşıdır. Sırada lanet kontratım olabilir.

Ve eğer beyzbolu kaybedersem.

Sahanlıkta, üzerine kalp hastaları için olduğunu belirten bir kâğıt yapıştırılmış bir sandalye var. Üzerine çöküyorum, arkama yaslanırken kollarım yanlarıma düşüyor. Şükürler olsun ki etrafta çöküşüme şahit olacak kimse yok.

Tabii ki, çok şanslı olmalıyım. Çünkü o zaman duyuyorum. Yumuşak ayak sesleri. Bir kat merdiven çıkıp bir sonraki sahanlığa baktığımda, korkuluklara tutunmuş, buradan başka bir yerde olmayı tercih ediyormuş gibi görünen bir kadın görüyorum.

Kulübe katıl, tatlım.

Az önce gördüğü ya da duymadığı şeyleri önemsemeliyim. Tek bildiğim, her şeyi kaydettiği ve patlamamın viral olmak üzere olduğu. Yine de, ona daha uzun süre baktığımda, dedikodu yayacak bir tipe benzemiyor. Şok edici derecede parlak kıvılcı saçları topuz şeklinde yüzünden geriye doğru toplanmış, gözlükleri burnunun üzerine tünemiş. Kısa boylu ama ellerimi içine sokmak isteyeceğim bir vücudu var. Kıyafeti yaşının üç katı bir kadına daha uygun olsa ve boynunun uzun sütunu, yüzü ve şimdi önünde gergin bir şekilde çırpınan küçük elleri dışında bir santim bile ten göremesem bile.

Bir an için saçlarını topuzundan çekip ellerimin üzerine döktüğümü hayal ederek öfkemden uzaklaşıyorum. Bunu yaparsam yanaklarının ne kadar pembeleşeceğini merak ediyorum...

Tanrım.

Ama şehvetin hemen ardından hiç beklemediğim bir şey geliyor. Ona zarar vermeyeceğime dair ani bir güven verme dürtüsü. Çünkü yaydığı enerji buydu. Sinir, korku sınırında. Ve bunun benim ve sinirlerim yüzünden olmasından nefret ediyorum.

Dudakları aralanıyor, boğazını temizliyor ve merdivenlerden bana doğru yavaşça inerken omurgasını düzeltmesini izliyorum. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim." O kadar yumuşak konuşuyor ki sesindeki müzikal tınıyı neredeyse kaçırıyorum.

Ama etrafımda dolanmasını, kapıyı açıp içeri süzülmesinde aramızda mümkün olduğunca çok boşluk bırakmasını ve beni yine o lanet sefaletimle baş başa bırakmasını kesinlikle özlemiyorum.

Bunda yeni bir şey yok, ama neden davranışım için özür dileme fırsatı bulamadan gitmemiş olmasını diliyorum?

İKİNCİ BÖLÜM

Sadie

Merdivenlerden inerken o öfkeli sesi duyduğumda, ne bulacağımdan emin olamadan olduğum yerde durdum. Vancouver Çocuk Hastanesi'ne gelen ebeveynlerin ya da diğer ziyaretçilerin merdiven boşluklarında telefon görüşmeleri yapması pek de alışılmadık bir durum değildir ve genellikle stres altında olduklarından yüksek duygulara kapılmaları beklenir.

Ama adamı görür görmez içimden bir ses bunun farklı olduğunu anladı. Bir kitabı kapağına göre değerlendirdiğimi itiraf etmekten nefret ediyorum, özellikle de bu benim de maruz kaldığım bir şeyse. Ama öyle yaptım. Gençti; yirmili yaşlarının sonundaydı, tahmin etmem gerekirse benimle aynı yaşıyordu. Dar bir tişörtün örtmediği kaslı kollarının her santimi dövmelerle kaplıydı. Kirli sarı saçları siyah bir kasketin altından kıvrılıyordu ve aramızdaki boşluğa rağmen gözlerinin kristal mavisini görebiliyordum.

Ofisime döndüğümde, ondan uzakta, burada bir hastayla birlikte olmasının hâlâ mümkün olduğunu düşündüm ama enerjisindeki bir şey bana öyle olmadığını söylüyordu. Bu da neden burada, bir hastanenin merdiven boşluğunda, telefonuna bağırdığı sorusunu akla getiriyordu. Bir şeye vuracakmış gibi kolunu kaldırdığını gördüğümde neredeyse güvenliği bulmak için arkamı dönecektim.

Sonra onu bir sandalyeye yığılırken izledim, belli ki izlediğimin farkında değildi. O anın çiğ kırılğanlığı, gözlerini kapatırken yüzündeki ıstırap ve çaresizlik, kalbimin onun için acımasına neden oldu.

Dürüst olmak gerekirse, o birkaç dakika içinde tanık olduğum inişli çıkışlı duygular, uzun zamandır başıma gelen en ilginç şeydi. Onunla ilgili bir şey büyüleyiciydi, yasadışı bir şekilde heyecan vericiydi.

İşte bu yüzden son üç saattir onu düşünmemek için kendimi zor tutuyorum. O, beni bekleyen dağ gibi işlerden alıkoymasına ihtiyacım olmayan bir dikkat dağıtıcı. Hastane vakfının ana galası bir aydan biraz daha uzun bir süre sonra gerçekleşeceği için, vakfın bağış toplama sorumlusu olarak işim en hafif tabirle zorlu.

Ve şu anda, yapılacaklar listemin geri kalanını halletmek çok fazla zihinsel güç gerektiriyor. Genellikle sesli kitap dinlerken yapabildiğim sıradan işler bile zihnimin dağılmasını engellemek için tüm dikkatimi vermemi gerektiriyor. Normalde dar tişörtler ve beyzbol şapkaları karşısında ağzının suyu akacak türden bir kadın olmadığım için bu garip bir durum.

Etkinlik için bir başka satın alma siparişini imzalarken elime giren krampı görmezden gelerek imzamı tekrar karalıyorum ve vakfın yönetici asistanının daha sonra alması için kâğıdı giden posta kutuma atıyorum. Yaklaşan gala için yapmam gereken o kadar çok şey var ki, ağız sulandıracak kadar seksi olsalar bile merdiven boşluğundaki dövmeli adamları düşünecek vaktim yok.

Ve şu! Kafamı karıştıran ve dikkatimi dağıtan diğer şey de bu. Ne zamandan beri dağınık saçlardan ve çatık kaşlardan etkileniyorum? Daha önce çıktığım erkeklerin hiçbirine benzemiyor ve eski sevgilim Dirk'ün tam tersi.

Başım bir iniltiyle öne düştü. Gidip *onu* düşünmek zorundaydım. İki aydır hayatım onun yüzünden darmadağın oldu. O ve onun gezgin aleti. Onu asistanıyla seks yaparken yakalamam, durduramadığım bir zihinsel sarmalın başlangıcı oldu. Belki aldattığını itiraf edip beni rahat bıraksaydı, hayatıma devam edebilirdim. Ama hayır, benim hatamış gibi göstermeye çalışarak bıçağı daha da derine saplamak zorunda kaldı.

"Sıkılmıştım, Sadie. Hepsi bu. En son ne zaman sikimi yaladın? Haftalarca. Tanrı aşkına, ihtiyaçlarım var. Bu ihtiyaçları karşılamaya hazır olduğunda, gel ve beni bul."

Sıkılmıştı. *Sıkılmıştı*. Sanki bu aldatmak için bir gerekçe.

Ayrıca, seks hayatımızdan sıkılmaya hakkı olan biri varsa, o da bendim. Oral seks eksikliğinin sebebi neydi? Bu onun yataktaki kesinlikle berbat, bencilce becerilerinden kaynaklanıyordu. İyiliğimin karşılığını kaç kez verdiğini bir elin parmaklarını geçmeyecek sayıda sayabilecekken neden onu boşaltmakla uğraşayım ki?

Benim de ihtiyaçlarım var ve o kesinlikle bunları karşılamıyordu. Dürüst olmak gerekirse, aceleyle bir daire bulmak zorunda kalmak, onun sadakatsizliğı nedeniyle doktoruma gidip cinsel yolla bulaşan hastalıklar paneli istemek zorunda kalmak kadar berbat olsa da, ilişkiyi bitirdiğıim için rahatlamıştım.

şimdi kendimi yalnız bulsam, hayatımın nerede bu kadar yanlış gittiğini ve neden bu kadar boş hissettiğimi anlamaya çalışsam bile. Belki de Dirk haklıydı ve ben sıkıcıyım.

Dik oturup telefonumu aldım. Arkadaşım Willow yerel bir profesyonel beyzbol takımında alışıyor. Hastalarımızla tanışma ve selamlaşma seansları için sık sık oyuncularını getirdiğı için bağılantı kurduk ve bu medyaya yansıdığında bağış dolarlarımızı her zaman iyi bir destek oluyor. O benim tam tersim ve hayatını asla sıkıcı bulmayacağını garanti edebilirim, bu yüzden belki onunla biraz zaman geçirmek bana da yansır.

İşten sonra bir şeyler içmek isteyip istemediğini soran hızlı bir mesaj yazdım. Eskiden ayda bir ya da daha fazla yaptığımız bir şeydi, ancak çalıştığı ekipteki adamlardan biriyle çıkmaya başladığından beri zamanı kısıtlı. Neyse ki, hevesli bir evet ile cevap veriyor ve daha sonra favori barımızda buluşmak için plan yapıyoruz.

Yakın geleceğimi bir nebze olsun kontrol edebildiğim için kendimi biraz daha iyi hissederek işime geri dönüyorum.

Birkaç saat sonra buluşmak üzere sözleştiğimiz bara vardığımda, bir arşamba gecesi için şaşırtıcı bir şekilde tıklım tıklımdı. Arka tarafa sıkışmış küçük bir masa bulana kadar kalabalığın arasından ilerliyorum. Çantamı barın üstüne bırakıp uzun tabureye tırmanıyorum ve telefonumu kontrol ediyorum. Willow biraz gecikebileceğini ama yine de gidip sipariş vermeme söylemişti. Etrafıma baktığımda, bu gece bir garsonun dikkatini çekme şansımın yok denecek kadar az olduğunu fark ediyorum, yani sipariş vermek için bara giderek masamı kaybetme riskini göze almam gerekiyor.

Birilerinin oturmasını engellemek umuduyla paltomu bir sandalyenin arkasına asıyorum ve bara doğıru ilerliyorum. Barın en ucunda, karanlık bir köşeye sıkışmış bir tabureden bana bakan tanıdık bir yüz gördüğümde, tökezleyerek geri çekiliyorum. Merdiven boşluğundaki dövmele gizemli adam...

"Tekrar merhaba," diye gürlüyor çenesinin sert hatlarını pek yumuşatmayan bir sırtışla.

Bir, iki kez göz kırpıyorum, sonra ona bakarken aptal gibi göründüğümü fark ediyorum. "H-hi."

"Masanıza göz kulak olacağım." Sesinin trps barın arka plan gürültüsünden süzülerek kolumdaki tüyleri diken diken ediyor.

"Teşekkürler," diyorum, hâlâ bakarak. Gz temasını kesiyor ve önündeki berrak sıvı bardağına bakıyor.

şehirdeki onca bar varken buraya gelmek zorunda mıydı? Onu düşünmemek buraya kadarmış. Barmenin sesi dikkatimi çekiyor ve Willow'la benim için iki kadeh şarap sipariş edip, içkileri dikkatle masama taşıyorum.

Koltuğuma o kadar yakın ki, onu neden daha önce fark etmediğimi bilmiyorum. Ama şimdi tam arkamda olduğunu bildiğimden, vücudumun her parçası ona uyumlanmış gibi hissediyor. Bu da hiç mantıklı değil. Bu adam hiç kimseye benzemeyen "*bana bulaşma*" titreşimleri yayıyor. Her yerinden bela fişkırıyor. Ve istediğim son şey bela. Belki benim heyecan anlayışım dövmeler ve kötü çocuklar değil ve eminim, muhtemelen biraz daha fazla eğlence ile yapabilirim, ama güvenli, basit küçük hayatımı seviyorum. Rutinlerimi, sakın ve tahmin edilebilir günlerimi seviyorum.

Sakin ve öngörülebilir olmaktan başka bir şeye benzemiyor.

Beyaz şarabımdan bir yudum alırken telefonumu tekrar kontrol ediyorum ve Willow'un son mesajı karşısında dudaklarım titriyor. İş yerindeki acil bir sorun yüzünden artık bir şeyler içmek için buluşamayacak.

Harika.

Burada tek başıma oturmak istemiyorum ama iki güzel kadeh şarabı ziyan etmek de yanlış geliyor.

Ne yapacağıma karar vermeye çalışırken parmağım şarap kadehimin dibinde geziniyor. Arkamdaki adamın son derece farkındayım ve bana baktığını doğrulamamam da bakıyormuş gibi hissediyorum. O kadar dikkat dağıtıcı ki, belanın bardaki adamdan değil de bana doğru geldiğini fark etmiyorum.

Karşımdaki koltuğ başka biri oturuyor ve başım yukarı fırlıyor, kim olduğunu gördüğümde ruh halim anında daha da bozuluyor.

"Burada ne yapıyorsun Dirk?" şarap kadehimi sıkıca kavrayarak söylüyorum.

Eski sevgilim sandalyeye yaslanıyor, takım elbisesinin ceketini açık kalıyor ve bana ukala bir sırıtış atıyor. "Burası her zaman içki içmeye gittiğimiz yer, prenses." Bana gelişigüzel bir hareket yapıyor ve başını sallıyor. "Hadi ama. Bırak saçlarını, neden her zaman bu kadar gergin olmak zorundasın?"

Bunun benim için doğru adam olduğunu nasıl düşünebildim? Ona bakıyorum, gözlerimle delikler açmaya çalışıyorum. Saçım, kıyafetlerimle, *benimle* ilgili yorumlar. Her zaman çok kayıtsızca, çok hazırlıksız söyleniyorlar, sanki beni gerçekten yargılamıyormuş gibi, ama yargılıyor.

"Gidin lütfen." Mesajı alacağını umarak sessizce ama kararlı bir şekilde söylüyorum. "Bunu neden yapayım ki? Mesajlarımı görmezden geliyorsun. Ben sadece

konuşmak istiyorum." Sesi yaralanmış gibi çıkmaya cüret ediyor ve ben alay ediyorum. "Seni görmezden geliyorum çünkü söyleyecek bir şeyim yok."

"Cidden hâlâ Gina'ya kızgın mısın? Tanrım, Sadie. Aş artık bunu. Aklını başına toplayıp eve dönmeni beklemekten bıktım."

Nasıl cevap vereceğimi şaşırdım. Geçtiğimiz birkaç ay içinde bir gün sürünerek ona geri döneceğimi düşündüğünü ilk kez ima etmiyor, ancak bunu şimdiye kadar en açık şekilde söyledi.

Ben bir şey söyleyemeden Dirk'ün bakışları önümdeki iki kadeh şaraba, sonra tekrar yüzüme düşüyor. "Birini mi bekliyorsun?" Bunu söyleme şekli, sanki burada başka biriyle olduğuma inanamıyormuş gibi, sinirlerimi bozuyor.

"Senden gitmeni istediğine eminim."

Arkamdan gelen derin gümbürtü nefesimi kesiyor. Kahretsin, orada olduğunu unutmuşum, belli ki bu aşağılayıcı karmaşaya tanıklık ediyor. Ağır bir kol omzuma dolanıyor ve göz ucuyla elini kaplayan dövmeleeri görebiliyorum. Ama neredeyse bir duvarı yumrukladığını gördüğüm adamın şu anda bana dokunuyor olmasından korkmak yerine garip bir şekilde rahatlamış hissediyorum. Yanımda sağlam bir varlık ve Dirk'ü kendim halledebileceğimi söylemek istesem de, desteğe sahip olmak güzel.

"Sen de kimsin lan?" Dirk savunmak için şişinmeye başlıyor ve sonra donup kaldığını, gözlerinin büyüdüğünü ve aptal ağzının açıldığını görüyorum. "Lanet olsun, bekle, sen Maverick'sin -"

Dövmeli adamın dönerek önüme geçmesi, ceketimi ve çantamı alıp dirseğimi tutmasıyla kesiliyor. "Başka bir yere gidelim Specs." Kolu belime dolanıyor ve ben daha ne olduğunu anlayamadan beni bardan dışarı çıkarıyor.

Kaldırıma çıktığımızda kolu düşüyor ve ben de dönüp ona bakıyorum, parmağımı sert bir göğse saplıyorum.

"Bu da neydi böyle?"

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Maverick

"Rica ederim," diye karşılık veriyorum şu anda bana dik dik bakan kızıl saçlıya. O kadar kısa boylu ki, böyle küstahça konuşması neredeyse komik. Sanki az önce onu bardaki o ahmaktan kurtarmamışım gibi.

"Ben... Ben... Ben..." Başını bana doğru sallayarak geri adım attı.

Sonra, bir anda ateş onu terk eder gibi olur ve tüm vücudu çökmeye başlar, kolları orta kısmını sarar.

"Hey, hey, sen iyisin. Onun bir şey yapmasına izin vermezdim." Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, ellerim onu desteklemek için kollarının üst kısmına geliyor.

Boğuk kahkahası kendini fazla küçümsüyormuş gibi geliyor. "Güven bana, konu pislik Dirk olunca başımın çaresine bakabilirim."

"Ne?" Takma isimle eğlenerek ve cesaretinin bir kısmı geri geliyor gibi görüldüğü için rahatlayarak soruyorum.

Büyük altın çerçeveli gözlüklerinin arkasından gözlerini deviriyor. "İçerideki adam. Eski erkek arkadaşım. Sinir bozucu biri. Ayrıca, beni barda köşeye sıkıştırmanın beni geri kazanmanın yolu olduğunu düşünüyorsa zavallı ve görünüşe göre hayalperest. Beni geri *kazanabileceğinden* değil." Son cümleyi yarı yarıya nefesinin altında mırıldandı.

Kolları hâlâ ortasına sarılmış durumda ve köprücük kemiğimdeki sancıya aldırmadan ellerimi omuzlarından indiriyorum.

"Yardımanız için teşekkürler," diye tereddütle başladı, sonra dudağını dişlerinin arasına alarak durdu.

Nedenini açıklamamı istemeyin ama uzanıp onu kurtarmak istiyorum. Onun yerine ellerimi ceplerime sokuyorum.

"Sorun yok. İyi olacak mısın?" Huysuzca söylüyorum, ayrılıp eve gitmeye, beni çok fazla etkilemeyen bu kadından uzaklaşmaya fazlasıyla hazırım.

Bana bakıyor ve yapmamam gereken şekilde hareket ettirdiğim için hâlâ zonklayan omzumu hafifçe döndürmeye çalışırken yüzümü buruşturduğumu fark ediyor.

"Ben iyiyim, ama *sen* iyi misin?"

Omuz silkiyorum. Hâlâ beni tanımıyor gibi görünüyor, bu da ne kadar kırık dökük olduğumu bilmediği anlamına geliyor. "Evet, sadece bazı eski yaralarım harekete geçti." Eğer dört hafta eskiyse... ve eğer eski demek kaburgalarım yanıyor ve köprücük kemiğime sıcak bir demir saplanmış gibi hissediyorum demekse.

"Tamam. Tekrar teşekkürler. Oraya karışmak zorunda kaldığın için gerçekten üzgünüm." Uzaklaşacakmış gibi hareket etmeye başladı, sonra durdu ve bana baktı. "Ve bugün erken saatlerde... hastanede. Hiçbir şeye kulak misafiri olmak istememiştim, umarım bunu biliyorsundur. Ve umarım sorun her neyse yakında iyileşir."

Merdiven boşluğunda gördüklerinden bahsetmesi beni şaşırtıyor ve ne yapacağımı şaşırtıyorum. Ne söylemem gerekiyordu ki? Onun yerine kaba bir şekilde başımı sallıyorum. Sanki bir şey söylememi bekliyormuş gibi bana bakıyor. *Çok kötü bebeğim, uzun süre bekleyeceksin.* Birkaç saniye daha sessizlikten sonra bana küçük bir gülümseme veriyor, sonra dönüp uzaklaşıyor.

Köşeyi dönene kadar gözlerim onun tatlı kışından ayrılmıyor. Gözümün önünden kaybolur kaybolmaz sanki üzerimdeki sis perdesi kalkıyor ve tekrar net düşünebiliyorum. Bu da beni şaşkına çeviriyor. Elbette, bir kadının - herhangi bir kadının - tacize uğradığını gördüğümde onu savunmaktan çekinecek biri değilim. Bu, hiçbir durumda kabul etmeyeceğim bir şey. Kavgaya ettiğime dair dedikoduların çoğu bu tür şeyler yüzünden çıkıyor. Ama kızıl saçlı Specs'imle ilgili bir şey beni normalden daha fazla gerdi ve bu, o piç kurusu onun karşısına oturmadan önceydi. Ağzını açtığı anda gitmeye hazırdım.

Onun gittiği yönün tersine, daireme doğru yürümeye başlıyorum. Çok uzak değil ve umarım yolun geri kalanında kafam rahat olur.

Gerçi doktor bir dahaki görüşmemizde araba kullanmama izin vermezse kendimi kaybedebilirim.

Bu berbat günle ilgili tek iyi şey beni tanımamış olmasıydı, her ne kadar eski şerefsizi tanımış gibi görünse de. İhtiyacım olan son şey, iki ayakkabılı bir kahramanın bana tapması ya da beni kendi dramasına bulaştırması.

Hayır, bu onu son görüşüm olacak.

Daireme girer girmez ışıkları yakıyorum ve eşyalarımı tezgâhın üzerine bırakıyorum. Buzdolabına gidip bir maden suyu alıyorum ve koltuğuma yerleşip gözlerimi kapatmadan önce kutunun kapağını açıyorum.

Bir dakika sonra kucağıma küçük bir ağırlık iniyor ve bir pençe yanağıma vurmak için kalkıyor.

"*Mrowp.*"

Dağınık tüy yumağına bakıyorum ve sağlam elimi kaldırıp bir parçası eksik olan kulağımın arkasını kaşıyorum. "Hey, Kedi." Bir miyavlama daha alıyorum ve sonra kucağıma yerleşmeden önce bir daire çiziyor, aksi takdirde sessiz olan dairemdeki tek ses onun mırıltısı. Yanımdaki kanepeden kumandayı kapıp televizyonu açıyorum. Spor spikerleri günün önemli anlarını anlatıyor ve ben başımı arkaya yaslayıp tekrar gözlerimi kapatıyorum. Şu anda istatistikler benim için önemli değil. Bugün hangi takımın kazandığı ya da kaybettiği umurumda bile değildi çünkü takımım maça değil, seyahate çıkmıştı.

Sadece gürültüye ihtiyacım var.

Bir de baktım ki oturma odamın penceresinden içeriye ışık giriyor. Güneş yeni doğuyor gibi görünüyor, bu da hala çok erken olduğu anlamına geliyor. Telefonuma baktığımda saatin sabah altıyı biraz geçtiğini görüyorum. Daha sonra stadyumdaki rehabilitasyon seansıma kadar hiçbir yerde olmam gerekmiyor, bu yüzden bir an için yatağıma geçip uyumaya devam etmeyi düşünüyorum. Ancak hareket etmeye başladığım anda, bugün daha fazla uyuyamayacağım can sıkıcı bir şekilde ortaya çıkıyor. Tezgâhımın üzerinde duran, el değmemiş reçeteli ağrı kesicilerden birkaçını almazsam tabii. Geceyi kanepemde geçirmek, dün zaten acı veren her şeyi daha da kötüleştirdi, tüm vücudum ağrıyor ve kaskatı kesiliyor. Kendimi sürükleyerek kalkıyorum ve kısa koridorda sendeleyerek banyoya gidiyorum. Soyunup içeri girmeden önce suyu olabildiğince sıcak açıyorum.

Sıcak yardımcı oluyor, lanet olası kanepede dik oturarak uyuyakaldığım için hiç de mutlu olmayan kaslarımı yavaşça gevşetiyor. Uzanacak kadar akıllı olsaydım bu kadar kötü olmazdı ama görünüşe göre yorgunluk beni aptallaştırıyor.

Mutfakta telefonumun çaldığını duyabiliyorum ama duymazdan geliyorum. Kim olursa olsun, bekleyebilir.

Sonunda duştan çıkıp giyindiğimde, bugün kimin ya da neyin başıma iş açmaya çalıştığını görmek istemediğim için telefonumu atlıyorum. Dairemin kapısından çıkarken, kendimi anahtarla içeri almadan önce koridorun karşısındaki kapıyı çalıyorum.

"Ralph? Adamım, uyanık mısın?"

Yürütecinin yerde çıkardığı tıkırtı beni kısa koridora doğru baktırdı. "Bu kadar erken saatte burada ne halt ediyorsun?" diye homurdanarak yavaşça ana yaşam alanına doğru ilerliyor.

Kollarımı kavuşturmaya gidiyorum ama sonra duruyorum. Bugün o lanet askıyı takmam gerekecek. Canımı yakan şeyleri yapmaktan kendimi alıkoymanın tek yolu bu. "Şikayet mi ediyorsun? Omlet yapmak için buradayım."

"Bugün Cumartesi değil," diye

mırıldandı. "Ne olmuş yani?"

Ralph homurdanarak kendini koltuğuna bırakır. "Pekala o zaman. Ne bekliyorsun?"

Homurdanması karşısında dudaklarımın kıvrıldığını göremiyor. Muhtemelen etrafta benden daha huysuz olan tek kişi o, ama bunu kişisel algılamamam gerektiğini biliyorum. Ben ve Ralph gibi adamlar insanları uzaklaştırır. Etrafta kalmak için sert biri olmak gerekir.

Mutfağa doğru ilerliyorum ve hafta başında buzdolabına koyduğum malzemeleri dikkatlice hazırlamaya başlıyorum. "İlaçlarını aldın mı ihtiyar?" "İlaçlarını aldın mı ihtiyar?" diye sesleniyorum, homurdanarak "Siktir git" diyor ama sonra daha yüksek sesle "Henüz değil. Kahvemi içmem lazım."

İyi olduğu konusunda ısrar ettiği hazır kahve zırvasını alıp kupasını hazırlıyorum ve suyu kaynamaya bırakıyorum. Dakikalar sonra bardağı ona götürüp o günkü ilaçlarını koyduğu küçük kabın yanına bırakıyorum. "İşte. Al bakalım." Mutfağa döndüğümde omletleri bitiriyorum; onunki sadece biraz peynirli, benimki ise jambon ve sebzelerle dolu. Bir şeyleri taşımak için sakat kolumu kullanmamam gerektiğini bildiğimden birkaç kez gidip gelmem gerekti ama sonunda yiyecekler sehpanın üzerine dizildi.

Her zamanki gibi sessizce yiyoruz. Bu yüzden bu kadar iyi anlaşıyoruz. Rastgele şeyler hakkında konuşmaya gerek yok.

İşi bittiğinde "Tekrar oynayabilecek misin?" diye soruyor. Ralph sakatlığım hakkında beni kızdırmadan soru sorabilen tek kişi. Cevap vermeden önce ağzımdaki lokmayı bitiriyorum.

"Henüz değil. Sadece bir ay oldu, Doktor yük taşıma egzersizlerini denememe izin vermeleri için bir ya da iki hafta daha geçmesi gerektiğini söylüyor. Şimdilik sadece hareket açıklığı üzerinde çalışıyorum."

Ralph homurdanır. "Gerçekten sıçtın, evlat."

Yarım bir kahkaha attım. "Evet. Teşekkürler." Haklı olduğunu biliyorum. Tıpkı Colin'in bana eski üvey kardeşimiz Eli her aradığında onu kurtarmayı bırakmam gerektiğini söylediğinde haklı olduğunu bildiğim gibi. Her şey böyle oldu. Sesi çıldırmış gibi geliyordu ve ben de telefonunu vadideki bir arka yola kadar takip ettim. Bir şekilde lanet olası bir sokak yarışını kabul ettiğini fark ettiğimde, tek niyetim onu ikna etmek ve bir şekilde bu işten kurtarmaktı.

Sonra kardeşimin kafasının çok iyi olduğunu ve onu yarışmaya ikna eden adamın bunu yapmasına izin vermeyeceğini anladım.

Onun yerine, benim sürmeme izin vereceğini söyledi.

Çantada keklik sanmıştım. Hızlı sürmek mi? Sorun değil.

Ta ki görmediğim büyük bir çukur beni rotamdan saptırana ve kontrolü kaybedip lanet bir telefon direğine çarpana kadar.

Uyuşturucu bağımlısı üvey kardeşim de dahil olmak üzere herkes dağıldı ve ben de 911'i aramak ve yoldaki çok sayıda patinaj izi için bir neden bulmak zorunda kaldım.

Biraz hızlı konuşmak gerekti ama kanıt olmadığı için aklanmıştım. Sadece kaburgalarım zedelenmiş ve köprücük kemiğim kırılmış olarak kurtulduğum için şanslıydım. Çok daha kötüsü olabilirdi.

Bu Eli'yi aptalca bir durumdan kurtardığım ilk sefer değil. Çoğu zaman, üzerine biraz para atardım ve sorun ortadan kalkardı. Bu sefer işe yaramadı.

Ama yine de bedelini ödedim.

Daireme döndüğümde, Colin'den gelen bir aramayla çalmaya başladığında isteksizce telefonumu açıyorum.

"N'aber?" Kendi mutfığıma gidip Ralph'ın içtiğinden daha iyi bir fincan kahve yapmaya başladığımda cevap veriyorum.

"Ne oluyor lan? Ahbap. Bir saattir arıyorum ve mesaj atıyorum." Colin'in sesi stresli geliyordu ve hemen elimdeki kupayı bıraktım. "Yola çıkıyorum. Ben gelene kadar sakın telefonunu açma ya da bir şey yapma."

Elbette talimatlarını görmezden geliyorum, telefonu kapatır kapatmaz hemen telefonumun kilidini açıyorum ve ondan gelen tüm cevapsız çağrılar ve mesajları görüyorum. Adım geçtiğinde büyük haber kuruluşlarından gelen uyarıları gösterecek şekilde ayarladığım web tarayıcısına geçerek neden kızgın olduğunu anlıyorum. Birisi dün gece bardaki hatunla fotoğrafımı çekmiş. Gerçekte olduğundan çok daha fazlası varmış gibi görünüyor.

"Tanrım," diye homurdanıyorum ve telefonumu bir takırtıyla yere düşürüyorum. Birkaç dakika sonra Colin'in evimin anahtarı sayesinde ön kapım uçarak açılıyor.

"Sert bir kahve hazırlasan iyi edersin," diye bağılıyor, parmaklarını kırpılmış saçlarında gezdirirken. Telefonuma bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Sana bakma dememe rağmen baktığınızı biliyorum. Kim olduğunuzu açıklamak ister misin?"

"Bir şey değil. O önemsiz biri. Sadece eski sevgilisi onu rahatsız eden bir kadın. Ondan kurtulmak için ben devreye girdim."

"Bana saçmalama Mav. Hiçbir şeye benzemiyor. Aşık olmuş gibi görünüyorsun." Sesi kuşkuluydu ve ben de homurdanarak karşılık verdim.

"Ben aşk yapmam."

"Bunu biliyorum ama dünyanın geri kalanı için bu bir yalan. Muhtemelen herkes şu anda senin evlilik yeminini yazmakla meşguldür. Onun kim olduğunu biliyor musun Mav?" Colin telefonunu çıkardı ve hızla yazmaya başladı. Sonra da ekranı görebilmem için çeviriyor. Onun kimliğini bu kadar çabuk bulmasına şaşırmamalıyım. Merakımı bastırmaya çalışıyorum, çünkü kim olduğu neden umurumda olsun ki?

"Sadie LeDuc. Vancouver Çocuk Hastanesi Vakfı'nın bağış toplama sorumlusu. Sıradan bir piliç değil Mav."

Colin yere çöküyor ve nedense beni sinirlendiren bir ifadeyle bana bakıyor.

"Ne?" Homurdanıyorum, kahveyi iki fincana doldurup birini tezgahın üzerinden ona doğru itiyorum. "O benim için hiçbir şey."

"Tabii onu senin için bir şey yapmazsak. Bu iyi bir şey olabilir kardeşim." Sesi aldatıcı bir şekilde yumuşaklaştı ve bu beni hem şaşırttı hem de endişelendirdi.

"Nereye varmaya çalışıyorsun?" Sertçe soruyorum, kavurucu sıcak sıvıdan küçük bir yudum almak için kupamı kaldırıyorum. *Ralph'in içtiğinden çok daha iyi.*

"İmajınızı düzeltmemiz gerektiğini söylüyorum ve medyayı olumlu bir şeyle beslemek için Bayan Goody Two-shoes ile aranızda bir aşk hikayesinden daha iyi bir yol olabilir mi?"

Kahve ağzımdan aramızdaki tezgâha fişkırıyor. "Şaka yapıyorsun."

Ama Colin başını yavaşça sallar. "Bu fotoğraf seni birine karşı bir şeyler hissedebilen bir insan olarak gösteriyor. İhtiyacımız olan şey bu Mav. Dünyanın senin hiç tanık olmadıkları bir yönünü görmesi."

Ondan uzaklaşıyorum. "Hayır. Sadece hayır. Siktir git bu delilikten, kardeşim." Elim her zaman yanımda olan küçük metal parçasını bulmak için cebime uzanıyor. Parmaklarımın arasında çevirmeye başlıyorum, bu alışkanlığı gençken sosyal hizmet uzmanım bana madeni para büyüklüğündeki Aziz Sebastian madalyasını ilk verdiğinde edinmiştim. Munny, cesaretin koruyucu azizi olduğu için cesur olmama yardımcı olacağını söylemişti. Güldüm ve bir Sih sosyal hizmet uzmanının neden Katolik aziz tılsımları taşıdığını sordum, o da kaşlarını kaldırıp "Senin için bir anlamı olduğu sürece cesaretlendirmenin kaynağının ne olduğunun bir önemi var mı?" dedi.

"Beni dinle Mav. Sadie denen hatuna bir süreliğine seninleymiş gibi davranmasını söyle. Onunla bazı hayır işlerine katıl. Medyaya birkaç mutlu fotoğraf ver. Takıma senin sorumluluktan daha fazlası olduğunu göster. Bir düzen kurabileceğini ve bu kadar serseri mayın olmadığını göster."

Tamam, bu acıttı.

"Bir düşün Mav. Birkaç ay, birkaç kez halkın önüne çıkma. Dün gece eski sevgilisiyle ilgili yardımına ihtiyacı olduysa, belki seni yine kullanabilir. Ya da ona para öderiz. Bilmiyorum kardeşim, onu bir şekilde ikna ederiz. Ama uslu durmalısın ve ikna edici olmalısın. Ve nasıl biterse bitsin, iyi görüldüğünden emin olmalıyız." Sözlerine çaresizlik karışmaya başlıyor ve Colin'in ciddi olduğunu anlıyorum. Ve bu beni ayıltıyor. "Buna ihtiyacımız var. Halkı tekrar senin tarafına çekmeliyiz yoksa..."

Bunu söylemesine gerek yok. Tridents harika bir takım ve ben burada, Vancouver'da kalmak istiyorum. Ama ben bile onların benim saçmalıklarına olan sabrının yakında tükeneceğini biliyorum. Kendimi içinde bulduğum tüm karmaşalar, gerçekten dünyanın sandığı gibi bir pislik olduğum için değil, başkalarını savunmak için duyduğum dürtüsel ihtiyaç yüzünden olsa bile.

"Bunu düşüneneğim," diyorum sessizce, bir adım öne çıkıp kahvemi tekrar elime alıyorum.

Colin başını sallar. "Güzel. Bir medya stratejisi belirleyip Trident'larla konuşacağım. Her şeyin gerçek olduğuna, onun senin kızın olduğuna ve yeni bir sayfa açtığına inanmalarını sağlamalıyız. Eğer bir ev adresi bulamazsam, bugün ilerleyen saatlerde onu hastanede görmeye gideriz."

Sanki karar verilmiş ve bir plan yapılmış gibi kahvesini alıp içiyor.

Colin bu hayatta güvendiğim çok az insandan biri. Kariyerimi yönetmesi için ona para ödüyorum ve kararlarını hiç sorgulamıyorum. Peki neden aşk hayatımı yönetmesine izin vermişim gibi hissediyorum?

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Sadie

Hiç tek kişilik bir yatağın kenarından düştünüz mü?

Tavsiye etmiyorum. Sıfır yıldız.

Bir iniltiyle kendimi küçük yatak odamın halı kaplı zemininden kaldırıyorum ve kızıl saçlarımı yüzümden geriye doğru itiyorum. Uykulu bir şekilde göz kırpınca görüşüm netleşiyor ve hemen keşke netleşmese diyorum. Çünkü etrafımı saran kutu yığınlarını görmek bana şu anda hayatımın ne kadar berbat olduğunu hatırlatıyor.

Dirk ve avukat yardımcısını yatakta çırılçıplak bulduğumda taşınmaktan başka çarem **k a l m a m ı ş t ı**. Burası onun dairesiydi ve onun yanına taşınmadan önce mobilyalarımın çoğunu satmıştım. Ailemin evinde geçirdiğim iki haftadan sonra artık çıkmam gerekiyordu. Ama Vancouver kira piyasası en iyi zamanlarda bile berbattır.

Ben de bu şekilde şehir merkezinin dışında yarım yamalak ama mobilyalı tek yatak odalı bir daireye yerleştim. İşe gidip gelmek için yeterince yakın, ama kesinlikle harika bir mahalle değil.

Ve her şey ters gitmeden önce Dirk'le altı ay boyunca yaşadığımız yüksek apartmandan çok farklıydı.

Ayaklarımı sürüyerek küçük mutfığa giriyorum, kahve yapmaya niyetliyim. Telefonum tezgahın üzerinde şarj oluyor ve kahve makinesini açtıktan sonra haber başlıklarını kaydırmak için elime alıyorum. Sadece, bir haber yerine

akılsızca gezinirken, beni bekleyen sanal mesaj selini görünce aldığım bir yudum suda boğuluyorum.

Aylardır, hatta yıllardır konuşmadığım insanlardan gelen mesajlar. Düzinelerce. Aralarında gezinirken kız kardeşimden gelen bir mesaj görüyorum ve onu açıyorum.

**SIENNA: OMFG SEN BULUŞMA
SADIEEEEEEE MAVERICK I KİNGİTTİY K KNOM
HERŞEY!!!!!!! AÇ**

Ama mesajı bana hiç mantıklı gelmiyor. O isim dışında... Dirk dövmeci adama Maverick dememiş miydi? Gönderdiği bir dedikodu dergisinin linkine tıkladığımda midemde korku birikmeye başlıyor. Yüklenen fotoğraf, çılgılığımı bastırmak için bir elimi ağzıma kapatmama neden oluyor.

Harika bir fotoğraf değil, dün gece barda birinin telefonuyla çekildiği belli. Ama içinde kimin olduğunu görmek için yeterince net. Dövmeli adam kolunu bana dolamış ve yüzünde kesinlikle hatırlamadığım bir ifadeyle bana bakıyor. Kötü ve korkutucu görünmek yerine, neredeyse... sevecen mi görünüyor? Dirk'e bok atarken ve yanımdaymış gibi davranırken olduğundan oldukça eminim, ama lanet olsun, bu kadar iyi bir aktör olduğunu fark etmemiştim.

Fotoğrafla ilgili düşüncelerim, manşet dikkatimi çekti ğ i n d e aniden durdu: *Tridents'ın Üçüncü Kalecisi Maverick King Gizemli Bir Kadınla Görüntülendi. Beyzbolun Kötü Çocuğu Sonunda Sakinleşiyor mu?*

"Aman Tanrım." Dirk'ün şoku birden anlam kazandı. Büyük bir Tridents hayranıydı ve Willow'dan bedava bilet almak için beni durmadan rahatsız ederdi. Bana çok iğrenç gelmişti, hiç sormadım. Sanırım bu, geri kalanının da onun kadar iğrenç olduğuna dair kırmızı bir bayrak olmalıydı.

Makalenin geri kalanını taradım, bana saha dışında başını belaya sokmakla ünlü bir beyzbol oyuncusu olduğu dışında bir şey söylemiyor. Sonra yakın zamanda geçirdiği bir araba kazasından, sakat listesinde olduğundan ve oynayamadığından bahsediyor. Dün gece bu yüzden yüzünü buruşturduğunu fark ettiğimde elim tekrar ağzıma geliyor. Metni tarıyorum *ve çürük kaburgalar ile kırık köprücük kemiğinin* gözüme çarptığını görüyorum. Evet, bir hastanede çalışmaktan edindiğim sınırlı tıbbi bilgimle bile bunların canımı yakacağını tahmin edebiliyorum.

Okurken telefonum gelen bir aramayla titriyor. Numaraya bakmadan cevap veriyorum, aklım hala karışık.

"Sadie LeDuc? *Vancouver Daily*'den John Tucker. Maverick King ile ilişkiniz hakkında bir açıklama alabilir miyiz?"

Ağzım bir karış açık kalıyor, sonra aramayı sonlandırma düğmesine bastığımda uçarak kapanıyor. Bu hiç iyi değil. Benim kim olduğumu nasıl öğrendiler? Başka bir bilinmeyen numaradan bir arama daha geliyor. Reddet tuşuna bastığımda tekrar çalmaya başlıyor. Bu sefer arayan en iyi arkadaşım Ali'ydi.

Cevap veriyorum, ama kulağıma bağırmadan önce tek kelime bile edemiyorum. "Vay anasını, Sadie. İyi iş, kızım! Gizli bir vahşi tarafın olduğunu biliyordum, ama beyzbolun kötü çocuğu? Vay be, etkilendim."

"Tanrı aşkına, bu kadar saf olmayın, hepsi bir yanlış anlaşılma!" Telefona bağırıyorum. Ali sessizleşiyor ve tek duyduğum kulağıma çarpan kendi nabzım oluyor. "Bu gerçek değil. Hiçbiri gerçek değil. Yani, dün gece onu barda gördüm ve kolunu bana doladı ama o sadece Dirk'ün çenesini kapatması içindi."

"Maverick King seni pislik Dirk'ün önünde mi savundu?" Ses tonuna eğlence karışıyor. "Açıkçası bu, en iyi arkadaşımın Vancouver'daki en seksi adamla çıkıp bana söylememesinden daha iyi bir hikâye."

İnledim ve yatağıma uzandım. "Ali, bana yardım et. Ne yapacağım ben? Basın beni çoktan buldu, kız kardeşim bana bağıra çağıra büyük harflerle mesajlar gönderiyor ve bu tam bir saçmalık."

"Tamam, nefes al, Sadie." Ali'nin öğretmen sesi devreye giriyor. Her gün yirmi anaokulu öğrencisini idare etmek için kullandığı ses. "Bu dünyanın sonu değil. Onun takımı için çalışan bir arkadaşın var, değil mi? Ona u l a ş a b i l i r s i n , eminim her şeyi açıklığa kavuşturmana yardımcı olacaktır."

Başımı sallamaya başladım bile, nefesim yavaş yavaş düzene giriyor. "Haklısın. Evet, haklısın. Tabii ki. Bugün Willow'u arayacağım. Teşekkürler, Ali."

"Anladım, kanka. Ama şunu söyleyebilir miyim, Maverick King ile küçük bir boğuşma eğlenceli olabilir!"

O adamla küçük bir şey yapma fikri bile tüylerimi ürpertirken, bu benden küçük bir kakhaha koparıyor. "Berbatsın. Gitsem iyi olacak, arkamı kolladığın için teşekkürler."

"Her zaman."

Telefonu kapattım, ancak telefonum hemen tekrar çalmaya başladı, bu sefer kayıtlı olmayan bir numarayla.

"Aman Tanrım, dur!" Boşuna olduğunu bilerek inliyorum. Aramayı reddediyorum ve telefonu tezgâhın üzerine bırakıyorum. Ali'yle konuşurken bulduğum sakinlik, ekranın hiç bitmeyen bir arama ve mesaj yağmuruyla aydınlanmaya devam etmesini izlerken yok oluyor. Telefondan uzaklaşırken titremeye başlıyorum, sanki saatli bir bombaymış gibi dehşet içinde ona bakıyorum. Titreme, kendimi bunalmış hissetmenin ötesinde yere yığılana kadar devam ediyor.

Dirk karmaşasından sonra hayatımın daha fazla kontrolden çıkabileceğini düşünmemiştim.

Ama bu hayal edebileceğim her şeyin ötesinde.

Bir şekilde iş günümü atlatıp Willow'a ulaşmalıyım. Ali haklı, her şeyi açıklığa kavuşturamama yardım edebilir. Sonra da medyanın bir an için benim, Sadie LeDuc'un Vancouver Tridents'dan biriyle çıkacağını düşünmesine gülebiliriz.

İş günümü geçirmenin işin kolay kısmı olduğuna inanmakla ne kadar da safmışım. İşyerinde sadece bir saat çalıştıktan sonra, meraklı iş arkadaşlarımı dışarıda tutmak için ofisimin kapısını kapatmak ve kilitlemek zorunda kalıyorum. Cep telefonum hala mesajlar ve aramalarla dolup taşıyor, öyle ki numaramı nasıl liste dışı bırakacağımı bulmam gerektiğini düşünüyorum.

Ne kadar odaklanmaya çalışsam da olmuyor. E-posta kutum her türden insandan gelen mesajlarla dolup taşıyor, bazıları daha fazla manşet paylaşıyor, bazıları da bunların doğru olup olmadığını soruyor. Yankılanan bir HAYIR ile yanıt vermeyi çok istiyorum ama bir şey beni engelliyor. Bu Maverick King denen adamın her şeyi düzelteceğine dair nafile bir umut ya da belki de tüm bunların uyanacağım korkunç bir kabus olduğuna dair daha da nafile bir umut.

Ama masamdaki telefon çaldığında, bu berbat muhabirlerin henüz bu numaranın izini sürmemiş olmaları için dua ederek cevap vermek zorundayım. Bu demode telefonlarda arama ekranına ihtiyaç duymamızın bir başka n e d e n i daha.

"Merhaba, ben Sadie," diyorum, ses tonumu profesyonel tutmayı nasıl başardığımdan etkilenerek.

"Maverick King'in *seninle* çıktığına gerçekten inanmamı mı bekliyorsun?" Dirk'ün küçümsemesi yüksek sesle ve net bir şekilde ortaya çıkıyor ve telefonu daha sıkı kavriyorum.

"Affedersiniz? Özel hayatım seni hiç ilgilendirmez," diye tıslıyorum, ofisimin kapısının çoktan kapanmış olmasına şükrederek. Bu sabah midemde kök salan hastalıklı his büyürken gözlerim fıldır fıldır kapanıyor. "Beni r a h a t bırak, Dirk."

"Kes şunu Sadie," diye alay ediyor. "Dün gece ne olduğunu bilmiyorum ama numaran başarısız oldu. Onunla çıkmıyorsun. İmkânı yok. Dürüst olmak gerekirse, şaşırdım. Böyle bir yalan söyleyebileceğini düşünmemiştim. Eğer beni kışkırtmaya çalışıyorsan, vazgeç. İşe yaramayacak."

Bugün ikinci kez, gözlerim fal taşı gibi açılırken ağzım şaşkınlıktan bir karışık açık kalıyor. "Sen... Sen ciddi misin? Bunun benimle ilgili olduğunu mu düşünüyorsun?"

seni kısıktandırıyor mu?" Sesim sonlara doğru yükseliyor, hatta Dirk'e itip yalan söylemek ve bunun kesinlikle gerçek olduğunu söylemek için vahşi bir arzu aklımdan geçiyor. Tanrım, ondan beyzbol idollerinden birine geçtiğime gerçekten inansaydı yüzündeki ifade paha biçilemez olurdu.

Ama sırf Dirk beni rahat bıraksın diye bu işi uzatamam... Uzatabilir miyim? Maverick'in adamlarına gidip sorsam ne olur... Hayır. Bu delilik. Dirk götün teki ama haksız da değil. Maverick gibi bir adam benimle hiçbir şey yapmak istemez. Muhtemelen bu çılgınlığı yalanlayan açıklamasını çoktan basına göndermiştir, yani Dirk'ün bunu yüzüme vurmak için beni araması an meselesi.

"Hoşça kal Dirk," diyorum ve kendimi tamamen kaybetmeden telefonu kapatıyorum.

Ne boktan bir durum. Sırf beni aldatan eski erkek arkadaşımı uzaklaştırmak için profesyonel bir sporcunun benimle birlikteymiş gibi davranmasını sağlama fikrini aklımdan geçirmiş olmam bile saçma ve ne kadar alçaldığımın kanıtı.

Ellerim körü körüne uzanıyor, kağıtları kapıyor ve bir yığın haline getiriyorum. Bu karmaşaya biraz düzen getirmeye çalışmak için her şeyi yaparım. Ama boşuna uğraşıyoruz.

Başımı bir iniltiyle masaya bırakarak kişisel acıma partime teslim oluyorum. Düzenli ve kontrollü bir hayattan hoşlanan biri olarak, daha önce hiç bu kadar kontrolden çıkmış hissetmemiştim. Başım dönüyor, oda üzerime kapanıyor. Havada yeterince oksijen yok ve tam bir nefes almak için çaresizce solumaya başlıyorum.

Göğsümdeki basınç arttıkça artıyor ve kendimi ayakta durmaya zorluyorum, bir şekilde hareket etmem ve bu panik sarmalından kurtulmam gerektiğini biliyorum. Ofisimin kapısına yaklaşırken dışarıdan gelen boğuk sesleri duyabiliyorum. Onlara odaklandığımda, benim ya da fotoğraf hakkında konuşmadıklarını duyunca rahatlıyorum. Bütçeler ve çeşitli departmanlardan gelen ekipman talepleri hakkında konuşuluyor. Vakıf ofisi için tipik konular. Adımlarımı hızlandırmak ve dışarıdaki zararsız konuşmalara odaklanmak çarpan kalbimi sakinleştiriyor. Cep telefonumun arama kaydı ve e-posta gelen kutusu aksini söylese bile, herkes benim ve Maverick King hakkındaki bu çılgınlığın dedikodusunu yapmıyor.

Masama geri dönüp oturuyorum ve birkaç nefes egzersizi yapıyorum. Sadece önümüzdeki birkaç saati atlatmam gerekiyor. Sonra eve gidebilir, küçük ama en azından işlevsel küvette uzun ve sıcak bir banyo yapabilir ve Willow'u arayabilirim. Her şeyi açıklığa kavuşturmanın bir yolunu bulmama yardım etmesi için ona yalvarmalıyım.

Bir planım olduğunda kendimi her zaman daha iyi hissederim, bu yüzden dikkatimi yaklaşan galamız için hala ulaşmam gereken hayırsever bağışçıların listesine veriyorum.

Günümün geri kalanı telefon görüşmelerini görmezden gelerek ve bağışçılarımıza e-posta ve mektup göndermeye odaklanarak geçiyor. Ama ben işimden geri çekilirken

Eve gitmeye ve bu çılgın günü sonlandırmaya hazırlanırken kapının çalınması beni durdurdu.

"İçeri gel," diyorum, bugün giydiğim kolsuz bluzun üzerine hırkamı çekerek. Patronum, vakfın başkanı, yüzünde tedirgin bir ifadeyle içeri giriyor.

"Sadie, durumun senin kontrolün dışında olabileceğinin farkındayım ve ofis içi dedikodulara karışmak bana düşmez. Ancak şunu bilmelisin ki hastane güvenliği bugün sana ulaşmaya çalışan çok sayıda basın mensubunu hastane binasından çıkarmak zorunda kaldı."

"Ne?" Nefes nefese kaldım, sandalyeme geri çöktüm, bir araya getirmeyi başardığım tüm sakinliğim bir anda kayboldu. "Çok özür dilerim, Gus."

Çizgili yüzü yumuşayarak normalde olduğu gibi sevimli bir adama dönüşüyor. "Sanırım siz ve" - boğazını temizliyor - "*arkadaşınız* bu sabahki haberlere bu tür bir tepki beklemiyordunuz. Belki de hafta sonuna erken başlamalı ve gelecek hafta evden çalışmayı düşünmelisiniz. En azından heyecan azalana kadar."

Robot gibi başımı sallıyorum. Bektan dairemden mi çalışacağım? Elbette. Eğlenceli olacak... Bir ürpertiye bastırıyorum. Ama haklı olduğu bir nokta var. Hastaların ve ailelerin buraya gelmek için gözü dönmüş muhabirlerin arasından geçmesine gerek yok.

Gus ayağa kalkıyor ve söylemek istediği daha çok şey olduğunu biliyorum.

"Bugün senin için başka bir şey yapabilir miyim, Gus?" Hayır demesini ve beni yalnız bırakmasını umarak soruyorum.

"Aslında bu her şeyden çok bir öneri. Ama belki de arkadaşınızdan gala için nüfuzunu kullanmasını isteyebilirsiniz? Belki sessiz müzayedeye bir bağış ya da bilet satışlarını artırmak için biraz tanıtım?"

Bir yanım Gus'ın bana bunu sormasına hayret ediyor. Bu, pislik Dirk'ün Willow'dan Tridents'ın biletlerini istememi sağlamaya çalışmasından çok daha iyi değil. Ama o benim patronum, eski sevgilim değil, bu yüzden ona kolayca hayır diyemiyorum.

"Ne yapabileceğime bakacağım," diyorum kısık sesle. Neyse ki Gus bu cevabı kabul etmiş görünüyor.

"Doğru. Pekala. Buradan çıkarken kendine iyi bak, birkaç gün sonra heyecan dindiğinde tekrar görüşürüz." Kapıya doğru ilerliyor ve tek düşünebildiğim, o gittikten sonra buradan çıkabileceğim ve gözlerimin arkasında birikmeye çalışan yaşlara teslim olabileceğim. *Kendine hakim ol Sadie, sadece eve dönene kadar.*

Sonra ofisimin kapısı bir kez daha çalındı. Gus en yakınımıydı, o yüzden açtı. Ve kim olduğunu görmek için kafamı kaldırdığımda, kabul etmek zorundayım ki

eve gidip u m u t s u z c a istediğim öküŖe teslim olmadan önce.

BÖLÜM F cEİ

Maverick

Daha erken gelmeliydik. Sonunda hastanenin dışındaki lanet akbabaları geçmeyi başardığımda tek düşünebildiğim buydu. Bu kadar saldırgan olmalarını, onu iş yerinde avlamalarını beklemiyordum. Onun kim olduğunu nasıl anladılar ki? Yine de Colin hızlı bir internet araştırmasıyla bunu başardı; belki de o kadar zor değildir. Bu çılgınlığı kabul etmesini sağlayabilirsem gizlilik ayarlarını ve güvenliğini artırmamız gerekecek.

Sadie'nin ofisini gösterdiler ve *seviştik*. Onu tekrar gördüğümde vereceğim tepkiye hazırlıklı değildim. Lanet olası bir kütüphaneci gibi giyinmiş olsa bile, sonsuz kıvrımları ve hala yumruğuma dolanmış görmek istediğim o ateşli kızıl saçlarıyla güzel bir kadın olduğunu inkar etmek mümkün değil. Ama zar zor saklamayı başardığı panik hali, arkamı dönüp dışarı fırlamak ve lanet olası ses kayıtlarını almaya çalışan o şerefsizlere daha fazla öfke duymak istememe neden oluyor. Neyse ki Colin beni içeri tıktı ve benim için onlarla ilgileniyor.

"Gidelim Specs," diyorum hışımla, Sadie'nin karşısında duran yaşlı adamın şaşkın bakışlarını görmezden gelerek. "Konuşmamız gerek."

Gözlerime bakmadan ayağa kalkıyor.

"Gus, yarın evden temas kuracağım," diyor soğukkanlılıkla yaşlı adama. Dışarı çıkmadan önce ona başını sallıyor ve bana esrarengiz bir bakış atıyor. Kadın onu kapıya kadar takip ediyor ve arkasından kapıyı kapattıktan sonra dönüp

Ben. Yorgunluk yüzüne kazınmış ve bu bana bir yumruk gibi çarpıyor.

"Sanırım haberleri görmüşsünüzdür."

Boğuk bir kahkaha atıyor ve benimle kapı arasındaki küçük boşluğu adımlamaya başlıyor. "Haberler. Böyle mi adlandırıyoruz? Müstehcen dedikodulara ne dersiniz? İftira? Yanlış beyan?" Konuşurken elleri havada sallanıyor, kızıl saç telleri topuzundan uçuşuyor.

"Durur musun?" Hareketlerini durdurmak için sağlam kolumu uzatarak törpüledim. "Bunu çözebiliriz. Sadece buradan çıkmamız gerekiyor."

Sert bir kahkaha daha atıyor, sert sesi kulaklarımı sarsıyor. "Söylemesi yapmaktan kolay dostum. Görünüşe göre, muhabir arkadaşların dışarıda bekliyor."

"Biliyorum," diye cevap veriyorum sakince, sanki başka bir kazak takımı giymiş kısa kızıl saçlı biriyle değil de vahşi bir hayvanla karşı karşıyaymışım gibi. "Menajerim dışarıda onlardan kurtulmaya çalışıyor, böylece gidebiliriz."

"Onlara ne diyor?" diye soruyor bana sertçe, canlı yeşil gözleri gözlüklerinin arkasında kısılıyor. "Umarım bu yanlış anlaşılmayı gideriyordur?"

"Tartışmamız gereken konu da bu," diyorum hafifçe, kasıtlı olarak belirsiz tutarak. Eğer onu Colin'in deliliğine ikna edemezsem, bu iş çirkinleşecek.

Telefonum titriyor ve şu anda herkes engellendiği için sadece bir kişi olabilir. Bana doğru fırlattığı hançerlere dikkat ederek cebimden çıkarıp hızla aşağıya bakıyorum.

Sahil temiz. İçeride mi?

Bakışlarım tekrar önümde duran, elleri kalçalarında, küçük göğsü her nefeste kabaaran Sadie'ye yöneliyor. Kısa bir yanıt veriyorum.

Henüz değil.

"Konuşmak için bir yere gidebilir miyiz?" Telefonumu cebime geri koyarak tekrar soruyorum. Bakışları Colin'in izniyle tekrar askıya alınan sol koluma gidiyor, sonra tekrar yüzüme bakıyor ve başını sertçe sallıyor. *Lanet olsun.* Zihinsel olarak onu en azından benimle konuşmaya ikna etmek için bir yol bulmaya çalışıyorum ama o beni alt ediyor.

"Burada konuşabiliriz. Bu karmaşa çözülene kadar bu ofisten ayrılmayacağım. Seni *tanımıyorum* bile ama basın birlikte olduğumuzu düşünüyor. Tanrım, bu sabahtan önce adını bile bilmiyordum!"

"Tamam..." Derin bir nefes alıyorum, sandalyelerden birine doğru yürüyorum ve diğerine işaret etmeden önce oturuyorum. "En azından oturabilir miyiz?" Kasketimi çıkarıp elimi saçlarımın üzerinde gezdirdikten sonra tekrar takıyorum, şimdi geriye doğru.

Yanıma gelip karşıma oturmadan önce birkaç saniye bekliyor. Ayakları bileklerinden kıvrılmış ve yemin ederim, şu anda ne kadar asil ve düzgün görüldüğüyle *Specs* takma adının hakkını veriyor.

"Dinleyin. Haklısın, birbirimizi tanımıyoruz. Ve bu durum berbat. Bunun farkındayım." Nefesimi içime çektim. Konuşmaktan nefret ediyorum. "Ama aynı zamanda iyi de olabilir. Bir bakıma."

Şaşkınlıkla bana bakarken kaşları havaya kalkıyor. "İyi mi?"

Yavaşça başımı salladım. "Eski sevgilin, dün geceki pislik. Sanırım bugün iletişime geçmeye çalışmıştır?" İçgüdüsel olarak cevabı bilsem de bunu bir soru olarak ifade ediyorum. Böyle adamlar sahip olamayacakları şeyleri isterler. Ve benim dün geceki iddiam bir boğa için kırmızı bayrak gibiydi. Bir saniye sonra başını salladı, omuzları hafifçe çökmüştü.

"Ve eğer dün gece seni yanlış anlamadıysam, artık onunla ilgilenmiyorsun."

Başka bir baş sallama.

Colin tam olarak böyle yaklaşmamı önermedi ama ona para teklif etme fikrine anında hayır dedim. Bu kızı tanımıyorum ama bu şekilde satın alınacak biri olmadığını biliyorum. Bu yüzden onun diğer fikrini destekliyorum ve eski sevgilisini kullanıyorum.

"O zaman halkın bir süreliğine bu yalana inanmasına izin veririz. Senin başkasına geçtiğini anlasın ve seni rahat bıraksın. Dün gece kim olduğumu biliyordu, sanırım beyzbol hayranı. İnan bana, hiçbir şey onu tuttuğu takımdan bir oyuncuyla çıktığını görmek kadar kızdıramaz."

Birkaç dakika boyunca beni incelerken kollarını göğsünde kavuşturuyor. İncelenmekten ne kadar nefret ettiğimi belli etmemeye çalışıyorum.

"Bundan senin çıkarın ne?" diye soruyor sonunda.

İşte burada her şey dağılabilir. Ona gerçeği söylersem, benimkini temizlemek için onun iyi kız imajına ihtiyacım olduğunu söylersem, yüzüme gülebilir. Ya da benim gibi birine bağlanmanın kötü bir fikir olduğuna karar verirse, o zaman elimde hiçbir şey kalmaz. Çünkü muhtemelen gerçekten kötü bir fikirdir. Ama ona yalan söylemeyi reddediyorum.

"Geçirdiğim son kaza beni imaj açısından kötü bir duruma soktu. Menajerim medyanın o fotoğrafa verdiği tepkinin iyi bir şey olduğunu ve benim için işleri değiştirebileceğini düşünüyor. Mutlu bir aşk yaşadığımı düşünürlerse, özellikle de senin gibi birine, bu yardımcı olabilir."

Bakmaya devam ediyor. Ve bakmaya devam ediyor. "İmajını önemseyecek birine benzemiyorsun."

Omuz silkiyorum, bugünün konuşma kısmını çoktan atlattım. Buradan gitmek istiyorum ve ona yanımda ihtiyacım var. "Takımımı ve kariyerimi önemsiyorum. Ve eğer bu ikisine de yardımcı olacaksa, ben varım."

Sadie kesik kesik nefes alıyor, yüzü o kadar anlamlı ki yemin ederim çarkların döndüğünü görebiliyorum. Eğer bu işi başaracaksa daha iyi bir poker suratına ihtiyacı olacak. "Tamam. İşte anlaşma. Sessiz kalacağım ve kayıtları düzeltmeye çalışmayacağım. Karşılığında sen de benimle vakfımın dört hafta sonraki büyük galasına geleceksin. Eski sevgilim de orada olacak çünkü hukuk bürosu ana sponsorlardan biri ve onunla tek başıma uğraşmak istemiyorum."

Başımı sallamaya başladım bile. Dört hafta bana iyi geliyor, ama görünüşe göre işi bitmemiş.

"Yine de bazı temel kurallar koymamız gerekiyor. İmajınız bu kadar kötüyse bir nedeni olmalı ve kendi itibarımın da bununla birlikte aşağı çekilmesini istemiyorum."

Medya beni kötü adam yapmak için olayları çarpıttığında kendimi savunmayı hiç umursamam ama nedense şu anda umursuyorum. Bu kadının benim herkesin inandığı gibi bir pislik olduğumu düşünmemesini çok önemsiyorum.

"Açıklığa kavuşturalım, ben kötü bir adam değilim," diye başlıyorum, sesim çakıllı. "Medyanın beni bir pislik olarak göstermeye bayıldığı şeyler yapıyorum ama bunları *neden* yaptığımı bakma zahmetine girmiyorlar."

Dudakları küçük bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "İyi bir ahlak kuralına sahip kötü bir çocuk olduğunu mu söylüyorsun?"

Kısa bir kahkaha atıyorum, sesi paslı ve kulaklarıma yabancı geliyor. "Sanırım öyle."

İkimiz de tekrar sessizliğe gömüldük ama kolları gevşedi ve artık bana deliymişim gibi bakmıyor.

"Dört hafta. Dört hafta boyunca oyuna devam edeceğim, sen de benimle galaya geleceksin ve sonra bu işi daha fazla drama olmadan bitirmenin bir yolunu bulacağız."

Tokalaşmak için sağlam elimi uzattım, sonra geri çektim. "Şunu bilmelisin ki, menajerim muhtemelen bizi bazı gösterilere çıkarmaya çalışacak ve

bok."

"Anlatımı kontrol et, anladım." Başını sallıyor ve endişeli görünmüyor. "Ve eğer benim için bir şey yapmana ihtiyacım olursa, eski sevgilimi sırtımdan uzak tutmak için ya da her neyse, sana haber veririm."

Elimi tekrar uzattım ve o da sıkıca sallayarak elimi tuttu. Ellerimiz birbirinden ayrıldığında ne yapacağımı şaşırdım. Evet dedi, Colin'in planı işe yaradı.

Şimdi ne olacak?

"İlk yapmamız gereken birbirimizi tanımak, öyle değil mi?" Sadie'nin sesi biraz zorlama gibi geliyor. Ama buna tutunuyorum, en azından sonraki adımlarımızı belirleyebildiği için minnettarım.

"Neden bana numaranı vermiyorsun, konuşmak için bir zaman ayarlayabiliriz." Alnını ovuşturuyor ve yüzünü buruşturduğunu fark etmiyorum. "Sadece bugün olmaz. Çok kötü bir gün geçirdim."

Beklentiyle telefonunu uzattığında, ona bakıyorum. Telefonumda tam olarak beş kişi var.

Colin, Eli, Tridents'ın sahibi, baş antrenörüm ve Ralph. Bunlar aynı zamanda benim doğrudan numarama sahip olan beş kişi.

Ve şimdi, kız arkadaşım gibi davranmayı kabul eden bu yabancı altı numara olmak üzere.

Bilgilerimi onun telefonuna yazarken, onun da benimkine aynısını yaptığını bildiğimden, bir yanımda bunun neden daha rahatsız edici hissettirmediyi merak ediyor.

Neden neredeyse doğru hissettiriyor.

BÖLÜM S İİ

Sadie

SADIE: Tamam, temel bilgileri paylaşalım. Vancouver bölgesinde doğdum ve burada büyüdüm. Ailem Langley'de yaşıyor, ben iki kardeşin en büyüğüyüm. Hayvanları, okumayı ve yüzmeyi seviyorum.

Bir de arılara aleriim var.

Anladım.

Bana kendinle ilgili bir şey söylersen yardımcı olabilir misin?

Ben kuzeyliyim. Ailem yok. Beyzbol benim hayatım. Alerjim yok.

Mow, seni çok iyi tanıyormuşum gibi hissediyorum.

Alaycılık sizin için iyi bir görünüm değil Specs.

Bana öyle deme. Neyse, devam edelim. Biz nasıl Buluşmak mı?

Umurumda değil. Uydur. Bu arada mesajlardan nefret ediyorum.

Telefonuma bakıyorum, bağırmak ve bir şeylere vurmak istiyorum. İletişim kurma konusunda küçük kardeşimden daha kötü ve Simon çoğunlukla homurdanarak iletişim kurduğu için bu da bir şey ifade ediyor.

Tüm hafta sonu boyunca Maverick'le iletişime geçmekten kaçındım, her şeyi kafamda toparlamak için bir güne ihtiyacım vardı. Ancak bugün uyanıp ofise gitmeyeceğimi fark ettiğimde, her şeyi daha fazla erteleyemeyeceğimi biliyordum.

Maverick'le işleri yoluna koymak bu karmaşadan kurtulmanın tek yolu ve iki gündür bu berbat dairede kapana kısılmış bir halde, beni işte bulan akbabaların her yerde bulabileceği endişesiyle çıldırmak üzereyim. Hissettiğim suçluluk duygusundan bahsetmiyorum bile, telefonumu kontrol edip manşetlere bakma isteğimi ve gerçekten önemsemiğim az sayıdaki aile ve arkadaşlarımdan gelen meraklı arama ve mesajları görmezden geliyorum.

Dürüst olmak gerekirse, en zoru bu ikinci kısım oldu. Yalan söylemekten nefret ediyorum, tiksiniyorum, gerçekten. Bu da ailem ve arkadaşarımla konuşmamı zorlaştıracak. Ama Maverick kimsenin bilmemesi konusunda ısrar etti. Ona Ali'nin zaten bildiğini söyleyecek cesareti kendimde bulamadım... Ama menajer-kardeşı bildiğine göre, her şeyin adil olduğunu düşünüyorum.

Telefonum yeni bir mesajla çalışıyor. Kimin gönderdiğine bir göz atıyorum ve kim olduğunu görünce hemen açmak için tıklıyorum.

Kızım! Ailemle geçirdiğim bir hafta sonundan döndüğümde neden tüm haber bombalarının anasının kucağına düştüğünü paylaşmak ister misiniz?

NEDEN BANA SÖYLEMEDİN?! Medya ilişkilerinin başındayım ve bu tür şeyleri bilmek benim işim, arkadaş olduğumuzu sanıyordum... Adamlarımdan biriyle çıkmaya başladığını nasıl söylemezsin? Kızgın değilim, söz veriyorum. Sadece şaşırdım. Öğle yemeği için stadyumun yanındaki lokantada buluşalım mı?

Oyuncuların gittiği yer mi?

Cevap vermesini beklerken tırnağımı çiğniyorum. Bir yandan onu görmeyi çok isterdim. Ama aynı zamanda yalanı sürdürmek zorundayım. Bir de medyayla uğraşmak var.

Evet. Sahibi Maura basını uzak tutma konusunda çok başarılı, sıfır tolerans kuralı var. Kameralara karşı güvende olacaksınız.

Bu güven verici. Ve sanırım ondan sonsuza kadar kaçamam.

Tamam. Öğlen görüşür müyüz?

Bu bir randevu. Her şeyi duymak için sabırsızlanıyorum!

Kendi kendime homurdanıyorum. Lanet olası Maverick ve onun konuşma beceriksizliği. Willow'a ne diyeceğimi bilemiyorum. Ne tür bir hikaye uyduracağımı. Ve o işe yaramaz. Maverick bana onun numarasını da verdiği için Colin'e mesaj atmayı düşünüyorum. Ama hayır, bunu kendi başıma çözmem gerekecek.

En azından dairemnden ayrılmak için iyi bir sebebim var. Gerekirse basını idare edebilecek biri varsa, o da Willow'dur.

Bir saat sonra Tridents'ın stadyumunun hemen yanındaki lokantaya vardığımda, Willow yüzünde kocaman bir gülümsemeyle içeriden bana el sallıyordu. Hissettiğim kadar geyik gibi görünmemeyi umarak içeri giriyorum.

"Aman Tanrım, şoktayım!" Willow beni selamlıyor ve kabine ulaştığımda sarılmak için beni sürüklüyor. "Maverick King'i evcilleştirmişsin. Mucizeler asla sona ermeyecek."

Tüm bunların gerçek olduğuna nasıl inanabildiği beni şaşırtıyor, ama **o t u r d u ğ u m u z d a** yüzündeki heyecanı görüyorum ve bana çılgınca gelen şeyin başkaları için öyle olmadığını kabul etmek zorunda kalıyorum.

"Onu evcilleştirdiğimi söyleyemem," diye yavaşça başlıyorum ve Willow kıkırdıyor.

"Tabii ki hayır. Bunun neresi eğlenceli?" Bir elini masanın diğer tarafına uzatıp benimkini tutarken yüz ifadesi değişiyor. "Tüm ciddiyetimle, senin gibi iyi ve nazik birinin gerçek Maverick'i görmeyi başarmasına sevindim. Medyanın yansıttığı gibi biri değil, ama çok az insan bunu öğrenmeye zahmet ediyor."

Gözlerim büyüdü. "Ben... Ben biliyorum. Ahlak kuralları olan kötü bir çocuk," diye geveliyorum ve geçen hafta ofisimde Maverick'e söylediklerimi tekrarlıyorum. Willow da gülerek başını geriye attı.

"Aman Tanrım, evet. Aynen öyle. Bunu anlamam biraz zaman aldı ama Mike Amca hep anladı. Bu yüzden Mav'le ne yapacağına karar vermekte bu kadar zorlandı. Demek istediğim" - Willow öne doğru eğilir, sesi alçalır - "Mav'ın pervasızlığı devam edemez, onu tanıyanlarımız bunun iyi bir yerden geldiğini fark etse bile. Mav'ın iyi bir yerden geldiğinin anlaşılması

destekliyor, hatta buna izin veriyoruz. Ama yapmak istediğimiz son şey onu terk etmek. O iyi bir adam ve harika bir oyuncu. Sadece aptalca kararlar vermeyi bırakması gerekiyor."

Onunla birlikte başımı sallıyorum, neden bahsettiğini tam olarak biliyormuşum gibi davranıyorum. Ama içten içe başım dönüyor. Kendimi neyin içine soktuğum hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ediyorum.

Bir garson gelip siparişlerimizi alıyor ve o gider gitmez Willow arkasına yaslanıyor. "Pekâlâ, anlat bakalım. Siz ikiniz ne zaman çıkmaya başladınız? Bekle, hastanede mi tanıştınız?" Elleri kalbini örtmek için kalktı. "Bu çok romantik."

"Tamam, yavaş ol hanımefendi," diyorum başımı sallayarak. "Sizin mutlu ve aşık olmanız, diğer herkesin kalpler ve gökkuşaklarıyla çevrili olduğu anlamına gelmez."

Willow'un kafası karışmış görünüyor ve ben de hemen bu kasıtsız alaycılığımı geri almaya çalışıyorum.

"Demek istediğim, Maverick ve benim aramda yeni bir şey var. Evet, hastanede tanıştık ama biz çok farklıyız. Aramızdaki ilişkinin yürüyüp yürümeyeceğini anlayana kadar kimsenin bilmesini istemedik."

İşte. Gerçeğe bu kadar yaklaşıldım.

"Zıt kutuplar birbirini çeker derler, bilirsin." Willow gülümser. "Sen tam da Maverick'in ihtiyacı olan şeysin. Ona rahatlayabileceğini ve gardını indirebileceğini gösterecek sakın ve istikrarlı biri."

Öğle yemeğimiz teslim edildi, beni buna bir yanıt uydurmak zorunda kalmaktan kurtardı. Ama bir yanımda Maverick'in kendini neyden koruduğunu merak ediyor.

Biz yemek yerken Willow, Tridents'ın yeni birinci kalecisi Ronan Sinclair ile olan ilişkisine dair güncellemelerle zaman dolduruyor. Birlikte çok mutlular, her ne kadar kısa bir süre önce yolda birkaç pürüz yaşadıklarını bilsem de.

İşimiz bittiğinde, Willow bana doğru göz kırparak hesabı aldı. "İş harcaması, kız arkadaşım. Oyuncularımdan biriyle ilgili medya durumunu konuştuk."

Bir kahkaha atıyorum ama bedava öğle yemeğine itiraz etmiyorum. Lokantadan çıkarken, Willow büyük stadyumu işaret ettiğinde park ettiğim arabama doğru dönmeye başlıyorum. "Mav'i görmeye mi geliyorsun? Ben ayrıldığımda rehabilitasyon seansını bitirmek üzereydi. İstersen sana onu bulabileceğin yeri gösterebilirim."

"Ah, şey," diye bir bahane bulmaya çalışıyorum ama Willow beklentiyle bana bakarken başarısız oluyorum. "Evet, tabii. Bu harika olur, teşekkürler."

Yanına düşüyorum ve stadyum sahasına kadar olan kısa mesafeyi geçiyoruz. Arka kapılardan birini açıyor ve beni başımı döndüren labirent gibi koridorlardan geçiriyor. Ama sonra Tridents'ın logosunun bulunduğu büyük cam kapıların önünde duruyoruz. Ve işte orada.

Bize doğru yürürken gömleği terden ıslanmış ve boynuna bir havlu sarılmış. Kolu yine askıdaydı ve kaşları çatıktı. Yoğun erkeksiliği, hissettiğim istenmeyen çekim duygusunu bastırmamı sağlıyor. Tamam, çekici bir adam. Bu konuda bir şey yapmak istediğim anlamına gelmiyor.

Willow, "Mav, bak kimi buldum," diye seslenince kafasını kaldırıp bize **b a k t ı**. Hakkını yemeyelim, hiç tereddüt etmeden, duygusuz bir yüz ifadesiyle doğruca bize doğru yürüdü.

"Merhaba," diyorum usulca, ne yapacağını görmek için bekliyorum.

"Hey, Specs," diye sertçe cevap veriyor. Sonra, tam anlamıyla şok olmuşken, eğiliyor ve dudakları yanağına sıyırarak beni ürpertiyor. Yanıma geliyor ve sanki yeterince afallamamışım gibi, elinin benimkini kavradığını hissediyorum. "Merhaba Willow. Sadie'yi tanıdığını fark etmemiştim."

Şu anda nasıl bu kadar sakin olabiliyor? Yüzüne bakıyorum ama hâlâ okunmuyor. Öte yandan Willow öyle geniş sırtıyor ki, yüzünün acımadığını hayal bile edemiyorum.

"Tamam, özür dilerim ama bu çok sevimli. İkiniz adına çok mutluyum." Ellerini birbirine çırpıyor.

"Kimin için mutluyuz?"

Hepimiz yeni sese dönüyoruz ve takım elbiseli, tanıdık olmayan yaşlı bir adam koridordan aşağıya doğru adım atarak geliyor.

"Selam, kızım. Mav," diye Willow ve Maverick'i selamladıktan sonra elini uzatarak bana döndü. "Mike Cartwright. Willow'un arkadaşlarından biri misin?"

"Mav'le çıkıyor!" Willow ben daha bir şey söyleyemeden ağzından kaçırıyor ve Maverick'in elinin benimkinin etrafında sıkıştığını hissediyorum.

Adam, Mike, benden yanımdaki adama bakarken kaşlarını kaldırıyor. Sonra gözleri Maverick'in hâlâ elimi tuttuğu yere düşüyor.

"Doğru. Fotoğraftaki sensin."

Tam o anda her şey yerine oturdu. Bu *Mike Cartwright*. Willow'un amcası. Takımın sahibi. Yutkundum ve başımı salladım.

"Evet, benim. Tanıştığımıza m e m n u n oldum." Maverick için her şey tehlikede. Bunu satmak zorundayım. Elini bırakıp Mike'ın elini sıkmak için kendi elimi kaldırıyorum.

"Umarım adamımız sana iyi davranır." Maverick'e yönelttiği yoğun bakışta hata yoktu ve kolumu beline dolayarak ona doğru eğildim

yüzünde aşık olmuş bir ifade olduğunu umuyorum. "Öyle, söz veriyorum."

Mike'ın yüzü bana bakarken yumuşuyor. "Güzel. Seni görmek güzel Mav. Bugün ilerleyen saatlerde ekipten iyileşmenle ilgili bir güncelleme alacağımı duydum. Umarım iyi haberlerdir. Gitsem iyi olacak Willow, bütçe toplantımız var. Geliyor musun?"

"Evet." Willow beni kucaklıyor ve kulağıma fısıldıyor: "Senin adına çok ama çok mutluyum. Yakında görüşürüz."

Sonra amcasıyla birlikte gitti ve ben Maverick'le kol kola orada öylece kalakaldım. Hemen geri çekiliyorum ve şaşkınlıkla onun sert bedeninin bana karşı h i s s i n i özlüyorum.

"Özür dilerim, seni burada pusuya düşürmek istememiştim. Willow'la öğle yemeği için dışarı çıkmıştık ve o da seni görmeye geldiğimi sandı. Bundan kurtulmanın bir yolunu bulamadım."

"Sadie, dur." Maverick'in sert sesi saçmalamamı durdurdu. "Sorun değil. Dürüst olmak gerekirse muhtemelen iyi bir şey. Birlikte olduğumuza inanmış görünüyorlar."

Başım bir aşağı bir yukarı sallanıyor. "Tamam. Güzel. Yaşasın! Görev tamamlandı." Bana sert bir bakış attı. "Henüz değil."

Tekrar yutkundum. "Biliyorum. Ama bu iyi bir başlangıç."

Bunun üzerine hafifçe söner gibi oldu. "Evet." Şapkasını başından kaldırarak parmaklarını koyu sarı saçlarında gezdirdikten sonra şapkayı tekrar yerine koyuyor. "Hadi, seni arabana kadar geçireyim."

Lokantanın dışına park ettiğim yere kadar yol boyunca sessiz kaldı. Ama oturduğumda, uzaklaşmak yerine Maverick durdu ve bana bakmak için eğildi. "Willow'a bizim hakkımızda ne söyledin?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Şimdi de geçmişimizi mi tartışmak istiyorsun?"

Dudakları kısa bir süreliğine yukarı kalktı. "Sadece aynı sayfada olalım diye."

Kendi alaycı sırtışımla cevap vermeden önce emniyet kemerimi yerine oturtuyorum. "Sana mesaj atarım."

BÖLÜM SEcEN

Sadie

"Hayır. Bunu giymeyeceksin." Ali bluzu elimden kaptı ve dolabıma geri koydu. "Ajanstan gelen e-postada 'gündelik alışveriş gezisi' yazıyordu. Öğleden sonrayı erkek arkadaşınla geçirmek için lanet bir bluz ve elbise pantolonu giymezsın."

Yatağıma geri uzandım, çoktan bitkin düşmüştüm ve daha öğlen bile olmamıştı. "Bu çılgınlık, değil mi? Çarşamba akşamı muhtemelen başka bir şey yapmayı tercih edecek bir adamla çiftçi pazarına düzenlenmiş bir gezi."

"Sana *ihtiyacı olan ateşli* bir adam. Kendini hafife alma." Ali bana son anda yakaladığım bir atlet fırlatıyor.

Kaşlarımı çatarak baktım. "Bunu giyemem."

"Evet, giyebilirsin." Geçen yaz günübirlik plaja gittiğimizde tam olarak bir kez giydiğim bir çift şortu uzatıyor.

"Ali, bunlar popomu zar zor örtüyor," diye itiraz ediyorum ama sözde en iyi arkadaşım beni görmezden geliyor ve şeffaf bir kimono çıkarıp onu da bana fırlatıyor.

"Dinle bebeğim, örtünmeye ve uyum sağlamaya alışkın olduğunu biliyorum ama biraz gevşemende sakınca yok. Rahatla ve iyi vakit geçir," diyor, yatıştırıcı olmaya çalışıyor, ama dürüst olmak gerekirse, bu beni sadece savunmacı hissettiriyor.

"Ortama karışmak daha güvenli," diye homurdanıyorum.

"Uyum sağlamak sıkıcıdır," diye karşılık veriyor Ali. "Ve bu bir daha sana böyle hitap edilmesini istemeyeceğin son şey. Değil mi?"

Öfkelendim ama başımı salladım. "Doğru." Ama bu o kadar da kolay değil. Hayatım boyunca sorun çıkarmak ya da dikkatleri üzerime çekmek istemedim. Yine de bu sefer onun kazanmasına izin vereceğim.

"Çok seksi görüneceksin. Maverick King kendi ayağına çelme takacak."

"Takılıp düşmesini istemiyorum, sadece gülmemesini istiyorum," diye mırıldanıyorum yarı kendi kendime, lanet şortu çekerken.

"Kimse gülmeyecek." Ali'nin elleri omuzlarıma iniyor ve gözlerinin içine bakıyorum. Belli ki hissettiğim endişe yüzümden okunuyor çünkü beni uzun bir sarılma için kendine çekiyor. "Güzelsin, zekisin, naziksin ve her yönden harikasin. Maverick King'le çıkıyormuş gibi davranmak çılgınlık mı? Evet, belki. Ama her zaman ne kadar güzel bir hikâyeye sahip olacağını bir düşün."

"Gizlilik Sözleşmesi, hatırladın mı?"

Ali sadece homurdandı. "Tamam, peki, seksen yaşına geldiğimizde ve bir huzurevinin verandasındaki sallanan sandalyelerimizde, kolunda beyzbolun en ateşli adamının olduğu o birkaç haftadan bahsettiğimizde herkesin aklımızı kaçırdığımızı düşünmesine izin verebiliriz."

İkimiz de kıkırdamaya başladık. "Peki, hadi şu işi bitirelim." Hızlıca giyinmeyi bitirip saçımı örmeye gidiyorum ama Ali çoktan başını sallamaya başlamış.

"Aşağıya bırak. Güven bana."

Şu anda kendi yargılarıma kesinlikle güvenmiyorum, bu yüzden dediği gibi yapıyorum, küçük bir çanta alıp anahtarlarımı, cüzdanımı ve güneş gözlüklerimi içine dolduruyorum. Kapıma doğru ilerliyoruz ve hiçbir şeyin değişmediğini teyit etmek için telefonumu kontrol ediyorum, ancak son yarım saat içinde neden değiştiğini bilmiyorum.

Elbette, bugünle ilgili son mesaj Colin'den gelen e-posta.

Sadie ve Mav,
Saat 5'te pazarın bir sokak ötesinde
buluşacaksınız. El ele tutuşun, sevimli
görünün. Bu sıradan bir gezi, planlanmış
bir PR etkinliği değil, yani kimse
izlemiyormuş gibi davranmanız gerekiyor.
Ama öyleler. Kontrol edebileceğimiz birkaç
kare çekmek için fotoğrafçılar ayarladım
ama

bilmediğimiz daha çok şey alınacağı
garanti.
Gösteri zamanı,
çocuklar. Colin

Sevimli görünün. Doğal davranın. Tabii, kulağa yeterince basit geliyor. Ve Maverick'le buluşacağım yere kadar olan kısa yolculuk boyunca bunu kendime tekrarlıyorum. Ama onu siyah bir SUV'a yaslanmış gördüğümde, sahip olduğum her türlü sakinlik saniyeler içinde dağılıyor. Ellerim hâlâ direksiyonu öyle sıkı kavriyor ki parmak eklemlerim bembeyaz oluyor ve camıma hafifçe vurulduğunu duyduğumda dümdüz önüme bakıyorum. Nefesimi tutup bırakıyorum ve kapının kilidini açıyorum.

Maverick bunu bir davet olarak algıladı ve yanıma çömelmeden önce kapıyı açtı. "Hey, Specs."

"Bana öyle deme," diye fısıldıyorum, ama bu zayıf bir istek. Başlangıçta aşağılayıcı bir anlamda kullandığından şüphelensem de, bir yanımda bu evcil hayvan ismini seviyor.

"Buna hazır mısın?" diye soruyor, isteğimi kabul bile etmiyor. Şikâyetimin dikkate alınmamasına kızmam gerekirken, tek odaklanabildiğim onun ne kadar güzel koktuğu.

Yağmur yağdıktan sonra ormanda yapılan bir yürüyüş gibi, kendimi durduramadan öne doğru eğilmeme neden olan daha derin bir şeyin ipucu ile.

Sonra ayağa kalkıp geri çekiliyor ve ben lanet arabamdan düşmeden önce kendimi yakalıyorum. Çantamı omzuma attım ve arabamdan çıktım.

Dik durduğumda bakışlarının vücudumda bir aşağı bir yukarı yaptığı gezintiyi kaçırmıyorum ve bacaklarıma odaklandığında içimden Ali'ye beni şort giymeye zorladığı için teşekkür ediyorum. Ergenliğe girdiğimde bir büyüme atağı geçirdim, ancak boyum uzamak yerine kıvrımlar geliştirdim. Orta boylu bedenimi kabullenmem uzun zaman aldı. Ama Maverick'in bacaklarıma muhtemelen olması gerekenden daha uzun süre, gözlerinde belirgin bir sıcaklıkla baktığını görmek, kendime olan saygım için çok şey yapıyor.

Tabii ki hiçbir şey söylemiyor, onu bakarken yakaladığımı fark ettiğinde bile. Bunun yerine marketin olduğu yöne dönüp yürümeye başladı.

Burada bir şey yok.

Yavaşça yerel çiftçi pazarını oluşturan sıra sıra tezgâhlara doğru yürüyoruz. Hafta sonları buraya gelmeyi ve her şeye bakarak zaman geçirmeyi seviyorum. Ama bugün burada yanımda bu adamla olmak tüm duyularımı harekete geçirdi. Güneş, güneş gözlüklerimin arkasından bile daha parlak, sesler ve sesler kulaklarımda daha keskin. Kendimi Maverick'in elini sıkıca tutarken buluyorum, bakışlarım etrafta geziniyor, bize dikkat eden birini yakalamaya çalışıyorum. İlk birkaç dakika içinde açıkça belli olmadığına, kendimi rahatlamaya zorluyorum.

Ancak bunu satabilmek için aramızda üç metre mesafe varmış gibi hissederek el ele dolaşmaktan daha fazlasını yapmamız gerekiyor. Maverick yanımda kaskatı duruyor, bana bakmıyor ya da bir şey söylemiyor. En sevdiğim çiçekçi tezgahını görünce onu o yöne doğru çekiyorum. "Bu satıcının her zaman harika çiçekleri vardır, ofisim için biraz almak isterim," diyorum neşeyle, neşeli ses tonumun hissettirdiği kadar zorlama gelmemesini umarak.

Parlak yıldız çiçeği ve ayçiçeklerini *seyrederek* birkaç dakika geçiriyorum. Maverick arkamda bir sessizlik duvarı oluşturuyor ve sadece rahatsız olmadığı, nasıl davranacağını gerçekten bilmediği giderek daha açık hale geliyor.

Bu adamın cidden hiç kız arkadaşı olmadı mı ya da biriyle çıkmadı mı? Şaşırtıcı, gerçekten. Ama Colin'in sözleri kulağımda. Doğal davran, sevimli görün. Ve herkesin izlediğini farz et.

Bir eylem planı bulmaya çalışırken iki buket arasında seçim yapmakla meşgulmüşüm gibi davranıyorum. Bir şekilde rahatlamasını ve en azından eğleniyormuş gibi davranmasını istiyorum. Ama ben yıldız çiçeklerinin cümbüşlü bir karışımında karar kılarken, küçük bir ses bize ulaşıyor.

"Affedersiniz, siz Maverick King misiniz?"

Döndüğümde iri yarı, dövmeli bir adamın altı yaşından büyük olmayan bir çocuğun önünde çömeldiğini görüyorum.

"Evet, öyleyim." Sesi sert ama nazikti.

"Sen gerçekten iyi bir oyuncusun. Büyüdüğümde Tridents'ta olmak istiyorum."

Aman Tanrım, bu çocuk çok sevimli. Etkileşimlerini izlerken yüzümde büyüyen gülümsemeden kaçış yok. Yan tarafta bir kadın duruyor ve çocuğu bir şahin gibi izliyor. Gözüme takılıyor ve endişeyle gülümsüyor. Ben de ona güven verici bir sırıtişla karşılık vermeye çalışıyorum.

"İmza ister misin?" Maverick soruyor ve çocuğun gözlerinin parlaması içimi eritiyor.

Maverick hevesle başını sallıyor ve anne bir adım öne çıkıyor, kalemi ve not defteri çoktan hazır. Birkaç dakika sonra Maverick çömeldiği yerden doğrulup bana dönerken el sallayarak veda ediyor.

"Özür dilerim."

Elimdeki çiçek buketini göğsüme bastırırken başım bir o yana bir bu yana hareket ediyor. "Üzülme, bu gerçekten çok tatlıydı."

Ellerini şortunun ceplerine sokarken yanakları pembeye boyanıyor. "Çocuklar bana pek sık gelmiyor. Dövmeler yüzünden sanırım."

Beni itmeyeceğine dair şansımı deniyorum ve kolumu onun sağlam kolunun arasından geçirip eğiliyorum. "O kadar da korkutucu değilsin, Maverick."

Bana bakarken başı hızla dönüyor, yüzünde inançsızlığa benzer bir şey parlıyor. Bir anda kayboldu ama ben gördüm. Ve en son ne zaman birinin ona böyle bir şey söylediğini merak ediyorum.

Ona kötü bir adam olmadığını söyle.

"Bunları alıyor musun?" diye soruyor ve ben de başımı sallıyorum. Sonra buketi benden aldı ve satıcıya baktı. "Ne kadar?"

Ben itiraz edemedim satıcıya biraz para uzatıyor ve sonra çiçekleri koluna sıkıştırarak beni tezgâhtan çıkarıyor.

"Teşekkür ederim," diyorum sessizce. "Sana geri ödeyeceğim."

Bana attığı sert bakış, kasketinin siperliğinin altından bile belli oluyor. "Sana çiçek almayı ben halledebilirim, Specs."

Sözlerindeki alçak sesle yutkunuyorum. Belki de bu çıkma meselesinde o kadar da umutsuz değildir.

Sonraki bir saat boyunca pazarda dolaşıyor, oradan buradan birkaç şey alıp tadına bakıyoruz. Maverick'e bir daha yaklaşan olmadı ama bazı insanların bakışlarını fark etmeye başladım ve bize doğrultulmuş birkaç telefon yakaladım. Bunlardan bir ya da ikisinin Colin'in ayarladığı fotoğrafçılar olabileceğini bilsem de, tüm bu istenmeyen ilginin üzerimde olması yine de tüylerimi diken diken ediyor.

Maverick etkilenmemiş görünüyor, bakışları dümdüz ileriye bakıyor, fısıltıları ve parmak işaretlerini duymazdan geliyor.

"Buna nasıl dayanıyorsun?" Kenarda durup kahve arabasının buzlu içeceklerimizi bitirmesini beklerken fısıldıyorum.

Hakkını yemeyelim, bana ne demek istediğimi sormadı. Sanırım bakışlara ve mırıltılara karşı görüldüğü kadar bağışıklığı yoktu.

"Bu işle birlikte geliyor. Eğer taraftarlar olmasaydı, iyi olduğum tek şeyi yapmak için para alamazdım."

Verdiği yanıt beni duraksattı. "Ama her zaman o küçük çocuk gibi arkadaş canlısı değiller, değil mi?"

Yine omuz silkiyor. "Hayır. Herkesi memnun edemem."

Söylemediği çok şey var ama onu açıklamaya zorlamanın zamanı değil. Buzlu kahvelerimizi alıyoruz ve pazarda bir kez daha sessizce dolaşmaya devam ediyoruz. Ama en azından Maverick'in vücut dili rahatlamıştı. Sağlam eliyle kahvesini tutuyor ama diğer dirseğini kolumu geçirmem için yana doğru eğmiş. Yaralı tarafının farkında olarak nazik olmaya çalışıyorum ama herhangi bir rahatsızlığı varsa bile belli etmiyor.

Ta ki biri bana sertçe çarpıp beni onun kötü koluyla çarpıştırana kadar.

Acı dolu homurtusu kısa sürüyor, sonra bir adım öne çıkıyor, eli bana çarpan adamın omzunda.

"Nereye gittiğine dikkat et," diye homurdanıyor. Adam arkasını dönüyor, yüzünde Maverick'i tanıdığı belli olan ve derinleşen bir kaş çatma var.

"Hey, sorun yok," diyorum çabucak, ikisinin arasına kayarak. Olunacak en akıllıca yer değil muhtemelen ama ihtiyacımız olan son şey bir olay çıkması. "Ben iyiyim, bir kazaydı."

Ama Maverick beni görmezden geliyor, bir an için diğer adama ters ters bakıyor. Neyse ki önce ellerini kaldırarak geri çekildi. "Her neyse. Özür dilerim." Arkasını dönüp gitti ve pazarcı kalabalığının içinde kayboldu.

Çekingen bir şekilde uzanıp Maverick'in yanına dokunuyorum. "Hadi, gidelim." Yutkunurken adam elması aşağı yukarı sallanıyor ama çenesinin açılmasını izliyorum. Ayağının üzerinde dönüp park ettiğimiz sokağa doğru yürümeye başladığında hâlâ kaskatı kesilmişti. Benden bir adım önde, ama ona seslenmeden önce marketten biraz uzaklaşmamızı bekliyorum.

"Yavaşla, lütfen."

Aniden durdu ve ona ulaştığımda bakışları sertti, gözünü kırpmadan bakıyordu. Hemen, yarası yüzünden olduğundan endişeleniyorum. "Yaralandın mı? Çok özür dilerim, senin kötü tarafını tutmamalıydım." Sanki rahatsızlığının kanıtlarını görebiliyormuşum gibi bakışlarım onun üzerinde geziniyor.

Ama geri adım atıyor, beni tam olarak anlayamamış gibi bakıyor. "Ben iyiyim, Specs."

Teslim olmak için elimi kaldırıyorum. "Tamam, güzel."

Maverick'in telefonu çalmadan önce bir dakika boyunca birbirimize bakıp duruyoruz. Cebinden çıkardı ve uzun bir süre telefona baktı.

"İşe yaradı." Telefonu yüzüme doğru çevirerek yavaşça nefes verdi. Colin'den gelen mesajda bir magazin sitesinin ekran görüntüsü ve iki kelime vardı.

İyi iş çıkarmışsınız. Fotoğraf bana bile inandırıcı geldi. Maverick'in kollarında çiçekler var ve ben de onun yanındayım, gülümsüyorum. Mutlu bir çift gibi görünüyoruz. Basının bu kadar hızlı hareket etmesi şaşırtıcı, çünkü bu fotoğraf bir saatten önce çekilmiş olamaz.

Şimdiye kadar arabalarımıza ulaşmıştık ve sanki ikimiz de bunu nasıl bitireceğimizi bilmiyormuşuz gibi bir gariplik çöküyor. Artık markette olmayabiliriz ama bu kimsenin bizi izlemediği anlamına gelmez. Etrafımızdaki evlerde yaşayan insanlar ya da sokakta yürüyen herhangi biri olabilir.

"Sanırım sarılmalıyız?" Bir kez daha ne yapacağını bilemediği anlaşıldığında sessizce "Sanırım sarılmalıyız" diyorum. Maverick'in başını sallayarak onayladığına bakılırsa, o da bu konuda en az benim kadar tuhaf hissediyor.

Ama beni göğsüne doğru çekiyor ve kalp atışlarının sabit gümbürtüsü bir şekilde rahatlatıcı ve tanıdık geliyor. Güçlü kolları normal ve güvenli hissettiriyor. Beni biraz sertçe tutuyor olsa da, sadece sarılmak bile iyi hissettiriyor.

Beni bırakıyor ve ben geri çekiliyorum. Kendimi cesur hissederek ayak parmaklarımın üzerinde yükseliyorum ve yanağının ense kısmından öpüyorum. O pembe renk geri geliyor ve gülümsememi gizliyorum.

"Sonra görüşürüz bebeğim," diyorum yüksek sesle, bana yavaşça göz kırptığında kıkırdamamı bastırıyorum. Arabamın arka kapısını açıp çantalarımı içeri koyuyorum ve arkamı döndüğümde o çoktan kendi arabasına binmiş oluyor.

Bir sahte randevu gitti, dört haftalık sahte randevu kaldı.

BÖLÜM E GHTI

Maverick

"O senin kız arkadaşın olmalı. Lanet bir robot gibi davranamazsın." Ben koltuğumda kahvemi yudumlarken Colin önümde volta atmaya devam ediyor,

Onu duymamaya çalışıyorum ve başarısız oluyorum. Haklı olduğunu biliyorum, dün çok kasıntıydım, kendi lanet kafamın içindeydim.

Arabadan indiğinde pinup kızı gibi görünmesine hazır değildim. Her şeyi saklayan rüküş kıyafetleri gitmişti. Gözlükleri bile yoktu. Onun yerine, küçücük bir jean şort ve görmeyi beklediğimden çok daha fazla ten gösteren bir atlet tarafından tutulan günlerce kıvrımlar vardı.

Ben kör değilim. Sadie'yi hastanenin merdivenlerinde gördüğüm anda güzel olduğunu düşünmüştüm. Ama aynı zamanda bu fikri çok hızlı bir şekilde reddettim. Ben ilişki kurmam ve o da benim gibi bir adamla bir gece takılıp işi bitirecek türden bir kadın değil. O bir erkeği tanımak isteyen, duyguları olan bir kadın. Ve bu asla ben olmayacağım.

Ben de aşırı telafi ettim. Onu gördüğümde hissettiğim lanet olası şehvet dalgasını bastırdım ve nasıl etkilendiğimi fark etmediğinden emin olmak için aramıza bir duvar ördüm.

Görünüşe göre, bu duvar onun dışında herkes tarafından fark ediliyordu.

"Tamam, anladım," diye homurdanarak kahvemın kalanını fincandan boşaltıyorum. "Şimdi ne yapmamız gerekiyor?"

Colin karşımdaki sandalyeye çöküyor ve sert bir bakışla beni sabitliyor. "Başka bir randevu. Bu sefer daha fazla oynamalısın. Onunla yat demiyorum..." Başını ellerinin arasına alıp bir o yana bir bu yana sallıyor. "Aslında, lütfen, Tanrı aşkına, onunla yatma. Ama herkesin onunla samimi olduğunu düşünmesini sağlamalısın. Gülümsemene, sarılmana, gerçekten onun yanında olmak istiyormuş gibi görünmene ihtiyacımız var."

İçimi çekiyorum ve başımı kanepeye yaslıyorum. "Bu saçmalık. Ciddi bir saçmalık. Neden iyi niyetli biriyle çıkıyormuş gibi görünmemin herkesin benim sadece kavgı çıkaran bir pislik olmadığımı inanmasını sağlamanın anahtarı olduğunu anlamıyorum."

"Ve sokak yarışlarında arabalara çarpıyor," diye alaycı bir şekilde ekliyor Colin. "Bunu unutma." Doğrulup ona ters ters bakıyorum. "Sanki yapabilişim gibi."

Telefonum aramızdaki masanın üzerinde titriyor. İkimiz de ismi görüyoruz ve ondan önce almak için yeterince hızlı değilim.

"Şimdi ne halt istiyor?" Colin, Eli'dan gelen mesajı açarak homurdanıyor.

"Mesajlarımı okuma lan, göt herif," diyorum, elindekini ondan almaya çalışmak için hızla hareket ederek. Ama profesyonel sporcu o değil de ben olsam da, beni atlatacak kadar hızlı hareket ediyor.

"Tanrı aşkına Mav. Sana ne sıklıkla para istemek için mesaj atıyor?" Colin'in sesinden öfke damlıyor. "Bana hâlâ ona vermediğini söyle. Ne için istediğini biliyorsun."

Cevap vermeyi reddederek dişlerimi sıkıyorum.

"Lanet olsun, biliyorsun." Colin telefonumu kanepeye fırlattı. "İşte bu yüzden sıkışıp kaldın. Bu yüzden herkes senin bir pislik olduğunu düşünüyor. Çünkü daha fazlası olabileceğine inanmayı reddediyorsun. Çünkü o seni kapana kısırmış, her şeyin senin suçun olduğunu düşünüyorsun ama öyle değil. Onun alışkanlıklarına olanak sağlıyorsun Mav. Ona yardım etmiyorsun, durumu daha da kötüleştiriyorsun."

"Yeter!" Kükrüyorum, yumruklarım iki yanımda sıkılı. Omzumdaki acı hoşuma gidiyor ve öfkemi körüklüyor. Bu ilk kavgamız değil ve son da olmayacak. "İstediğin şeyi yapıyorum. Sadie'yle çıkıyormuş gibi yapıyorum. Beladan uzak duruyorum. Şimdi git lanet işini yap ve kariyerimin güvende olduğundan emin ol."

Uzun bir dakika boyunca birbirimize bakıyoruz. Önce o susuyor, başını bir kez daha bana doğru sallıyor. "Tamam. Bu gece için detayları ikinize e-posta ile göndereceğim."

İnandırıcı olsun kardeşim."

Ona sertçe başımı sallıyorum ve kapı arkasından kapanana kadar olduğum yerde kalıyorum. Ancak o zaman sertçe nefes veriyorum. İşini yaptığını biliyorum. Tıpkı arkamı kollaması için güvenebileceğim başka kimse olmadığını bildiğim gibi. Ama *lanet olsun*.

Telefonumu kanepeden kaydırıp Eli'dan gelen mesajı açıyorum. Tabii ki para istiyor. Onun yüzünden geçirdiğim lanet olası araba kazasından sonra hâlâ iyi olup olmadığımı kontrol etmemiş olmasını boş verin.

Telefonu yerine bırakıp banyoya gidiyorum ve duşu olabildiğince sıcak açıyorum. Bir saat içinde fizik tedavi seansı için stadyuma gitmem gerekiyor ve rehabilitasyonumla ilgilenen antrenör Lark'ın bana fazla yüklenmeyeceğini biliyorum. Sahalara dönmem önümüzdeki birkaç haftanın nasıl geçeceğine bağlıken olmaz.

Ve sahaya geri dönmem gerekiyor.

Bu da demek oluyor ki Tridents'la olan geleceğimin güvende olduğundan emin olmalıyım. Dünyayı Sadie'yle çıktığıma inandırmak bunun anahtarıysa, ne gerekiyorsa yaparım. Colin inandırıcı olmasını mı istiyor? Ona göstereceğim.

Unutmayın, bu asla gerçek olamaz ve bu da her şeyin göstermelik olduğunu bildiğinden emin olmak anlamına gelir.

Bu akşam yemek yiyeceğimiz restorana yanaştığında, arabasına doğru yürüyorum, zihinsel olarak kendimi onu giyinik görmeye hazırlıyorum. Kapısını açıyorum ve sinirli bir kahkahayı bastırmak zorunda kalıyorum.

Dünkü seksi komşu kızı görünümü geride kaldı. Görünüşe göre rüküş kütüphaneciye geri döndük.

"Hey," diyorum, kasıtlı *olarak Specs'i* atlayarak. Hoşuna gitmediğini söylüyor ama bunu söylediğinde gözlerinin nasıl parladığını görüyorum ve saçmalık diyorum. Yeterince eminim, dolgun dudakları hafifçe aşağı eğiliyor. Arabasından iniyor ve elleri çantasının askısına dolanıyor.

"Merhaba."

Giydiği elbise onu bütünüyle yutuyor. O tatlı kıvrımlar çok fazla kumaşın altına gizlenmiş. Gözlükler tekrar yerine oturmuş, topuz da öyle.

Başka bir şey söylemeden restoranın önüne doğru yürüyoruz. Tıpkı dünkü gibi garip bir durum ve Colin'in sesi kafamın içinde, bana daha iyisini yapmam gerektiğini hatırlatıyor. Kapıyı açmak için uzanıyorum, elim sırtının alt kısmına düşüyor

biz içeri girerken. Onun için *daha iyisini yap* demek kolay, en azından bir ya da iki ilişki yaşamış. Ben ise, sadece rol yapıyor olsam bile, lanet olası bir randevuda nasıl davranacağıma dair hiçbir fikrim yok.

"Daha önce burada yemek yediniz mi?" Masamıza yönlendirilirken Sadie gergin bir fısıltıyla soruyor. Diğer müşterilerin kaçamak bakışlarını fark ettiğini tahmin ediyorum ve ön pencerenin yanına oturtulmamız Colin'in kasıtlı yaptığı bir şey. Sandalyesini uzattım ve o oturduktan sonra kendi koltuğuma geçip ona cevap verdim. "Hayır. Colin ayarladı. Buranın görülmesi gereken bir yer olmasıyla ilgili bir şey."

"Bu çok garip bir konsept. Görünürlüğe göre nerede yemek yiyeceğinizi planlamak." "Halkla ilişkilere hoş geldiniz sanırım. Hepsi lanet bir oyun."

Benim alaycı

yanıtını alınca başını yana eğiyor ve ben de gelen sorulara karşı kendimi hazırlıyorum.

"Sanırım medyanın ilgisinden hoşlanmıyorsunuz."

Ses tonunda herhangi bir yargılama yok ve kendimi olabildiğince dürüstçe cevap vermek isterken buluyorum.

"Basının olayları çarpıtma konusunda özellikle boktan olma gibi bir alışkanlığı var. Bence ne kadar temelsiz olursa olsun hepimize ihtiyaçlarını karşılayan bir kimlik veriyorlar. Kötü çocuk etiketini aldım çünkü onların saçmalıklarıyla işbirliği yapmak istemedim. Yani, hayır. Medyayı sevmiyorum. Ama bu gerekli bir kötülük."

Gülümsemek için kendini zor tuttuğunu görebiliyorum, ki az önce söylediklerimin hiçbiri komik olmadığı için bu hiç mantıklı değil. "Ne dedin?" Huysuzca soruyorum.

"Sadece, sanırım bu bana tek seferde söylediğin en fazla kelime." Şimdi kıkırdarken gülümsemesi serbest kalıyor ve şaşkınlıkla kendi ağzının da karşılık olarak kıvrıldığını hissediyorum.

"Buna alışma, Specs."

Gözleri dans ediyor ve lanet olsun, çok güzel. O iğrenç elbisenin içinde bile. Ne giyerse giysin onda parlayan bir şey var. Ve lanet olsun, isteksizce itiraf ediyorum, gülümsemesini görmek hoşuma gidiyor.

O an bir garsonun gelişiyile bozuldu. Ve gözleri üzerimde olmadığı anda, onları özlüyorum. Bu çok tehlikeli. Derin bir nefes alıyorum, o siparişini verirken kendime hatırlatmak için bir dakika ayırıyorum, çizgilerin bulanıklaşmasına izin veremem. Ne olursa olsun. Aşık erkek arkadaş rolünü oynamalıyım, ama bunun gerçek olmadığını bilmesini sağlamalıyım.

Garson gider ve Sadie öne doğru eğilir. "Biliyor musun, eğer bu işi başaracaksak, senin hakkında biraz daha fazla şey bilmemin gerçekten yardımı olur. Mesela, şimdi

Basından nefret ettiğini biliyorum. Maverick King için başka ne var?"

Zihinsel olarak inliyorum. Onu tanımak istemiyorum ve eminim ki onun da beni tanımmasını istemiyorum. Ama bir kez daha ağabeyimin bana inandırıcı olmam konusunda öğüt verdiğini duyuyorum. Bu da bütün yemek boyunca sessiz kalamayacağım anlamına geliyor.

"Ne bilmek istiyorsun?"

Sadie sorumdan memnun görünüyor, olması gerektiği gibi. Küçük fındırdek istediğini elde ediyor. "Temel şeylerle başlayabiliriz. En sevdiğin yemek nedir?"

"Burger."

"Tamam, ziyaret etmek için en sevdiğin yer?" "Bilmem."

Dudakları hafifçe çatıldı. "Hiç tatile gitmedin mi?" Sağlam omzumu omuz silkerek kaldırıyorum. "Hayır."

Sinirli bir şekilde oflayıp pufluyor. "S e v g i l i n i n sorularına hep tek kelimelik cevaplar mı verirsin?"

"*Bilmiyorum* iki kelime," diye karşılık veriyorum ve o da dudaklarını büzerek gülümsemesini gizlemeye çalışıyor.

"Tamam."

Ama Sadie başka bir soru sormak yerine sandalyesinde geriye doğru yığıldı. Ben de kendimi öne doğru eğilirken buldum. "Randevulara gitmiyorum. Ara sıra seks yapmak için kadın buluyorum ama el ele tutuşmak yok, çiftçi pazarları yok ve seni tanıyalım soruları yok. Sadece orgazm."

Ağzı açık kalıyor ve ben kendimi durduramadan elim uzanıyor ve bir parmağım çenesine hafifçe bastırarak ağzını kapatıyor.

"Rahatla, Specs. Namusun benimle güvende." Yüzünde beliren hayal kırıklığı ifadesini görmezden geliyorum. "Ama haklısın. Bunun gerçekçi görünmesini sağlamalıyız. Kardeşim çünkü fotoğraflardan bazılarının o kadar da inandırıcı görünmediğine dikkat çekti. Oyunculuk konusunda kendimi geliştirmem için talimat aldım."

Sadie şarabını yavaşça yudumluyor ve şarabı bıraktığında gözleri benimkilerle buluşuyor. "Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

Hayatımda ilk kez ona cevap vermeden önce durup düşünüyorum. "Bu da inandırıcı görünmemiz gerektiği anlamına geliyor. Colin biraz daha şefkate ve benim biraz daha az kaş çatmama ihtiyacımız olduğunu söylüyor."

Kısa süreli kahkahasını hak etmişti. "Haksız değil."

Omuzlarının hafifçe düştüğünü fark edene kadar onun rahatladığını görmek istediğimi fark etmemiştim bile. Mesele şu ki, nasıl davranacağımı bilmiyorum. Böyle randevularda çiftler ne yapar bilmiyorum. Daha önce hiç bu pozisyonda bulunmadım.

ve bundan nefret ediyorum. Ama tehlikede olan tek kişi ben değilim, bu da erkek gibi davranmam gerektiği anlamına geliyor.

"Bana eski sevgilinden bahset."

Sadie'nin gözleri şaşkınlıkla açılır. "Neden?"

"Çünkü. Burada olmanızın sebebi o, değil mi? Görünüşe göre karşıma çıkan ahmak hakkında bir şeyler bilmem gerekiyor."

Şarabından bir yudum daha alıyor, yere koyuyor ve bardağa bakıyor. "Birkaç yıl birlikte olduk. Şimdi geriye dönüp baktığımda, neden onun doğru kişi olabileceğini düşündüğümü bilmiyorum, ama bu işin içindeyken sanırım kördüm. Daha iyisini yapabileceğimi göremedim."

Sesi sert, kaba ve yanılmıyorsam kendisine yönelik. Çenemi sıkıyor.

"Onu ve yardımcısını yatağımızda seks yaparken yakaladım. Şey. Onun yatağında." Söylediklerinde komik bir şey olmamasına rağmen keskin bir kahkaha attı. "Taşındığımda mobilyalarımın kurtulmamı istedi, kendisinininkilerin daha kaliteli olduğu konusunda ısrar etti. Tanrım, çok kibirliydi ve ben de bir aptal gibi ona uydum."

"Sen aptal değilsin. Onun gibi adamlar bu dünyada yürümeyi hak etmiyor," diye hırlıyorum ve gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı fırlıyor. "O bir pislik. Aptal bir pislik."

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor.

Yemeğimiz geldi ve şükürler olsun ki Sadie soruları bıraktı. Aslında, yemek boyunca neredeyse tek kelime etmedi. Colin'den bir ders daha alacağımı düşünmeye başladım.

İşimiz bittiğinde restorandan çıkıyoruz, elim yine onun belinde. Yeterince şey yapmadığımızı biliyorum. Nasıl çıkılacağı konusundaki tüm cehaletime rağmen, bu gecenin iyi geçmediğini biliyorum. Sonra arabasına ulaşıyoruz ve gözümün ucuyla bir şey beni yana baktırıyor.

Şurada.

Lanet bir kamera.

Dudaklarım bir anda onun dudaklarında, sırtı fotoğrafçıya dönük. Ellerim onun üzerinde, biri kışının üstündeki kıvrımda, diğeri de boynunun dibinde. Onu sıkıca tutuyorum.

İlk başta altımda kaskatı kesildi ve bunun çok büyük bir hata olduğunu düşündüm. Bir şey söylemeliydim ama hayır. Tipik Maverick tarzında, önce davrandım ve sonra düşündüm. Bu yaklaşım beni

Sayamayacağım kadar çok kez sorun çıkardı ve bildiğim kadarıyla şu anda da her şeyi mahvediyor.

Ama sonra Sadie küçük bir inilti çıkarıyor ve aniden o da bana doğru bastırıyor, beni uzaklaştırmak için değil, yaklaşmak için. Kollarını boynuma doladı ve öpücüğe teslim oldu.

Kaburgalarım bana bağılıyor ama onları görmezden geliyorum. Acı buna değer.

Ayrılıyor ve yüzündeki şaşkın ifadeyi gördüğümde gerçeklik yüzüme çarpıyor. *Kahretsin*. İşte bu yüzden onun deyimiyle ona kamçı darbesi indiriyordum. Çünkü Sadie gibi kızlar duygularını fiziksel olandan ayrı tutmayı bilmezler.

"Bu ne içindi?" diye soruyor, elini dudaklarına götürmek için uzatıyor.

"Ağacın arkasındaki fotoğrafçı," diyorum sertçe ve şaşkın bakışları hemen kayboluyor.

"Oh."

Dili dudaklarını okşamak için dışarı fırlıyor ve onu tekrar öpmek istemiyorsam ne olayım. Ama babaya şansını verdik ve tüm bunlar bunun için.

Bir fotoğraf çekimi. Başka bir şey değil.

BÖLÜM NİNE

Maverick

"İlişkiler konusunda fazla deneyimim yok ama eminim ki erkek normalde kız arkadaşını bir yerlere gitmek için alır."

"Sana da merhaba," diye homurdanmama gülümseyerek karşılık veriyor Sadie arabasından inerken. Bugün bir kütüphaneci gibi giyinmemiş, üzerindeki elbise yine de oldukça mütevazı, kıvrımlarının çoğunu kapatıyor. Ama saçları açık, omuzlarına dökülüyor ve bunu fark ettiğim ve hoşuma gittiği için kendime kızıyorum.

Onu alacağıma dair yaptığım açıklamayı görmezden gelmesi dikkatimden kaçmadı. Ama bu son bir buçuk hafta içinde beşinci buluşmamız ve her seferinde arabayı kendisi kullanmakta ısrar etti. Nedenini anlayamıyorum ve bu sinir bozucu.

"Tamam, hatırlat bana. Bugün kime odaklanmamız gerekiyor?"

Takım arkadaşlarımın çoğunun ve sevgililerinin beklediği restorana doğru yürürken "Herkes," diye karşılık veriyorum.

Her yıl, All-Star tatilinin sonunda, çocuklar takım yemeği için yerel bir restoran kiralarlar. Ve her yıl, gitmemek için bir neden bulurum.

Bu yıl, Sadie ile gelmekten başka seçeneğim yoktu. Ve bu ya yap ya boz zamanı. Basını kandırmak şu ana kadar şaşırtıcı derecede kolay oldu. Colin'in sızdırılmasını sağladığı fotoğraflar güzel bir tablo çiziyor. Ama

Bu gece, yirmi beyzbol oyuncusunu ve eşlerini ikna etmeliyiz. Yakından ve kişisel olarak, her şeyi fark edecekler.

Elini tutuyorum, içeri girerken parmaklarımızı birbirine bağlıyoruz. Oda zaten şamatalı konuşmalar ve kahkahalarla gürültülü ve ben hemen ayrılmak istiyorum.

"Sorun yok, biz hallederiz," diye fısıldıyor Sadie, elimi sıkarken hafifçe bana doğru eğiliyor. Ve nefes alış verişimin düzleştiğini hissediyorum.

"Mav!"

Yakalayıcılardan biri olan Monty, yüzünde aptal bir sırıtışla masaların ve sandalyelerin arasından geçerek bize ulaşıyor. Adam sürekli mutlu ve bunu asla kabul etmesem de bu yönüne hayranım. İçten içe iyi ruh halinin ne kadar yasal olduğunu merak etsem bile. Yani, bir insan nasıl her zaman bu kadar mutlu olabilir ki?

"Hey, Monty. Bu Sadie. Sadie, Dan Montgomery, yakalayıcı."

"Oh, birbirimizi tanıyoruz." Monty Sadie'ye sırıtıyor. "Çocuk hastanesini ziyaret ettiğimizde hep uğrar. Ama söylemeliyim ki, buralarda bir efsane haline geldin." Monty tekrar gülümsüyor.

"Öyle mi?" diye soruyor, yüzünde şaşkın bir gülümsemeyle ondan bana bakarak. "Neden?"

"Çünkü adamımız Mav'in gülümsemesini sağladın. Bu lanet bir mucize."

"Siktir git, ben gülümserim," diye homurdanıyorum ama Monty ve Sadie bana gülüyorlar. Bu da biraz acıtıyor. Takımımın yanında bile bu kadar huysuz muyum gerçekten?

Kimi kandırıyorum ben? Evet. Dalga geçiyorum.

"Hadi Sadie. Seni henüz tanımadığın oyuncularla tanıştıralım, bu adam da gidip bir içki alsın ve sakın bir köşe bulsun."

Monty Sadie'yi götürmek için eliyle işaret ediyor ama ben onu tekrar yanıma çekiyorum. "Onu ben gezdirebilirim."

Bana şaşkınlıkla bakıyor. "Elbette, dostum. Özür dilerim. Haddimi aşmaya çalışmıyorum. Kalabalıkları sevmediğin için sana bir iyilik yapayım ve tanıtımları ben halledeyim dedim."

Şimdi kendimi aptal gibi hissediyorum. "Sorun değil."

"Tamam, güzel." Monty başka bir grup erkeğin yanına gitmeden önce Sadie'ye bir kez daha hızlıca sırıtıyor. Sadie önüme geçiyor, iri gözleri bana bakıyor. Bugün gözlüklerini takmadığı için gözleri normalden daha büyük görünüyor.

"Bu da neydi şimdi?"

"Bazı çocukları zaten tanıdığını bilmiyordum."

Bana bakarken başını eğiyor ve bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Pek iyi değil ama evet, bazen Willow'u ziyarete geldiklerinde onu görmek için uğruyorum. Trident'lar ve hastane arasındaki ilişki vakıf için iyi; çok para kazanılmasına yardımcı oluyorlar."

"Pekala. Burada benimlesin. Seni herkesle ben tanıştıracam, Monty değil." İstedğimden daha kontrolcü görünüyor ama kahretsin, Monty'nin onu büyülemesine ihtiyacım yok.

"Tamam." Onun bu rahat kabullenışı biraz daha rahat nefes almamı sağlıyor, ta ki o biraz daha yaklaşıp kadar. "Ama Monty'nin kalabalıktan hoşlanmadığını söylerken ne demek istediğini soruyorum."

Omuz silkiyorum. "Önemli bir şey değil. Sadece büyük gruplarla sosyalleşmeyi sevmiyorum."

"Siz profesyonel bir sporcusunuz. Bütün gün, her gün kalabalıklarla çevrilisiniz."

Lanet olsun, çok anlayışlı. "Evet ama bir kalabalığın önünde çalmak, onlarla konuşmaktan farklıdır."

Alt dudağını çiğnerken kaşları birbirine yaklaşıyor, çözmek istediği bir bulmacaymışım gibi bana bakıyor.

İyi şanslar, Specs.

"Sen içine kapanık birisin."

Hay sikeyim. Takımdaki çocukların bunu anlaması ve beni her şeye davet etmeyi bırakması bütün bir sezonu aldı. İlk başta, bunun takılmak istemediğim için olmadığını anlamadılar. Çünkü maçlarda, hatta bazen antrenmanlarda bile performans göstermek için gereken sosyal enerjiden o kadar bitkin düşüyordum ki, işim bittiğinde sadece eve gidip kendi başıma kalmak istiyordum.

Aslında bunu ilk anlayan Monty'ydi, bu da daha önce ona çıkıştığım için kendimi daha da suçlu hissetmeme neden oldu. Adam sadece beni rahatlatmaya çalışıyordu. Tabii ki kız arkadaşımın bu tür durumların beni ne kadar rahatsız ettiğini bildiğini varsayıyordu.

"Bu kadar büyütme. Hadi gidip çocuklarla tanışalım," diyorum, onun her şeyi bilen bakışlarından uzaklaşarak.

Onu bir gruba doğru yönlendirdim ve rahatsızlığımı bastırarak etrafı tanıttım. Bu oyuncu grubu çocuk hastanesi işleriyle uğraşmıyor, dolayısıyla Sadie'yi tanımıyorlar. İlişkimizle ilgili pek çok soru var ve beni çok rahatlatan bir şekilde Sadie öne çıkıp bunları hallediyor. O lanet

harika, hikayeler anlatıyor, erkeklerle gülüyor ve hepsini büyülüyor. Kolumu beline dolayarak erkek arkadaş rolümü oynuyorum. Ve yavaş yavaş rahatlamaya başlıyorum.

Odanın içinde dolaşıyoruz, barda durup ona bir kadeh şarap, bana da bir soda alıyoruz. Bana dönmeden önce barmene gülümseyerek teşekkür ediyor.

"İçki istemiyor musun?"

Bu gece için kendimi yeterince ifşa ettim, bu yüzden sadece başımı sallıyorum.

"Sadie, buradasın!" Willow'un heyecanlı ciyaklamasıyla arkamızı döndük ve araya girdiği için ona zihinsel olarak teşekkür ettim.

İki kadın kucaklaşırken geride durup Willow'un erkek arkadaşı ve takımın ilk kalecisi Ronan Sinclair'e başımla selam veriyorum.

"Omzun nasıl?" diye soruyor, birasından bir yudum alarak. "İyi.

Birkaç hafta içinde dönmeyi umuyorum."

"Güzel. Sensiz hiçbir şey aynı değil." "Diaz sağlam bir oyuncu."

"Onun kolu seninki gibi değil."

Tamam, yalan söyleyemem, bunu duymak iyi hissettirdi. "Teşekkürler."

Ronan bara yaslanıp kadınlardan bana bakıyor. "Sadie iyi bir insan. Willow onun hakkında çok iyi şeyler düşünüyor."

Sodamı yudumluyorum, nereye varacağını görmek için bekliyorum.

Bir dakika durup beni dikkatle inceliyor. "Yeni çocuk olduğumu biliyorum ve Willow'la son zamanlarda yaşadığımız onca şeyden sonra bunu söyleyen kişi ben olmamalıyım. Ama yine de söyleyeceğim. Çünkü Willow da senin hakkında çok iyi şeyler düşünüyor."

Bu beni şaşırttı. Ama işi bitmedi.

"Yakın zamanda işleri berbat eden ve birkaç gününü hayatındaki en önemli insanlardan birini kaybetme endişesiyle geçirmek zorunda kalan biri olarak söylüyorum. Ona iyi davranın, onu ilk sıraya koyun ve aptallık etmeyin."

Ronan ve Willow'un ilişkisinin aniden kamuoyuna yansımından sonraki günlerde, Ronan'ın Willow'u taciz eden başka bir takımdan bir oyuncuyu yumruklamasından sonra oradaydım. Pek hoş değildi. Ayrıntıları bilmiyorum ama aralarını düzeltmeden önceki o birkaç günde ne kadar harap olduğunu gördüm, bu yüzden ne demek istediğini anlıyorum. Otobüste yanına oturup kafasını kışından kaldırmasını ve işleri düzeltmesini söyleyen bendim.

Aradaki fark, Willow'u seviyor olması. İlişkileri tehlikedeydi.

Benim için riskler farklı. Söz konusu olan bir ilişkim değil, kariyerim.

Kelimelerimi dikkatle seçerek, "Willow'a söyle, Sadie'yi incitecek bir şey yapmaya niyetim yok," diye karşılık veriyorum.

Söz konusu kadınlar o anda bize dönüyorlar ve Sadie'nin gülümsemesi sanırım daha önce hiç görmediğim kadar sıcak ve rahat. Kolunu belime doluyor ve iyi tarafıma sokuluyor ve lanet olsun, eğer iyi hissettirmiyorsa.

Çok iyi.

Vücudumun onun bana yakın durmasına nasıl tepki verdiğini tam olarak hissetmemesi için hafifçe kayıyorum.

"Nasılsın?" Kulağıma fısıldamak için başını kaldırıyor ve etrafı yabancılarla çevriliyken beni kontrol ediyor olması içimde başka bir şeyi harekete geçiriyor.

"Ben iyiyim, Specs."

Ve bu bir yalan değil. Sahte değil, rol değil. Her nasılsa, bu gece beklediğimden daha kolay geçti. Ve hepsi onun sayesinde.

ONUNCU BÖLÜM

Sadie

İki hafta önce bana medyanın sürekli inceleme konusu olacağını söyleseydiniz, güler ve kafanızı kontrol ettirmenizi söyledim çünkü delilik açıkça ortaya çıkıyordu.

Yine de buradayım, bir başka lanet dedikodu sayfasının manşetine bakıyorum. Tarayıcı penceresini kapatırken kendi kendime "En azından fotoğraflar düzgün," diye mırıldanıyorum. Kız kardeşim, arkadaşlarım, hatta annem bile bana sürekli linkler göndermese o kadar da kötü olmazdı. İş arkadaşlarım yerleşmiş görünüyor; belki de Gus bana son bir süre evden çalışmamı söylemekte haksız değildi. Ama aile ve arkadaşlar aynı sınırlara sahip değil.

Elbette bunun bir nedeni de ailemde hiçbir zaman ilgi odağı olmadım. Sienna ve Simon ilgiyi sevenlerdi; Simon oyunculuğa devam etmek için Los Angeles'a taşındı ve Sienna senkronize yüzme dünyasında fırtınalar estirdi. Onların cesur ve dışa dönük kişileri olmalarından her zaman memnun oldum. Akıllı ve yardımsever olan olmak benim için daha kolaydı.

Tamam, iyi, sıkıcı olan.

Ama annemin Maverick'le tanışmak istediğine dair pek de ince olmayan imasından uzun süre kaçamıyorum. Ancak bu konuyu onunla konuşmak için **s a b ı r s ı z l a n ı y o r u m**. Kırılması zor bir ceviz ve iki hafta boyunca haftada birkaç gün birlikte vakit geçirdikten sonra bile onu zar zor tanıyormuşum gibi hissediyorum.

Bildiğim tek şey, medyanın onu gösterdiği gibi bir pislik olmadığı. Bunu takım arkadaşları da biliyor, kardeşi de biliyor, ben de biliyorum. Onu garsonlara bahşiş verirken, kapıları açık tutarken ve geçen gün birinin düşürdüğü kitabı almak için içeri dalarken izledim. Yanına gelen çocuklara arkadaşça davrandığını gördüm ve bu pervasız davranışların altında iyi bir adam olduğunu nasıl olup da kimsenin göremediğini merak ediyorum.

Aynı zamanda cennet gibi kokan ve yabancılar ya da medya tarafından yaklaşıldığımızda bile kendimi çok güvende ve korunmuş hissetmemi sağlayan inanılmaz seksi bir adam.

Hantal koltuğumdan kalkıp kollarımı başımın üzerine uzatıyorum. Dün gece geç saatlere kadar çalışmışım, yani bugün yapacak çok az işim vardı ve son işimi de az önce bitirdim. Mutfağıma girip buzdolabını açıyorum ve içindekileri inceliyorum. Yetersiz. Maverick ve ben dün gece yine sahte bir buluşma gerçekleştirdik ve akşam yemeğine çıktık. Bir gece önce de Ali'yle kızlar gecesi yaptık. Yani birkaç gündür yemek yapmadım ve yiyecek eksikliği bunun kanıtı.

Bir elma ve yoğurt alıp korkunç kanepeye geri dönüyorum, hâlâ Maverick'in kolunun etrafımda ne kadar güzel hissettirdiğini düşünüyorum. Ve buna gerçekten alışmamam gerektiğini. Küçük durumumuz için kararlaştırdığımız bitiş tarihi olan vakıf galasına sadece iki hafta kaldı.

Telefonum gelen bir aramayla titremeye başladığında bu düşüncenin beni neden biraz hayal kırıklığına uğrattığını düşünmemeye çalışmakla meşgulüm ve ona ters ters bakıyorum. Ama sorumluluk duygum, bir münzevi gibi yaşama ve dünyayı görmezden gelme arzuma galip geliyor. Sonra kimin aradığını görüyorum.

Heidi Morgan, doktor olmak için okula geri dönmeye karar verene kadar onkoloji servisinde hemşire olarak çalışıyordu ve daha sonra ihtisasını tamamlamak için Vancouver Adası'na taşındı. Başka bir çocuk doktoruna aşık oldu ve nişanlandılar. Düğününün önümüzdeki hafta sonu olduğunu fark etmek beni ürkütüyor. Maverick çılgınlığı yüzünden bu tarih gözümünden kaçtı.

"Merhaba müstakbel gelin," diyorum ve yüzümde samimi bir gülümsemeyle telefonu açıyorum. Bu görmezden gelmek istemediğim bir telefon. "Beni ayaklarının üşüdüğünü söylemek için aradıysan, sana deli olduğunu ve onları ılık suya sokman gerektiğini söyleyeceğim."

Heidi'nin kıkırdaması neşe doluydu. "Heck, hayır. Korkacak bir şey yok. Max'le evlenmek için sabırsızlanıyorum."

Sözlerinden damlayan sevgi onun adına gülümsememi sağlıyor. Mutlu olmayı hak ediyor.

"Güzel. Ne var ne yok?"

"Dirk'le ayrıldığınızda hafta sonu için Westport'ta bir otel odası tutmaya karar verdiğinizi biliyorum. Ama Maverick de işin içinde olunca

daha iyi bir şey isteyebileceğinizi düşündüm."

Kanepede bacaklarımı altına alıp kaşlarımı hafifçe çatarak ne demek istediğini anlamaya çalışıyorum. Neyse ki beni uzun süre merakta bırakmıyor.

"Tatil köyü iki kabinin daha tadilatını tamamladı, bu da sizin için bir kabin daha olduğu anlamına geliyor! Düğünden sonra sıkıcı bir otelde kalmanıza gerek yok, siz ve yeni erkeğiniz kendi küçük kabininizde romantik bir gece geçirebilirsiniz. Ne kadar mükemmel!"

"Mükemmel," diye mırıldanmayı başarıyorum. Oh hayır. *Kahrolası* hayır. Heidi'nin otomatik olarak Maverick'in de benimle düğüne geleceğini varsayacağını nasıl düşünemedim? Bütün ülke onun hâlâ top oynamaya dönmediğini biliyor, o zaman neden bir hafta sonu kaçamağında kız arkadaşına eşlik etmesin ki?

Ama onun düğünden haberi yok ve o benim gerçek erkek arkadaşım değil. Birlikte birkaç saatten fazla zaman geçirmedik ve bu hep göstermelikti. Arkadaşımın düğüne gitmek ve bütün bir hafta sonu boyunca mutlu çift rolünü oynamak zorunda kalmak? Buna evet demesine imkan yok.

Özellikle de romantik bir sahil kulübesinde birlikte iki gece geçirmemiz gereken kısmı...

"Dinle Heidi, gitmem gerek, birkaç dakika içinde iş telefonum çalacak." Yalanın dudaklarımdan bu kadar kolay dökülmesi üzücü, ama yine de bugünlerde masal uydurma konusunda epey deneyimim oldu.

"Endişelenmeyin, size söylemek için sabırsızlanıyordum. Cumartesi günü seni göreceğimiz için çok heyecanlıyız! Oh, ve söz veriyorum, Sawyer'a Mav'in etrafındaki fanboyluğu azaltmasını söyledik bile."

Onun çok daha heyecanlı kahkahasına karşılık ben de acı dolu bir kahkaha atıyorum. Willow'un en iyi arkadaşıyla çıkan Max'in küçük kardeşi büyük bir Tridents hayranı. Bu durum Maverick için daha da karmaşık bir hal aldı.

"Teşekkürler, Heidi. Yakında görüşürüz."

Telefonu kapattım ve başımı ellerimin arasına alıp nadiren edilen bir küfür savurdum. "Lanet olsun."

Maverick'i hemen aramam.

Aslında, o gün onu aramadım bile. Hayır, koca tavuk benliğim Heidi'nin aramasından tam yirmi dört saat sonra cesaretimi toplayıp

mesajlarımızı aç.

Sonra birkaç dakika boyunca telefonuma bakıyorum, yazıp siliyorum, konuyu nasıl açacağımı bulmaya çalışıyorum.

Bu yüzden telefonum aniden ondan gelen bir mesajla titrediğinde irkiliyorum ve şaşkınlıkla telefonumu düşürüyorum.

MAVERICK: Colin düşünüyor Biz ihtiyaç için yap bir şey bu hafta sonu. Sanırım açıksa o pazara tekrar gidebiliriz.

Düğünden bahsetmek için mükemmel bir başlangıç. Adaya giden feribot yolculuğunda kolayca birkaç fotoğraf çekebilirdik. Hafta başında hep birlikte kahve içmek için buluştuğumuzda Colin sosyal medyada daha fazla paylaşım yapmamız gerektiğini söyledi ve Maverick buna güldü. Görünüşe göre, Colin'in onun için yönettiği sosyal medya dışında bir sosyal medya varlığı yok. Birkaç fotoğraf paylaşmayı kabul ettim ama henüz paylaşmadım.

Tamam, Sadie. Yara bandını söküp atma zamanı. En kötü ihtimalle hayır der ve sen de Heidi için bir bahane bulmak zorunda kalırsın.

Aslında bu hafta sonu şehirde olmayacağım. Arkadaşım Vancouver Adası'nda evleniyor.

Oh. Tamam.

Benimle gelmeni bekliyorlar. Eğer istersen.

Cevap vermesini bekliyorum, tüm bunların stresinden tırnaklarımı yememek için elimin üzerine oturuyorum. Sonunda cevap verdiğinde rahat bir nefes alıyorum.

Tamam. Bana detayları gönder. Colin, insanların bizi bir bok yaparken görmesini sağlamamız gerektiğini söylüyor.

Sanırım *tek kabin* olayını sonraya saklayacağım. E-postama geçerek Maverick ve Colin'e hafta sonu için detayları içeren hızlı bir mesaj gönderiyorum. Sonra kalkıp yatak odama gidiyorum ve üzerime rahat bir şeyler giydikten sonra anahtarlarımı ve buzdolabımdan bir şişe şarap alıp arabama doğru yola çıkıyorum.

Yirmi dakika sonra Ali'nin kapısını çalıyorum. Kapıyı açıyor, yüzümdeki telaşlı ifadeyi ve şarabı görünce kaşları havaya kalkıyor.

"Neler oluyor?"

Şarabı açıp kahve bardağına biraz koyana ve uzun bir yudum alana kadar cevap vermeden yanından geçip gidiyorum.

"Maverick, Heidi'nin düğünü için benimle adaya geliyor. Ufacık bir kulübeyi paylaşmak zorundayız. Ve ben daha bacak ağdası için bile rezervasyon yaptırmadım."

Bana yavaşça yaklaşıyor, şarap şişesini alıyor ve kendisi için biraz dolduruyor. Kupamı boşaltıyorum ve yeniden doldurmak için elimle şişeyi tutuyorum.

"Bakalım doğru anlamış mıyım. Hafta sonunu seksi sahte erkek arkadaşınla romantik bir kulübede geçiriyorsun ve bacak ağdası için endişeleniyorsun."

Ona sert bir bakış attım. "Bacak ağdası benim pek çok sorunumdan sadece biri."

"Yani, anlıyorum. Öncelikler. İhtiyacın olan son şey, seksi beyzbolcu erkek arkadaşının seni kıllı bacakları olan bir Koca Ayak sanması. Ama bu kolay bir çözüm, bir telefon görüşmesi. Önemli bir şey değil. Peki gerçekte neler oluyor?"

Ali'nin pek de yumru olmayan koltuğuna geçip köşeye yığılıyorum. "O iyi bir adam, Ali."

"Evet, bunu söylemiştin." Yanıma oturdu ve şişeyi masanın üzerine koydu. Ne kadar iyi bir arkadaş. "Ve?"

"Ve o gerçekten seksi."

"Hâlâ bariz olanı söylüyorsun, bebeğim."

"Bu çılgınlığa sadece Dirk'e acı çektirmek istediğim için evet demiş olsam da, bunun onun için de iyi olmasını istiyorum. İmajını düzeltmesine ve halkın onun medyanın gösterdiği gibi biri olmadığını görmesine yardımcı olmak istiyorum."

Ali hâlâ bana bakıyor, sadede gelmemi bekliyor.

"Şimdiye kadar birlikte çıktığımız tüm randevular dikkatle planlanmış, medyanın ilgisini çekmek için tasarlanmış halkla ilişkiler gösterileriydi. Hepsi onun içindi. Kariyeri için. Şimdi ondan bütün bir hafta sonunu benimle geçirmesini, tanımadığı ya da umursamadığı insanları gerçekten benimle olduğuna ikna etmesini istiyorum. Ya yapamazsa? Ya bu hafta sonu her şey dağılırsa? O zaman kariyeri mahvolur ve bu benim suçum olur. Dirk de intikam için bir beyzbol oyuncusuyla sahte bir şekilde çıkmayı kabul eden zavallı bir ezik olduğumu öğrenecek."

"Vay canına, sarmal oluyorsun kızım." Ali bardağımı ağzıma götürüyor. "İç, sakınleş ve konuşalım."

Usulca bir içki alıyorum, sonra bardağa bakıyorum. "İnsanlar izliyor olacak. Fotoğrafçılar değil, takım arkadaşları değil, ama onu tanıyacak, kim olduğunu bilecek insanlar. Sonra bana bakacaklar, ne kadar farklı olduğumuzu görecekler ve neler olduğunu merak edecekler. Kırk sekiz saat *boyunca* aynı yaşam alanını paylaşmak ve sürekli bu insanların önünde olmak zorundayız. Ya bunu yapamazsa? Ya o kadar uzun süre benden hoşlanıyormuş gibi davranamazsa?"

"Sadie LeDuc. İki nokta beş saniye içinde 'Bacağıma ağda yaptırmalıyım'dan 'Kariyerini mahvedebilirim'e geçtin. Nefes al, kızım. Ve unutma bu sadece senin suçun değil. Bu oyunda onun da payı var ve bu işin y ü r ü m e s i n i istiyorsa, adım atmak zorunda. Eğer kariyeri mahvolursa bu kendi hatası olur. Unutma, son birkaç haftadır bu anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirdin. Şimdi bunu yapabileceğini gösterme sırası onda. İnsanları bu ilişkinin gerçek olduğuna ikna etmek sadece senin sorumluluğun değil. Ondan Dirk'ün yakandan düşmesine yardım etmesini istedin ve bunun bir parçası da herkesin birlikte mutlu olduğunuzu düşünmeye devam etmesini sağlamak. Senden hoşlanıyormuş gibi davranmasına gelince, bu ne kadar zor olabilir ki?"

En iyi arkadaşım benim adıma gücenmiş görünüyor ve sonunda gülümsüyorum. "Sen h a r i k a s ı n . Güzelsin, zekisin, komiksin, naziksin ve temelde

Tanıdığım en cömert insan. Seninle ilgili sevilmeyecek hiçbir şey yok, bu da onun sahip olabileceği en kolay iş olduğu anlamına geliyor."

Güvensizliğimin beni alt etmesine izin vermemeye çalışarak yanımdaki kanepenin üzerindeki görünmez tüyleri karıştırıyorum.

"Dirk haklıydı, ben sıkıcıyım. Sıkıcı, normal bir hayat yaşıyorum. Sıkıcı kıyafetler giyiyorum. Bir süper model ya da güzel, zarif, mükemmel bir kadın değilim. Profesyonel sporcuların çıkacağı türden bir kız değilim." Ali'nin itiraz edeceğini hissettiğimde elimi kaldırıyorum. "Ve bu benim için sorun değil. Gerçekten. Ama biz çok farklıyız. Ondan bu farklılıkları bir kenara bırakmasını ve bir şekilde bu kadar uzun süre bana olan ilgisine inanmasını istemek çok fazla. Ve eğer bunu yapamazsa, bu saçmalıkla başarmaya çalıştığımız her şey riske girer. Çünkü ondan bir düğüne gelmesini istedin."

Bunu söylerken bile Ali'nin haklı olduğunu biliyorum ve başlangıçta benim fikrim bile olmayan bir şey için tüm sorumluluğu üstlenerek sarmal oluyorum. Ama artık bu işin içinde olduğumuza göre, bunu doğru yapmak için üzerimde büyük bir baskı hissediyorum. Bunun Maverick için işe yaramasını sağlamak için. Ortada çok şey var ve ben riskleri arttırdım.

BÖLÜM ELECCEN

Maverick

Sadie ve ben feribot terminalinde buluşmak için anlaştık. Neden onu evinden almama izin vermediğinden emin değilim ama neyse. Beni ilgilendirmez. En azından kendime bunu hatırlatıp duruyorum, sinir bozucu bir yanımla bunun bana güvenmediğinden mi yoksa sakladığı bir şey mi olduğunu merak etse de.

Cipimi park ediyorum ve omuzlarımı döndürerek kolumdaki sancıları hissediyorum. Altı hafta sonra, her şey daha iyi hissediyordum. Ama takım doktorlarına göre oynamama izin verecek kadar iyi değil. Heyecanlanmaya başladım. Sahada olmalıyım, toplarla oynamalıyım. Halkla ilişkiler kuklasını oynayıp pazarlara gitmeye değil.

Sadie'nin arkasında bir bavulla yaklaşmasını izlerken, birlikte vakit geçirilebilecek daha kötü insanlar olduğunu itiraf etmek zorundayım. O bir şekilde bunu katlanılabilir kılıyor. Kendimi rahat hissetmemi sağlıyor ki bu kolay bir şey değil. Ben insanlara açılmam. Onları içeri almam. Son birkaç yıldır birlikte oynadığım çocuklar bile hakkımda neredeyse hiçbir şey bilmiyor. Ve bu denemedikleri için değil. Çünkü ben öyle şeyler yapmam. İnsanlara yakınlaşmak, sadece onların size zarar verebileceği anlamına gelir.

"Merhaba," diyor Sadie zoraki neşeli bir ses tonuyla, cipimin arkasını açarken. Geç de olsa, bir pislik olduğumu ve muhtemelen ona yardım etmem gerektiğini fark ediyorum.

Eşyalarını yüklüyor ama ben daha arabadan inmeden işini bitirip yolcu kapısını açıyor.

"Hey." Sesim amaçladığımdan daha hırçın çıkıyor, çünkü bir kadına yardım edecek temel nezakete bile sahip olmadığım için kendime kızgınım. Tanrım, ne yapacağımı şaşırmış durumdayım.

"Bunu kabul ettiğin için tekrar teşekkürler, iki yabancı arasındaki bir düğüne gitmenin muhtemelen eğlenceli hafta sonu planları listende üst sıralarda olmadığını biliyorum." Motoru çalıştırmadan önce ona bakıyorum ve ellerini kucağında, gözlerini büyük gözlüklerinin arkasına indirmiş olduğunu görüyorum. Bugün haki bir şort ve düğmeli gibi görünen ama alt kısmı kravatlı bir gömlek giymiş. Dürüst olmak gerekirse, bir İncil kampı danışmanında görebileceğiniz bir şeye benziyor, ama Sadie'de masum, lanet olası uygunsuz görünüyor.

Ben gerçekten bir bok parçasıyım. Benden çok uzakta olan sahte kız arkadaşımı arzuluyorum, farklı gezegenlerde de olabiliriz. Sahip olamayacağım bir kadın, çünkü bu işi batırırsam kariyerim bitebilir.

"Sorun değil."

Motoru çalıştırıyorum ve arabasını bıraktığımız otoparktan çıkıp feribot terminaline doğru ilerliyorum. Adaya sadece birkaç kez gittim ve bence en iyi kısmı tekne yolculuğuydu. Suda olmayı çok seviyorum. Bu yüzden buradan başka bir yerde yaşamak istemedim. Dağlar ve okyanuslarla çevrili. Sahilde olmayan takımlarda geçirdiğim birkaç yıl berbattı ve Colin'i işe alır almaz ona beni Vancouver'a geri götürmesini söyledim.

Bilet gişesindeki adam beni tanıyınca iki kere bakıyor ama neyse ki bir şey söylemiyor. Sonra uzun araba kuyruğuna giriyoruz.

"Yiyecek ya da içecek bir şey ister misin?" Sadie sonunda gözlerini benimkilerle buluşturmak için kaldırarak soruyor. "İstemiyorsan terminale girip getirebilirim."

Benim için kendini geriye doğru eğilmekten alıkoyamıyor gibi görünüyor ve bunun gerekli olmadığına onu nasıl ikna edeceğimi bilmiyorum. Bir kez daha, sosyal beceri eksikliğim yüzünden ne yapacağımı şaşırdım ve bu duygudan nefret ediyorum.

"Ben iyiyim."

"Oh, tamam."

Hay sikeyim. Şimdi yine kucağına bakıyor. Eğer tüm hafta sonu burada olduğum için kendini kötü hissetmesinden ibaret olacaksa, o zaman bir

İçki. Hayatım boyunca bir damla bile alkol almadığımı düşünürsek, bu da bir şey ifade ediyor. Onu rahatlatmak için bir şeyler yapmam gerektiğini biliyorum.

"Sadie." Gözleri benimkilere dikildi, geniş ve gergin. Ses tonumu yumuşatmaya çalışıyorum. "Sakin olmalısın. Sanki beni kaçırmışsın ya da buna zorlamışsın gibi davranıyorsun. Zorlamadın, tamam mı? Bu anlaşmamızın bir parçası. Arkadaşlarını ve aileni o pislik ayrılıktan sonra iyi olduğuna ikna etmek için neye ihtiyacın olursa, ben buradayım. Tamam mı?"

Sonunda omuzlarında ufak bir gevşeme görüyorum. Başını hafifçe sallıyor ama bu yeterli oluyor. Koltuğumu hafifçe yaslıyorum. "Tekneye binmeden önce biraz vaktimiz var. Biraz rahatlayalım."

Şapkamı ön tarafa doğru çevirip gözlerimi kapatacak şekilde aşağı çekiyorum ve sakinleşmeye çalışıyorum. Ama onun bakışlarını hissedebiliyorum ve bir an sonra şapkayı yukarı itip kaşlarımı ona doğru kaldırıyorum. "Ne?"

Güzelce kızarması sikimin pantolonumun içinde kıpırdanmasına neden oluyor ama bunu görmezden geliyorum. Sonra dolgun alt dudağını ısırtıyor ve ben onu kendi dudağımla dişlerinin arasından çekip çıkarmak istiyorum. *Lanet olsun. Hayır.* Yanımda oturan kadından etkilenmiş olabilirim ama hiçbir şey, yani hiçbir şey olamaz. Kariyerimi ellerinde tutuyor. Tek bir yanlış sözülle kötü çocuk imajımı yavaş yavaş düzeltirken tamamen silinip gidebilirim.

Hâlâ bok gibi gergin hisler yayıyor olması, "Sadie, beni burada istemiyorsan söyle gideyim" diye bağırmama neden oldu.

Tanrı'ya şükür, başını sallarken gözleri açılıyor. "Hayır, Maverick. Özür dilerim. Sorun bu değil. Sadece biraz gerginim."

Koltuğumu tekrar dik konuma getiriyorum ve çenemi sıkmamaya çalışarak ona bakıyorum. Konuşmak istiyor. Harika.

"Ne hakkında?"

Bakışları tekrar aşağıya iniyor ve bu benim başa çıkabileceğim tek şey. Onu kendinden emin ve güvenli gördüm. Tüm takım arkadaşlarımla yediği yemekte mi? Onları avucunun içine almıştı. Peki kim bu utangaç, güvensiz insan? Ve benim yanımda böyle hissetmesi için ben ne yaptım?

Elimi uzatıp çenesini yukarı kaldırarak bana bakmasını sağlıyorum. "Specs. Sorun ne?"

Takma isimden mi yoksa benim ona dokunmamdan mı bilmiyorum ama kapılar açıldı.

"Kırk sekiz saati birlikte geçirmek zorundayız, Maverick. Arkadaşımın ve tüm ailesinin önünde birbirimizden hoşlanıyormuş gibi yapmalıyız. Sizi tanıyan, muhtemelen hayranınız olan insanlar. Sana bakacaklar

Eğer yeterince ikna edici olmazsak, her şeyi sorgulayacaklar. Bu sadece iki saatlik bir akşam yemeği randevusu değil, aynı grup insanla bütün bir hafta sonu, onları gerçekten çıktığımızı inandırmaya çalışıyoruz."

Sesi histeri derecesine yaklaşıyor ve dişlerimi gıcırdatmama neden oluyor çünkü onu üzgün görmekten nefret ediyorum.

"Yani? Yapamayacağını mı düşünüyorsun?" Ona ateş ettim.

Tepki olarak ne bekliyordum bilmiyorum ama inançsız bir alay değildi. "Senden etkilenmiş ve yanında olmak istiyormuş gibi davranabilir miyim? Evet, Maverick, yapabilirim. Zor bir şey değil. Yani, kendine bir bak." Ellerini bana doğru sallıyor. "Ama bunu yapabilir misin? Kaşlarını o kadar uzun süre çatmadan benimle iyi vakit geçiriyormuş gibi görünebilir misin? Burada olmak istiyormuş gibi?"

Söylemediği o kadar çok şey var ki, ilk tepkim onu öpmek oluyor. Bir hafta sonu için ondan hoşlanıyormuş gibi davranamayacağımı mı düşünüyor? Lanet olsun, eğer o kadar uzun süre yanında olmam gerekirse ondan hoşlandığımı saklamak zor olacak.

"Güven bana Specs. İyi olacağım," diye mırıldandım. Evet. İyi olacaksın. Tamamen iyiyim.

Feribot yolculuğu boyunca *iyiydik* ve adada arkadaşının yaşadığı Dogwood Cove kasabasına kadar gittik.

İyi derken, otoyolda giderken sonunda benimle konuşmaya karar verene kadar tamamen sessiz kalmayı kastediyorum.

"Sanırım sana arkadaşından bahsetmeliyim, böylece konuşuyor ve birbirimiz hakkında bir şeyler biliyor gibi görünüyoruz. Normal bir çift gibi."

Sözlerinde keskin bir nokta var ve beni kendim hakkında konuşturmaya çalıştığı her seferinde bunun bana ve benim inatçılığımaya yönelik olduğunu biliyorum.

"Heidi eskiden hastanede onkoloji bölümünde çalışıyordu. Sonra pediatrik cerrah olmak için okula geri döndü. Son ihtisasını yapmak için Dogwood Cove'a gitti ve orada bir doktora aşık oldu. Adamın kocaman bir ailesi var. Hepsi çok sevimli ama aynı zamanda çok da kalabalıklar. Özellikle kardeşi Sawyer için hazırlıklı olun. Görünüşe göre Tridents'ın büyük bir hayranı ve geçen yıl onunla tanıştığımda hatırladığım kadarıyla, bu şapşal, eğlenceli şekilde biraz yoğun. Hafta sonu, planlanmış düğün etkinlikleri ve

Bölgeyi keşfetmek istersen boş zamanın var. Gerçekten çok güzel, Heidi'nin burayı neden sevdiğini anlıyorum."

Saçma sapan konuşuyor ve ben de hızlıca bir göz atıp pencereden dışarı baktığını görüyorum. En azından şimdi benimle konuşuyor.

"Bu akşam prova bittikten sonra kokteyl saati var. O başlamadan önce yerleşmek için yaklaşık bir saatimiz olacak. Yarın da tören öğleden sonraya kadar sürecek, yani sabahı boş geçireceğiz. Tören, ardından resepsiyon ve ertesi sabah eve gitmeden önce isteğe bağlı bir kahvaltı. Her şey sahilde, kabinleri ve yeni bir ana kulübesi olan bu tesiste gerçekleşiyor. Ama herhangi bir noktada gidip kendi işini yapmak istersen beni orada bırakabilirsin, bana bir şey olmaz."

"Seni yalnız bırakmayacağım."

Gözleri bana doğru kayıyor. "Bunu şimdi söylüyorsun..."

Bu şifreli ifade üzerine tekrar ona bakıyorum ama başka bir şey söylemeden yüzünü ileri dönüyor. Bir sonraki sapaktan Oceanside Resort'un garaj yoluna giriyorum ve yol açılana kadar dolambaçlı yolda ilerliyorum. Açık bir yere çekip arabadan iniyoruz ve etrafa bir göz atıyorum. Vay anasını, şaka yapmıyormuş, burası çok güzelmiş.

Kabinler, içinden bir rıhtım çıkan alçak bir binanın bir tarafında sahile doğru sıralanıyor. Bir tekne rampası var ve arkamızda daha fazla kabin ve Sadie'nin bahsettiği pansiyon olması gereken üç katlı yeni bir bina görebiliyorum.

Temiz deniz havası harika ve burada durup havayı içime çekerek rahatladığımı hissedebiliyorum. Gerçekten mi? Şehirden, rehabilitasyonumun stresinden ve basını idare etmekten uzakta iki gün huzur ve sessizlik harika olacak.

"Ben gidip kulübemizin anahtarını getireyim," diyor Sadie ve aceleyle çıkıyor.

Kısa bir süre sonra elinde anahtarla geri geldi. Arabamı okyanusa bakan kulübelerden birinin arkasında belirlenen yere götürüyoruz. Bu kez hazırlıklıyım ve çantaları boşaltmak için hızla arka tarafa geçiyorum.

"Maverick, kolun." Sadie arkamda geziniyor, sesi fizyoterapistlerime çok benziyor.

"Ben iyiyim." Önce onun çantasını, sonra da kendi çantamı sadece sağlam kolumu kullanarak kaldırdım.

Ona dönerek bir bakış attım. "Gördün mü? İyi."

"O kelimeyi kullanıp duruyorsun. Ve ben bu kelimedenden nefret ediyorum," diyor gözlerini bana dikerek. "Asla gerçekten iyi olduğun anlamına gelmez."

Bavulunun sapını tutmasına izin verdiğimde içimden sert bir kahkaha yükseldi. "Tamam, şuna ne dersin? Kolum bir çantayı kaldırabilecek kadar iyileşti."

arabamdan."

"Daha iyi," diyor ilkel bir şekilde, ama ağız gülümsemeye karşı koyuyor.

Ama kulübenin önündeki köşeyi döndüğümüzde bu gülümseme kayboluyor ve yüzünü bir kez daha gergin bir ifade kaplıyor.

Şu anda neyin yanlış olduğunu soracak kadar enerjim kalmadı, bu yüzden görmezden gelmeyi seçiyorum, kapının kilidini açmasına ve itmesine izin veriyorum. İçeri adımımı atar atmaz Sadie'nin gerginliğinin nedenini anladım. Yüzündeki suçlu ifadeye bakılırsa, bu durumdan haberdardı ve bundan bahsetmemeyi tercih etmişti.

Küçük stüdyo kulübenin etrafına hızlıca baktığınızda iki şey göze çarpıyor.

kanepe yok, sadece bir çift rahat görünümlü sandalye var.

Rahat, evet. Uyumak için iyi mi, hayır.

Bu da beni ikinci şeye getiriyor. Sadece

bir yatak var.

Bu kesinlikle *iyi* değil.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Sadie

Sanırım Maverick'i buraya sürüklemekten önce bu kulübelerin ne kadar küçük olduğunu kontrol etmeliydim. Yüzündeki ifadeden bu kadar *rahat* bir yer beklemediği anlaşıyor. Bir elimiz duvarda, yaşam alanının iki ucunda durabilir ve kollarımızı uzatarak birbirimize dokunabilirdik.

"Hmm, bu beklediğimden biraz daha dar," diyorum neşeyle, odaya girip bavulumu yere bırakırken. "Ama sorun değil. Sandalyelerden birinde uyuyabilirim, çok rahat görünüyorlar." Maverick'in bakışlarıyla karşılaşmadan çılgınca bir işaret yapıyorum. "Ya da eminim tesiste ödünç alabileceğimiz havalı yataklar falan vardır."

"Havalı yatak istediğinde, Maverick King'in kız arkadaşının neden onunla aynı yatağı paylaşmadığını merak etmeyeceklerini mi sanıyorsun?" diye soruyor sert bir şekilde.

Haklı olduğunu bildiğim için irkiliyorum. "Peki. Sandalye o zaman. Bir şey olmaz."

"Tamam. Güzel." Yine alaycı bir tonla ve biliyorum ki daha önce iynin aslında ne anlama geldiğine dair yaptığım yoruma atıfta bulunuyor.

Yavaşça nefes alıp veriyorum ve yüzümü ona dönüyorum. "Özür dilerim, tamam mı? Böyle bir tuzak olacağını bilmiyordum, yoksa seni asla getirmezdim."

Beni geçip çantasını orta boy yatağın yanındaki alçak şifonyerin üzerine bırakıyor. "Ben yerde yatarım. Daha kötülerini de gördüm."

İtiraz etmek için ağızımı açıyorum ama kapıya doğru yürümeden önce bana sert bir bakış fırlatıyor.

"Kokteyle gitmeden önce biraz yürüyeceğim. Bir saatimiz var demiştin, değil mi?"

Tek yapabildiğim başımı sallamak.

"Güzel. Hazırlanmak için birazdan dönerim."

Kapı arkasından kapanıyor ve sandalyelerden birine çöküp içinde uyuyakaldığımı hayal etmeye çalışıyorum. İmkânı yok. Ama Maverick'i yerde yatırmak inanılmaz yanlış geliyor. *Yatağı paylaşabilirdik...*

Hayır. Kesinlikle olmaz. Gerçek hayatta kesinlikle, yüzde yüz sahip olamayacağım bir adama ilgi duymam yeterince kötü. Ve onu, bütün bir hafta sonu boyunca herkesi gerçek bir ilişki yaşadığımıza ikna etme baskısının olduğu bir düğüne srkledim. Yapabileceğim son şey, yatağı paylaşmayı önererek bile onu daha da rahatsız etmek. Tanrı korusun, uykumda konuşuyor ya da bir şekilde ona dokunuyor olabilirim.

Olmaz. Olmayacak.

Ayağa kalkıp ellerimle şortumun önünü temizliyorum. Kendimi bu gece için hazırlasam iyi olur, böylece o döndüğünde Maverick banyoyu kendine ayırabilir.

Yirmi dakika sonra duştan ık mış, dönüp dönmediğini dinliyordum. Sessizlikle karşılaştığımda, şansımı deneyip banyodan dışarı fırlıyorum ve bavulumun hâlâ duvara dayalı olduğu yere gidiyorum. Eğer akıllı olsaydım, bu geceki kıyafetimi banyoya getirirdim. Ama yatak durumu açıkça beynimi karıştırmıştı. İ amaşırlarımı, sütyenimi ve giymeyi planladığım elbiseyi alıp banyonun güvenli ortamına geri döndüm. Tek ayrı alan burası olduğuna göre, sanırım bütün hafta sonu sırayla giyineceğiz.

Her ne kadar Maverick'i herhangi bir soyunuk halde görme fikri uyluklarımı birbirine kenetlememe neden olsa da. Dvmelerinin vücudunu ne kadar kapladığını merak ediyorum.

İ amaşırımı ve sütyenimi giyip, bu gece giymeyi planladığım gri elbiseyi başımın üzerine geçiriyorum. Basit bir kılıf elbise, hafif ek desenli açık gri. şapkalı kolları güzel, bence ve yakası yüksek.

dikkat çekmeyecek kadar. Ama aynada kendime bakıp Maverick'i yanımda hayal etmeye çalıştığım da verdiğim tek tepki *bıkkınlık* oluyor.

Seçeneklerim var. Yarınki düğün ve resepsiyon için aldığım elbise var ve Ali baharda bana aldıracağı ama bir türlü giymeye cesaret edemediğim lavanta rengi elbiseyi de valizime koymam konusunda ısrar etti. Ona bunu giyme şansımın olmadığını söylemeye çalıştım, özellikle de Maverick'in önünde, ama o sadece omuz silkti ve yine de bavuluma sıkıştırdı.

Kendimi, kalçalarımı hafifçe saran elbisenin içinde hayal etmeye çalışırken, kapının açılıp kapandığını duyuyorum.

Lavanta rengi elbisemi unutup makyajımın geri kalanını aceleyle tamamladıktan sonra banyonun kapısını açıyorum. Sandalyelerden birine çökmüş olan Maverick, ben dışarı çıktığımda başını bile kaldırmıyor. "Banyo senin," diyorum sessizce ve yanıt olarak sadece başını sallıyor.

Sanırım davranışlarından dolayı hayal kırıklığına uğramaya hiç hakkım yok. İnsanların önünde olmadığımız zamanlarda benimle ilgilenmesi için bir neden yok ve onun içine kapanık biri olduğunu bildiğimden, şu anda biraz kendine zaman ayırmaya ihtiyacı varsa bunu anlayışla karşılamalıyım. Ama görmezden geldiğini hissetmek hiç eğlenceli değil ve ben ana yaşam alanına geçerken gözleri telefonundan ayrılmıyor. İç çekişimi bastırarak masanın üzerinde duran bir şişe şarap ve bardakları, Max ve Heidi'nin hediye ettiklerini belirten bir kartla birlikte görüyorum. Mükemmel.

Kendime bir bardak doldururken arkamı dönüyorum ve Maverick'i bana bakarken yakalıyorum. Hemen gözlerini kaçırıyor, ayağa kalkıp çantasına doğru ilerliyor. "Birazdan hazır olurum."

Banyoda kayboluyor ve beni, bakışlarının kıcıma yöneldiğini hayal edip etmediğimi düşünürken bırakıyor.

İçkimi alıp sandalyelerden birine oturmayı deniyorum ama duş açık ve şimdi tek hayal edebildiğim Maverick'in suyun altında çıplak olduğu. Bu yüzden kalkıp dışarı çıkıyorum ve suyun kıyıya vuruşunu izlerken şarabımı yudumluyorum. Birkaç dakika sonra, suya odaklanma yeteneğim yok oluyor ve duştaki muhteşem adamı düşünmeye devam ediyorum.

Telefonuma ihtiyacım var. Birkaç tur sudoku oynamak ya da sosyal medyada gezinmek dikkatimi dağıtmaya yardımcı olacaktır. Ama kulübenin kapısını açtığımda, banyonun kapısı da açılıyor ve Maverick dışarı çıkıyor, üzerinde elbise pantolonu ve... başka hiçbir şey yok.

Daha sonra olanlar için beceriksizliğimi suçladım, ama gerçek şu ki, onu yarı çıplak ve saçları hala ıslak görmek bana nasıl çalışacağımı unutturdu.

kendi ayaklarımla. Tökezleyerek ilerliyorum ve kadehimde kalan az miktardaki şarap yukarı doğru akıyor ve bir şekilde elbisemin önüne düşüyor.

"Kahretsin!"

Aceleyle masaya gidip bardağımı bırakıyorum ve elbisemin önünü çekiştiriyorum. En azından bu dağınıklık dikkatimi Maverick'ten alıp kendime yöneltiyor. Ama midem çalkalanıyor. Lekeli bir elbise giyemem.

Tekrar baktığımda, Maverick mürekkeple kaplı kollarını göstermek için kollarını sıvadığı açık mavi gömleğinin düğmelerini ilikliyor.

"Giyecek başka bir şeyin var mı?"

Sorusu samimi görünüyor. Gerçi, giyecek bir şeyim olmasından mı yoksa sahte kız arkadaşının karşısına lekeli bir elbiseyle çıkmaktan mı endişe ediyor? Birincisi olduğuna inanmak istiyorum, ama sinirlerim cehenneme dönmüşken, ikincisini merak eden şüphe çekirdeğini kendimden uzaklaştıramıyorum.

"Evet." Kısaltılmış cevabım, bavuluma doğru giderken yolumdan çekilmek dışında ondan hiçbir yanıt almıyor. Bakışlarım iki seçeneğin üzerine düşüyor. Yarın giymeyi planladığım elbise, romantik bir allık rengine, tatlı yakalı bir elbise ya da seksi lavanta rengi bir elbise.

Cesur olmak için bir zaman varsa, o da şimdi. Lavanta rengi elbiseyi kaptığım gibi ayağa kalkıyorum ve aceleyle banyoya gidiyorum. "Bana sadece birkaç dakika ver."

Kapı arkamdan kapandığında aynada kendime daha yakından bakıyorum ve irkiliyorum. Şarap sıçramasını çıkarmak çok zor olacak ve en şık elbise olmasa bile bu elbiseyi gerçekten sevmiştim. Ama bu daha sonrası için bir sorun. Çabucak çıkarıp lavanta rengi olana giriyorum. Ama askıları omuzlarımdan yukarı çektiğimde bir sonraki sorunumu fark ediyorum. Fermuar arkada ve benim ulaşamayacağım kadar aşağıya iniyor.

"Cesur ol," diye fısıldıyorum bana bakan yansıma. Yanaklarım kızarmış, ama umarım bunun son dakika değişikliğimin stresinden kaynaklandığını ve başka bir nedeni olmadığını varsayar.

Bu sefer kapıyı yavaşça açıyorum, görebileceğim her şeye karşı kendimi hazırlıyorum. Ama beni bekleyen bir sürpriz yok, sadece Maverick pencerenin yanındaki duvara yaslanmış, suya bakıyor. Ben banyodan çıkarken o da dönüyor ve bu sefer bana bakarken gözlerinin nasıl büyüdüğünü fark etmemek mümkün değil.

Orada durmuş, sonsuzluk gibi gelen ama muhtemelen beş saniyeden daha kısa bir süre birbirimizi izledikten sonra ondan ne istediğimi hatırlıyorum. Yanına gidip saçlarımı bir omzumun üzerinden topluyorum ve sırtımı ona dönüyorum.

"Fermuar için bana yardım edebilir misin?" Yüklü sessizliği bozarak soruyorum. Uzun bir dakika daha kıpırdamadı. Sonra elini sırtımda hissediyorum, fermuarı yavaşça yukarı kaydırırken bana zar zor dokunuyor.

Onun uzaklaştığını hissediyorum. "Teşekkürler."

Arkamı döndüğümde bana bakıyordu. Önce o ayrılıyor, kapıya doğru yürüyor. Hızla alçak topuklu sandaletlerimi giyiyorum ve ona doğru ilerliyorum. Ama tam yanından geçerken eli belime geliyor ve donup kalıyorum. Başını biraz eğiyor ve aniden nefes alamıyorum.

"Başımdan beri giymen gereken elbise buydu. Çok güzel görünüyorsun."

Nutkum tutuldu. Başım hafifçe ona doğru dönüyor, ama o beni kulübeden dışarı çıkarıyor, elini sırtımdan aşağı kaydırıp elimi tutuyor ve parmaklarımızı birbirine geçiriyor.

Ana tatil köyü binasından ayrılan büyük iskeleye doğru yürüyüş kısa sürüyor, hızla atan nabzımı kontrol etmem için yeterince uzun değil. Sonra biri adımı sesleniyor ve ben de yüzünde mutlu ve aşık birinin gülümsemesiyle bana doğru koşan arkadaşımı görmek için dönüyorum.

"Aman Tanrım, buradasın!" Heidi beni kucaklayarak Maverick'in elini bırakmaya zorluyor. Beni gerçekliğe geri döndürmesine izin vererek onun kucağına gömülüyorum.

"Elbette öyle. Bunu kaçıramazdım."

Heidi'nin yakışıklı nişanlısı Max'in Maverick ile el sıkıştığını görmek için tam zamanında ayrılıyoruz.

"Gelebilmene sevindim. Kolun nasıl?"

İşte o an geldi. Maverick'in üzerimizde kamera yokken, takımı izlemiyorken ya da kariyeri söz konusu değilken ortaya çıkıp yeterince iyi rol yapıp yapamayacağını öğreneceğim an. Benden hoşlanıyormuş gibi davranacak kadar inandırıcı olamazsa endişelenmemiz gereken tek şey arkadaşlarım ve gururum olacak.

"Bu iyi bir şey. Yakında tekrar oynamayı umuyorum. Ama burada güzel kızımınla birlikte olduğum için mutluyum. Beni de dahil ettiğiniz için teşekkürler."

Maverick'in kolu belime dolanıyor, beni yanına çekiyor ve ona bakıyorum. Rahatlamış görünüyordu ve Max'e verdiği tepki

Neredeyse satın alacaktım. Arkadaşlarımla yüzündeki mutlu ifadeye bakılırsa onlar da aldı.

"Bu harika. Seni etrafta tanıştırebiliriz diyeceğim ama sanırım herkes seni tanıyor." Max sırtıyor. "Yine de sakın olacaklar, söz veriyorum. Kardeşim Jude eskiden NHL'de oynardı, bu yüzden herkes çıldırmaması gerektiğini bilir."

"Sawyer'a söz veremem." Heidi gülüyor ve Maverick'e bir kez daha baktığımda, yüzünde hala o mükemmel rahat gülümseme var.

"Sorun değil. Bizim için endişelenmeyin, siz ikiniz sadece gecenin tadını çıkarın."

Hâlâ bu arkadaş canlısı, rahat adamın kim olduğunu merak ederken Heidi beni bir kez daha kucaklamak için kendine çekiyor. "Kızım. Şahsen daha da seksi ve aman Tanrım, o kadar aşık ki! Sana bakmadan duramıyor" diye fısıldıyor. Geri çekilirken bana sırtıyor. "Senin için çok mutluyum. İnanılmaz görünüyorsun. O elbisenin içinde çok mutlu ve çok seksi görünüyorsun. O senin için iyi, bebeğim." Son bir kez sıktıktan sonra Max'i de yanına alarak dönüp gidiyor.

"Hoş görünüyorlar," diyor Maverick hafifçe, tekrar elime uzanarak. Beni üzerinde içki olan bir masaya götürmesine izin veriyorum ve bana uzattığı bir kadeh beyaz şarabı kabul ediyorum.

Gecenin geri kalanını, şimdiye kadarki randevularımızda alıştığım içe dönük, huysuz adamın nasıl olup da bu rahat, çekici kişiye dönüştüğünü anlamaya çalışarak geçiriyorum.

Her dokunuşunda ve her gülüşünde ona aşık olmamak için kendimi zor tutuyorum. Anlaştığımız rolü oynuyor ve çok da iyi oynuyor.

Eğer bir şey varsa, rahatlamış
olmalıyım. Hayal kırıklığına
değil.

BÖLÜM TH RTEENİ

Sadie

Gözlerimi kırpıştırarak açtığımda nerede olduğumu fark etmem bir saniye sürüyor. Doğru yerdeyim. Vancouver Adası'ndaki küçük kulübe. Heidi ve Max'in düğünü. *Maverick*.

Tamam, sonuncusunu acı dolu bir homurtu duyar duymaz kaydediyorum ve bakışlarım dün gece uyumakta ısrar ettiği yerden yavaşça kalktığı yere doğru uçuyor. Kollarını yavaşça döndürerek birkaç esneme hareketi yapıyor ve acıdan yüzünü buruşturduğu belli oluyor.

Yorganı üzerimden atıp ayağa kalkıyorum ve ona doğru yürüyorum. "Bu gece yatağı sen alıyorsun," diyorum kararlı bir şekilde. Bana ters ters bakıyor ama itiraz etmiyor. Kabinlerde kahve makinesi olduğu için şükrederek mutfaka doğru ilerliyorum. *Maverick*'in banyoya girdiğini ve duşun açıldığını duyuyorum. Sanırım işlemek zorunda kalmamam iyi bir şey... yine de ona kızamıyorum. Sanırım sıcak suyun, yerde yatmaktan çok sertleşmiş ve ağrımış olan vücudunu rahatlatacağını umuyor.

Dün gece yatağı almasını sağlamalıydım ama denediğimde bana attığı tamamen inançsız bakışlar onu ikna etmeye çalışmama fırsat bırakmadı. En azından bir dolapta bulduğumuz battaniyeleri ve fazladan yastıkları alıp bir yatak yapmaya çalıştı ama belli ki yeterli değildi.

Kahvemi yaptıktan sonra dışarı çıkıp manzarayı seyrediyorum ve önümüzdeki gün için kendimi toparlamaya çalışıyorum.

Maverick dün gece beni şaşırttı. Sessiz de olsa arkadaş canlısıydı ve herkese, hatta biraz fanboyluk yapan Max'in kardeşi Sawyer'a karşı bile sevimliydi. Annesi Tori'nin Willow'la arkadaş olduğu Cooper'ı tanıdı ve genç çocukla sohbet ederek epey zaman geçirdi. Kendi payına düşeni yapmayacağından ve arkadaşlarımla önünde ikna edici olamayacağından endişelenmemin o kadar da adil olmadığını kabul etmek zorundayım. Ne de olsa bu hafta sonunu başaramazsak benden çok o acı çekecekti.

Ve ilgi odağı olmaktan ve şehrin, medyanın, takımın, hepsinin baskısından uzakta, Maverick farklı görünüyor. Sanki her zaman altında olduğu ağır baskıdan biraz olsun kurtulmuş gibi.

Sorun şu ki, keşfetmek için soyduğum her katmanda kendimi ona biraz daha aşık olurken buluyorum. Başta, sadece yardımına ihtiyacı olan kötü tavırlı seksi bir beyzbol oyuncusuydu.

Şimdi farklı birini görüyorum. Kimsenin ona yaklaşmasına izin vermeyen, herkesi uzak tutmak için üç metre yüksekliğinde ve beş metre derinliğinde duvarlar inşa etmiş bir adam görüyorum. Ama aynı zamanda, derinden önemseyen bir adam. Ben de dahil olmak üzere etrafındaki herkes onun beklentileri karşılayamayacağını düşünse bile beklentileri karşılayan bir adam.

Anlaşmamızın bitmesine sadece iki hafta kaldı. Kendimi oraya bırakırsam çok kolay bir şekilde hisler geliştirebileceğim bir adamla çıkıyormuş gibi davranmaya devam etmem gereken iki hafta. Ama yapamam. Çünkü bu duyguların karşılık bulması mümkün değil. Dirk bana bir şey öğrettiyse, o da beni sevmeyen ve bana saygı duymayan bir erkeğe daha fazla razı olmayacağımdır.

Birkaç saat sonra kendimi endişeyle Maverick'in limitine ulaşmasını beklerken buldum. Bu sabah yürüyüşe çıktı ve beni kulübede yalnız bıraktı. Aldırmadım ve içeriden dalgaları izleyerek dinlenmek ve okumak için zaman ayırdım. Döndüğünde eli boş değildi. Yerel bir fırına uğramış ve inanılmaz ikramlarla dolu bir kutu almıştı, banyoya dönüp duşu tekrar açmadan önce sözsüz bir şekilde bana uzattı.

En azından adam kişisel hijyene önem veriyor.

Ancak resepsiyon tüm hızıyla devam ediyor, yemek tabakları temizlendi ve dans pisti mutlu çiftlerle doldu. Maverick tören boyunca elimi tuttu, Max ile evlendiklerinde ağlamaya başladığımda tek kelime etmedi.

Heidi açıkça mutlu ve aşık. Yemek boyunca masamızdaki herkese kibar davrandı ve şimdi de yanımda durmuş bir bardak berrak sıvı içiyor.

Meraklı bakışlarla yanımdan geçen başka bir çiftte gülümsüyorum. Şimdiye kadar kimse Maverick'in etrafında çok yoğun değildi. Sanırım bunun Max'in kardeşinin eski bir profesyonel hokey oyuncusu olmasıyla bir ilgisi var. Bu kalabalık ünlü sporculara alışık ve bu konuda heyecanlanmıyorlar. Ama ikimiz kesinlikle biraz bakış alıyoruz. Koltuğumda kayıyorum, sözde erkek arkadaşım bana hiç dokunmadığı için mi, yoksa birbirimize ait olmadığımız belli olduğu için mi diye endişelenmemeye çalışıyorum.

"Kız arkadaşını birkaç dakikalığına çalabilir miyim?" Heidi elimi tutup beni sandalyemden çektiştirirken Maverick'e gülümsüyor. Bize doğru yürüdüğünü bile fark etmeyecek kadar nasıl kendimde değildim?

Maverick bana kaşlarını kaldırıyor ama Heidi'ye başıyla onay veriyor. Bunu yeterli bir cevap olarak kabul ediyor ve beni dans pistinden uzaklaştırıyor, suya bakan bir çift Adirondack tarzı sandalyeye ulaşana kadar durmuyor. Yüksek sesle iç çekerek birine oturan Heidi başını yana eğip bana bakıyor ve gülümsüyor. "Nihayet."

"Her şey yolunda mı?" Ne demek istediğinden emin olmadan soruyorum.

"Oh, her şey mükemmel. Artık evliyim ve sevdiğim herkes burada ve mutlu. Demek istediğim, sonunda seninle konuşma şansım oldu!"

Sandalyede kayıyorum, aniden üzerimde bir spot ışığı varmış gibi hissetmekten hoşlanmıyorum, sorgulama tarzı. "Oh, um. Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

"Tanrım, Sadie, bilmiyorum, ne hakkında konuşabiliriz ki?" Şaka yapıyor, biliyorum ama yine de endişeden gerilmiş durumdayım. Tüm bunlar başladığından beri bir arkadaşım ile bire bir geçirdiğim tek zaman, Maverick'le anlaştığımın ikinci günü Willow'la geçirdiğim zamandı. Hâlâ çok yeniydi, şoktaydım ve bir şekilde beceriksizce yoluma devam ettim. Ama Heidi beni Willow'dan daha iyi tanıyor. Bu da işleri daha da zorlaştıracak, bunu biliyorum.

"Max'in ailesi çok sevimli ve burayı neden sevdiğini anlıyorum. Adanın bu kısmı muhteşem," diyorum, konuyu saptırmaya çalışarak. Ama Heidi beni hemen anladı. "İyi deneme kızım. Muhteşem kayınvalidemden ya da evim diyebileceğim bu cennet parçasından bahsetmiyoruz. Dövmeli, kara kara düşünen

beyzbolun kötü çocuğu sana aşık oluyor."

Üzerime bir suçluluk dalgası çöküyor. Birilerine yalan söylemekten nefret ediyorum, ama arkadaşlarımdan gerçek bile olmayan bir şey için bu kadar mutlu olduklarını duymak

midem bulanıyor.

"O kadar ileri gider miydim bilmiyorum," diyorum, Heidi'nin şaşkınlık dolu sesini duyunca belki biraz fazla hızlı bir şekilde. "Yani, ciddi bir şey değil. Biz sadece, yani..." *Lanet olsun.* Heidi'nin yüzü dehşet ve inançsızlığın resmiydi ve ben büyük bir hata yaptığımı biliyordum. "Ağırdan alıyoruz. Hepsi bu."

Yüzü aydınlanıyor ve ben gizli bir rahatlama nefesi alıyorum.

"Tabii ki. Anlıyorum, bu kadar göz önünde olan biriyle çıkmak kolay olmasa gerek. Pek de iyi bir şöhreti yok." Heidi kaşlarını çatıyor. "Ama medyanın gösterdiğinden daha fazlası olmalı, yoksa onunla birlikte olmazdın. Benim tanıdığım Sadie, kendisi için iyi olmayan birine aşık olmayacak kadar akıllı."

Şimdi bu suçluluk duygusu midemi daha da ekşitiyor. O haklı, Maverick medyanın gösterdiğinden çok daha fazlası. Ama aynı zamanda yanılıyor. Çünkü görünüşe göre, onun gibi bir adama aşık olmayacak kadar zeki değilim.

"Kesinlikle," diyorum boğazımı temizleyerek. "Medya bir resim çiziyor ama resmin tamamı bu değil, anlıyor musun?"

"Biliyordum. Kaza gecesi neler olduğunu size anlattı mı?"

Um, hayır. Bu onun benimle konuşmasını gerektirir. Bana açılmasını. Ve bu asla olmayacak.

Ama bunu Heidi'ye söyleyemem. "Bu biraz hassas bir konu. Üzgünüm, Heidi." Cevabımı kabul edeceğini umarak ona özür dileyen bir gülümseme veriyorum.

"Aman Tanrım, elbette. Özür dilerim, sen sadece erkeğini korumaya çalışırken ben burada her şeye burnumu sokuyorum. Sana iyi davrandığı sürece benim kitabımda iyidir." Tam elimi okşarken birinin ona seslendiğini duyuyoruz.

"İşte buradasın, aşkım." Max gelinini öpmek için eğiliyor ve bu küçük jest o kadar sevgi dolu ki yanaklarım ısınıyor. "Kız kıza sohbetinizi böldüğüm için üzgünüm ama buket atmak istiyorlar."

Heidi ayağa fırlıyor, Max'in elini tutuyor ve diğer eliyle bana işaret ediyor. "Hadi Sadie, sana nişan almaya çalışacağım." Ben bundan kurtulmanın bir yolunu bulmaya çalışırken bana göz kırptıyor ama Heidi Morgan - hayır, artık Heidi Donnelly - istediği zaman doğanın bir gücü oluyor. Sonra bir bakıyorum, resepsiyona geri götürülüyorum ve hepsi de gülüp gülümseyen küçük bir grup kadının yanına. Etrafa bakıyorum ama Maverick'i hiçbir yerde göremiyorum. Güzel, belki bu utanç verici anı kaçırır.

Heidi'nin nişancılığının berbat olduğunu umarak birinin arkasına saklandım. Ama bir dakika sonra, çiçekler havada uçuyor, doğrudan bana doğru geliyor ve içgüdüsel olarak ellerimi kaldırıyorum. Onları yakalamak için değil, sadece yüzümün kır çiçekleriyle dolmasını önlemek için. Ama bir tezahürat yükseldiğinde, aslında lanet buketi yakaladığımı fark ediyorum. Ve tabii ki yan tarafa baktığımda Maverick'i görüyorum, elleri kömür rengi elbise pantolonunun içinde, dağınık kıvrırcık saçları, kaslarını örtmeye çalışan gömleğinin altından görünen dövmeleleriyle gelmiş geçmiş en seksi kapak modeli gibi görünüyor. Yüzünde okunamayan bir ifadeyle bana bakıyor. Sonra nazıkçe ona doğru itiliyorum ve biri - sanırım o Max'in kız kardeşi Kat bana fısıldıyor, "Git ve erkeğinle dans et."

Yanına varıp ona bakıyorum, elimdeki çiçekleri unutmuşum. "Bunu yapmak zorunda değiliz," diye fısıldıyorum, bana attığı yoğun bakışın kızgınlık, rahatsızlık ya da başka bir şey olup olmadığından emin değilim. Her iki durumda da, eğer bu onun için uygun değilse, ona bir çıkış, bir mazeret vermek zorunda hissediyorum.

"Sadie. Seninle dans edeceğim."

Gürleyen sesi keskin bir nefes almama neden oluyor. Yavaşça, metodik bir şekilde çiçekleri benden alıyor ve yanıımızdaki masaya bırakıyor. Sonra elimi tutarak bizi birkaç çiftin Ed Sheeran'ın sesiyle yavaşça dans ettiği dans pistine götürüyor. Maverick elimi omzuna doğru kaldırıyor ve dudaklarını hafifçe büküyor. "Sadece o tarafı çok sıkı tutma."

Yaralı tarafını fark ettiğimde elimi çekmek için hamle yapıyorum ama o sadece tutuyor ve elimi geri koyuyor. "Sorun yok Specs. Sadece farkında olmanı istedim."

"Maverick, bunu yapmak zorunda değiliz," diye fısıldadığımda gözlerini kısarak bana baktı.

"Evet. Dans ederiz. Sevgilimle düğüne gelip de onunla dans etmeyecek bir adam değilim."

Varsayımsal olarak söylediğini bilsem de *kızım* dediğini duyunca ağzım kuruyor. Tanrım, bu çok kötü. Duygularım kaçak bir tren gibi, ama bu yolda hiçbir istasyon yok. Kalp ağrısından başka bir şeyle sonuçlanabilecek nihai bir varış noktası yok.

Yine de diğer elimi tutmasına ve parmaklarımızı birbirine geçirmesine izin verdim. Ve sonra beni kendine çekmesine izin veriyorum, eli sırtımın küçük kısmında, parmakları genişçe açılmış, beni ona doğru tutuyor. Elinin sıcaklığı elbisemi yakıyor. Onun tarafından kuşatılmış, onun tarafından tüketilmiş hissediyorum. Dudakları kulağıma değdiğinde, titrediğimi hissettiğini biliyorum.

"Rahatla, Specs. Burada olmak istiyormuş gibi görünmeye çalış. Kollarımda."

Bunun saçmalığı karşısında kahkahalara boğuldum. Hafta sonu herkesin önünde bunu inandırıcı kılamayacağından endişeleniyordum ve bunun yerine kendini tutan, sert ve rahatsız davranan bendim. Başparmağı sırtımı aşağı yukarı okşamaya başladı ve bu küçük hareket beni bir şekilde sakinleştirdi.

Şarkı bittiğinde Maverick'in beni bırakmaması beni şaşırttı. Beni iki şarkı daha kollarında tutuyor, ta ki tempo daha neşeli bir şeye dönüşene ve sonunda ayrılana kadar. Etrafıma baktığımda konukların en az yarısının çoktan gitmiş olduğunu fark ediyorum. Yorgunluk bana bir Mack kamyonu gibi çarpıyor.

"Bu geceyi bitirmek ister misin?" diye soruyorum ve yüzündeki rahatlama hiç de yanlış anlaşılmıyor.

"Evet."

Heidi ve Max'e hızlıca iyi geceler diledikten sonra kamaramıza geri dönüyoruz. Suyun üzerindeki ay ışığı ve resepsiyondan geriye kalanlardan gelen yumuşak müzik ve kahkaha sesleri romantik bir an yaratıyor, ancak ellerimi kendime saklıyorum ve tüm yürüyüş boyunca Maverick ile aramda bir adım mesafe bırakıyorum.

Kulübeye vardığımızda ikimiz de tek kelime etmiyor, sırayla banyoya girerken birbirimizin etrafında dönüp duruyoruz. Pijamalarımıyla dışarı çıktığımda onun dün gece giydiklerinin aynısını giydiğini görüyorum, bir tişört ve şort. Yataktan bir yastık alıp sandalyelerden birine geçiyorum ve bir battaniyeyi bacaklarımın üzerine çekerek yerleşiyorum.

"Ne yapıyorsun lan sen?"

Maverick'in bana ters ters baktığını görmek için başımı kaldırıyorum. "Yatmaya mı gidiyorsun?" "Cehennem gibi yatıyorsun, o sandalyede değil. Yatağa gir."

Kollarımı kavuşturup ters ters bakıyorum. "Hayır. Bu sabah yerde uyuduktan sonra ne kadar acı çektiğini fark etmediğimi sanma. Adil olan bu, bu gece yatağı sen alacaksın ve sandalyeyi almak benim seçimim, yerde değil."

"Tanrı aşkına, Sadie. Lanet olası bir sandalyede uyumuyorsun."

"Evet, uyuyorum."

Garip bir çekişme içinde birbirimize bakarken burun delikleri alevleniyor. Sonra aniden bana doğru ilerliyor ve battaniyeyi çekip alıyor.

"Maverick!" Onu yatağın üzerine fırlatırken çılgılık atıyorum. Battaniyemi alıp sandalyeye dönmeyi planlayarak ayağa fırlıyorum, ama Maverick önümde durmak için hareket ediyor

benden.

Alay ediyor, hâlâ bana ters ters bakıyor. "Battaniye istiyorsan yatağa gir. Sandalyede uyumayacaksın."

"Yerde uyumayacaksın."

Bir esneme beni ele geçirmeden önce bir saniye daha birbirimize bakıyoruz. "Güzel. Biliyor musun, bu iyi olacak. Biz yetişkiniz." Yatağa tırmanıp kenarına kadar ilerliyorum. "Sen kendi tarafında kal, ben de kendi tarafımda kalacağım. Her şey *yoluna* girecek." Demek istediğimi anlatmak için yüzümü Maverick'ten uzaktaki duvara dönüyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Yatağın alçaldığını ve Maverick'in yanıma uzandığını hissetmem için bir dakika daha geçiyor. Kendimi hiç kıpırdamadan tutuyorum, bir santim bile hareket etmek istemiyorum.

Bir süre sonra yer değiştirip yerleşiyor, yatağın başucundaki ışığı kapatıyor ve kabini karanlığa gömüyor. Ancak o zaman gözlerimin açılmasına izin veriyorum ve normal nefes almayı hatırlamaya çalışıyorum. Ta ki o tekrar konuşana kadar.

"Şu *iyi* kelimesi hakkında ne demiştin? Asla senin istediğin anlama gelmiyor, değil mi Specs?"

BÖLÜM ON DÖRT

Maverick

Uyanmak istemiyorum. İlk defa kendimi rahat, sıcak ve gevşemiş hissediyorum. Beynim tuhaf bir şekilde sessiz ve huzurlu. Ama sanki göğsümde bir ağırlık varmış gibi hissediyorum, bu da muhtemelen yeni iyileşmiş kaburgalar için iyi bir şey değil. Hareket etmeye çalıştığım da gitmiyor.

Bekle.

Gözlerimi yavaşça kırıştırarak açıyorum. İpeksi kızıl saçlar göğsüme yayılıyor ve vücudumun yarısını saran kadından ne olduğunu çıkaramadığım yumuşak sesler geliyor.

Lanet olası bir koala gibi, Sadie kollarını bana dolamış ve bir bacağını da benimkinin üzerine koymuş. Tamamen kendime geldiğimde, kaburgalarımdeki baskı dışında başka bir büyük sorunun daha farkına varıyorum. Yarı sertleşmiş aletim Sadie'nin kalçasının altında sıkışmış durumda ve vücudundan gelen ısı sorunu daha da kötüleştiriyor.

Buradan çıkmalıyım, hem de hemen. Uyanıp sikimi bacağına bastırırken bulmadan önce.

Küçük horlamalarından anladığım kadarıyla hâlâ derin bir uykuda. Kolay değil ama önce bacağını üzerimden çekmeyi başarıyorum, sonra yavaşça altından kayıyorum. Çok sevimli bir şekilde burnunu çekme sesleri çıkarıyor ama ben çıktıktan sonra nefesi sabit kalıyor ve sadece kendi üzerine kıvrılıyor.

Hay sikeyim. Orada durup onu izliyorum, kendime bunun sadece uyuduğundan emin olmak için olduğunu söylüyorum, ama gerçek şu ki, başka yere bakamıyorum. O çok güzel. Huzurlu. Ve itiraf etmeliyim ki, bana sarılmış olmasından nefret etmedim.

İşte bu yüzden kapıdan çıkarken koşucularımı ve kabin anahtarımı alıp dün bulduğum patikalarda koşmak için ılık sabaha doğru yola çıkıyorum.

Ayaklarımın ritmik bir şekilde yere vurması kafa karışıklığımı biraz olsun hafifletiyor. Ve kendimi egzersize kaptırmaya çalışıyorum; nefesime, sabit nabzıma ve vücudumu kazadan bu yana olduğundan biraz daha fazla zorladığımda nasıl hissettiğime odaklanıyorum. Geceyi kucaklaşarak geçirdiğim cazibeli kızilla arama biraz mesafe koymak için her şeyi yapıyorum.

Kısa bir süre sonra, izlediğim beş ya da daha fazla kilometrelik yol beni kulübelere geri getiriyor ve bizimkine yaklaşırken yavaşça yürüyorum. Belki hâlâ uyuyordur ve o uyanmadan önce duşa girip bir tanesini ovabilirim. Çünkü koşumdan sonra şortumun altı hala sert ve bunun için her zamanki sabah odununu suçlayamam.

Kapıyı yavaşça açtığımda gözlerim hemen yatağa gidiyor. Sadie kıpırdamamış gibi görünüyor, battaniyeler hala yavaşça aşağı yukarı hareket ediyor. Şükürler olsun. Ayakkabılarımı çıkarıp olabildiğince sessiz bir şekilde çantama doğru yürüyorum ve temiz kıyafetlerimi alıp banyoya girip kapıyı arkamdan kapatıyorum. Duşun gürültüsü için bir şey yapamam ama belki Monty'nin yolculuklarda kullandığı beyaz gürültü makineleri gibi olur ve onu uyandırmaz.

Suyu soğuk tutuyorum ve iniltimi bastırarak içeri giriyorum. Aletimi tutarak kapının diğer tarafındaki kadını düşünmemeye çalışıyorum. Tanrı'ya yemin ederim, o adam olmamaya çalışıyorum. Ama bu çıkmaza girmemin sebebi oyken, azgın bir ereksiyon ve çelişkili düşüncelerle dolu bir kafayla, bu imkansız.

Elim yukarı aşağı hareket etmeye başlıyor, normalden çok daha agresif bir şekilde çekiştiriyor. Sadie'ye, her şeye karşı duyduğum hayal kırıklığı artıyor. Bana ulaşmaması gerekiyordu. Bir amaç için araçtan başka bir şey olmaması gerekiyordu. Ekibimi ve hayranlarımı sandıkları gibi bir pislik olmadığımı ikna etmek için bir araç. Onlara medyanın yansıttığı s a p k ı n l ı k t a n daha fazlası olduğumu göstermek için.

Bu hiç adil değil. Bazen pervasız ve düşüncesiz olabiliyorsam ne olmuş? Birini savunurken aşırıya kaçırıyorsam ne olmuş? Bir kez olsun hak etmeyen birine karşı h a r e k e t e geçmedim. Cehennemde oyuncular var

Benden çok daha kötü şeyler yapan bir lig. Sarhoş olup aptallaşıyorlar ve sosyal medyaya giriyorlar. Karılarını aldatıyorlar. Başka kadınları avlıyorlar. Kazadan hemen önce Willow'a ne olduğuna bir bakın. O herif cehennemde çürümeyi hak ediyor.

Neden istememem gereken şeyleri istememe neden olan sahte bir kız arkadaşla işkence çekiyorum? Neden kaybedilmiş ciolarla ve potansiyel olarak çalkantılı sözleşme görüşmeleriyle karşı karşıyayım? Neden hayat durmadan üstüme geliyor, bir tür hasar almadan sahaya çıkmamın imkânsız olduğu falsolu toplar fırlatıyor? Kendimi bildim bileli neden hep böyle oldu? Tüm dünyaya karşı ben.

Serbest bırakılmama çok az kaldı ve dişlerimi biraz daha sıkarsam lanet olası bir ağız koruyucusuna ihtiyacım olacak. Tanrı aşkına, buna bile sahip olamaz mıyım? Bir an önce mastürbasyon yapıp bu saçmalığı bitiremez miyim ve günüme, hayatıma devam edemez miyim?

Sonunda taşaklarımın yukarı kalktığını hissettiğimde sessiz bir "siktir" diye **h o m u r d a n ı y o r u m** ve sonra düşün zeminine boşalıyorum, gözlerimi kapatıp Sadie'nin dizlerinin üzerinde, ağzında yakaladığı görüntüyü kovmaya çalışıyorum.

İşim bittiğinde, tükenmiş hissediyorum. Ve iyi bir şekilde değil. Suçluluk, utanç ve öfke üzerime çöküyor. Belki de basın beni göstermek istediği gibi bir pisliğim. On yıl önce liseden mezun olup olamayacağımı bile bilmezken, neden yüksek m a a ş l ı kariyerimle, sevdiğim bir oyunu oynayarak kendime acıyorum ki? Hemen herkes tarafından yanlış anlaşılıyorsa ne olmuş yani? Çoğu kişinin sadece hayalini kurduğu bir hayatı yaşıyorum. Yine de buradayım, kendi aptalca davranışlarımın yarattığı hasarı onarmak için masum bir kadını berbat hayatıma sürüklüyorum.

Evet. Ben pisliğim.

Duş alırken kendimi kınama monoloğum devam ediyor, fiziksel olarak rahatlamama rağmen kendimi daha iyi hissetmiyorum. Lanet olsun. Bu hafta sonunun bitmesini istiyorum. Daireme, yalnızlığıma geri dönmeye, kibar sorular soran dost canlısı insanların ve yumuşak kalpli kızıl saçlıların etrafında olmamaya ihtiyacım var.

Kurulanıp giyindikten sonra elimi kapı koluna koyuyorum ve birkaç yavaş nefes alıyorum. Şimdiye kadar uyanmış olma ihtimali yüksek. Kapıyı açtığımda yatakta doğrulup oturmuş, saçları başının etrafında dağınık bir hale oluşturmuştu. Uykulu uykulu gözlerini kırıştırıyor ve bakışlarım hemen yatarken giydiği tişörte batan göğüs uçlarına takılıyor. *Siktir, hayır.* Beni göğüslerine öyle bakarken yakalamamasını umarak hemen başka tarafa bakıyorum.

Sosyal becerileri sınırlı ve kötü şöhretli bir beyzbol oyuncusunun ona bir pislik gibi bakmasından çok daha iyisini hak ediyor.

O benden daha iyisini hak ediyor, nokta. Birdenbire onu bundan kurtarmak istedim. Her şeyden. Bu delilikten kurtulmasını, kariyerimi kurtarmak için benden hoşlanıyormuş gibi davranmasına gerek kalmamasını istiyorum. Her şey çok yanlış, çok adaletsiz geliyor.

"Günaydın," diyor usulca, spiralimi keserek. "Umarım bu sabah dünkü kadar ağrın yoktur." Bana nazik bir gülümseme veriyor ve lanet olsun, bu bana bir şeyler yapıyor.

"Ben iyiyim."

Yataktan inerken gülümsemesi biraz daha artıyor. Ama bavulundan bir şey almak için dönüp eğildiğinde, ellerimin yakalamak için kaşındığı kıvrımlı kıcını görünce içten içe inliyorum.

Neden? Neden ondan etkilenmek zorundayım? Lanet olsun.

Doğruldu ve arkasını döndü, yüzünde hala o gülümseme vardı. Bana doğru yürürken donup kalıyorum ve mantiken tuvalete gittiğini biliyorum ama aptal yanımda onun yerine bana doğru gitmesini diliyor. Tuvaletin kapısında duraklıyor ve bana bakıyor.

"Söylemeliyim ki bizden etkilendim. Bence bu hafta sonu herkesi ikna ederek iyi bir iş çıkardık. Beklediğimden daha iyi geçti." Duraksıyor, kıyafetlerine bakıyor. Bakışlarını tekrar kaldırdığında, ifadesindeki çığ kırılmanlık beni yere seriyor ve uzanıp onu kollarıma çekmek, söylemek üzere olduğu şeyden korumak için can atmama neden oluyor. "Ve sadece burada benimle olduğun için teşekkür etmek istiyorum. Gelin ve damat dışında kimseyi tanımadığım bir düğünde tek başıma uçmak garip olsa da tek başıma gelmeye hazırdım. Ama sen... sen bunu kolaylaştırdın. Kendimi o kadar da yalnız hissetmememi sağladın. Dirk'ün bana yaptıklarından sonra, yalnız kalmak zorunda olmadığım için çok mutluyum."

Banyoya giriyor, kapıyı arkasından sessizce kapatıyor ve ben aptal gibi öylece durup kapıya bakıyorum.

Bunu ben mi yaptım? Onun için bir şeyi kolaylaştırdım mı?

Daha önce de onları rahatsız eden pisliklerle uğraştığımda bana teşekkür eden kadınlar olmuştu. Ama bu an, bu sessiz konuşma, onun açıkça belli olan içten takdiri ve sıcaklığı, benim için bir şekilde herhangi birinin bana söylediği her şeyden daha anlamlı.

Brunch'ı atlıyoruz, onun yerine daha erken bir feribotu tercih ediyoruz - Sadie'nin fikri, benim değil, ama başka bir sosyal etkinlikten kaçındığım için mutluyum. Şarjım azdan da az. Belki bunun farkına varmıştır, belki de sadece yorgundur. Sebep ne olursa olsun, eve dönüş yolculuğu boyunca sessiz kaldık, sadece konuştuk

yemek seçenekleri ve feribot tarifeleri hakkında bilgi almak için. Ama rahatsız hissetmek yerine, huzurlu. Sakin ol.

O akşam, Ralph'i kontrol ettikten, Cat'i daireme geri getirdikten ve hafta sonunun eşyalarını yerleştirdikten sonra, Sadie'nin sözleri beni hâlâ terk etmemiştir.

Bunu kolaylaştırdınız... Yalnız kalmak zorunda olmadığım için gerçekten mutluyum.

Yalnız olmayı seviyorum. Yıllarca kalabalık koruyucu ailelerin yanında büyüdükten sonra yalnızlığı arzuluyorum. Ama yalnız olmak ve yalnız hissetmek iki ayrı şey. Sadie'yle geçirdiğim bir hafta sonundan sonra, sessiz dairem tuhaf bir şekilde boş görünüyor. Çatalımın akşam yemeği için ısıttığım yemek tabağına **Ç a r p m a s ı** sessizlikte yankılanıyor.

Yemeğimi bitirip bulaşıkları toplamak için ayağa kalktığımda telefonum masanın üzerinde titriyor. Lanet bir aptal gibi, Sadie'nin arayıp aramadığını görmek için telefonu kaptım.

Öyle değil.

Sadie'nin sosyal medyaya koyduğu resimleri gördüm. Sen de paylaşmalısın. Görünüşe göre hafta sonu o kadar da kötü geçmemiş. Salı gecesi Velocity ile olan yemeği unutma. Cazibeni konuşturmalısın kardeşim. Bence sağlamlar ama onlara iyi tarafını göster. Orada olamayacağım, diğer adamlarımdan biri için Seattle'a gitmem gerekiyor, yani her şey sana bağlı.

Birkaç saniye mesajına baktım. Bu saçmalıktan nefret ediyorum. Beni kabul etmelerini sağlamak için sponsorlarla konuşmam gereken akşam yemeklerinden. Normalde Colin gelirdi ve ben de arkama yaslanıp konuşmasına izin verirdim. Orada olmayacağı gerçeği rahatsız edici. Bunu tek başıma nasıl başarmamı bekliyor?

Tabii bunu tek başıma yapmak zorunda değildim.

Colin'e cevap vermek yerine başka bir mesaj başlığına geçiyorum ve ne yazacağıma karar vermek için başparmağımı klavyenin üzerinde gezdiriyorum. Kulağa tuhaf gelmeden nasıl soracağımı. Şimdiye kadar, beni düğüne davet etmesi dışında, tüm "randevularımızı" Colin ayarlamıştı.

O bunu yapabiliyorsa, ben de yapabilirim.

Selam. Salı akşamı boş musun? Destekçilerimden bazılarıyla bir akşam yemeğim var. Colin gelmem gerekiyordu ama şimdi gelemem.

Yazdıklarımı gözden geçirmeye vakit bulamadan gönder tuşuna bastım. Tekrar okuyunca biraz utandım. Kulağa soğuk geliyor, ama yine de ihtiyacım olan şey bu. Tüm bunların anlaşmamızın bir parçası olduğunu ve sırf o da işleri kolaylaştırdığı için onu yanımda istemediğimi açıkça belirtmek.

BÖLÜM F ON BEŞİ

Sadie

Maverick, Pazar gecesi bu yemeğe katılmamı isteyen mesajdan bu yana tam bir sessizlik içinde. Geleceğimi söyledim ve hepsi bu kadar. Yer ve zaman dışında başka bir şey söylemedi.

Bütün gün ne giyeceğimi düşündüm, neredeyse yıkılıp tavsiye almak için Willow'a mesaj atacaktım. Ama sonunda, hafta sonu mor elbiseme verdiği tepkiyi hatırladım ve bir kez daha cesur olmaya karar verdim. Bu gece koyu kraliyet mavisi bir bluz ve normalde giydiğimden daha dar bir pantolon giyiyorum ve kıyafet hafta sonundaki kokteyl elbisesi kadar açık olmasa da benim için hala cesur bir seçim.

Makyajımı ve saçımı yaparken aynada kendime bakıyorum. Dış görünüşüme hiç bu kadar önem vermemiştim. Arka planda kaybolmanın bir parçası da rahat ve işlevsel kıyafetler seçmek, tarzı çok fazla önemsememektir. Okulda başarılı olmak, çevremdeki herkesi mutlu etmek ve her şeyin doğru yönde ilerlemesini sağlamak için hayatım üzerinde kontrol sahibi olmak gibi daha önemli görünen başka şeyler vardı.

Ancak, bu yönün nereye gittiğini düşünmek için hiç durmadım. Ve şimdi, hayatımın büyük bir kısmı darmadağın olmuşken, bu kontrol nerede? Artık önceliklerim neler? Ve neden arka planda kalmam gerekiyor? Kardeşlerim ve ben yetişkin insanlarız, kendi hayatlarımızı yaşıyoruz. Gölgelerden çıkıp hayatımı kendim için yaşayamayacağımı kim söyleyebilir?

Elbette, kendi hayatımı yaşamanın profesyonel bir beyzbol oyuncusuyla sahte bir şekilde çıkmayı da içereceğini kim hayal edebilirdi ki?

Aynaya ne kadar uzun süre bakarsam, itiraf etmekten çekindiğim gerçekte o kadar çok yüzleşıyorum. Dirk'ü yatakta başka bir kadınla yakaladığımdan beri kendimi başıboş hissediyorum. Mesele onun hayatımın aşkı olması ve onsuz harap olup kaybolmam değil. Daha çok ilişkimiz beni aşağıya çektiğini fark etmediğim bir bağdı. Ta ki o bağ kopana kadar. Ve belki de kendime çok yakından bakarsam ve hayattan ne istediğimi açmaya çalışırsam ne bulabileceğimden biraz korkuyorum.

Ya mükemmel görünen bir yaşamda tatmin edici bir kariyer, saygın bir koca ve mutlu bir aile, düşündüğüm gibi istediğim şey değilse? Dirk'le birlikte uğruna çalıştığıma inandığım hayat buydu ve şimdi gerçekten istediğim şeyin bu olup olmadığını ya da sadece istemem *gerektiğine* inandığım şeyin bu olup olmadığını bilmiyorum.

Hayatımın, kararlarımın ve eylemlerimin ne kadarı yapmak istediklerim yerine yapmam gerektiğini düşündüğüm şeyleri yaptığım için oldu?

Net bir cevabı olmayan bu bunaltıcı soru karşısında midem alt üst oluyor. Şu anda, Maverick'le buluşmak için restoranda olmama bir saatten az bir süre varken, varoluşsal bir hayat krizi için pek de uygun bir zaman değil. Dudak boyamı son bir kez kontrol ettikten sonra, olabileceğim kadar hazır olduğuma karar veriyorum.

Restoranın otoparkına girdiğimde arabamın çıkardığı sesler biraz endişe verici ama yine de şu anda uğraşabileceğim bir şey değil. Arabamdan iniyorum ve Maverick'in kapının yanında beklediğini görüyorum. Herkesin beni izleyebileceğinin farkında olarak ve biraz da istediğim için ona doğru yürüyorum, ayak parmaklarımla üzerinde yükseliyorum ve yanağına bir öpücük konduruyorum. Eli belime inerken "Merhaba," diye mırıldanıyorum.

"Merhaba Specs," diyor, yüzünde küçük, şaşkın ama sanırım iyi anlamda bir gülümseme. Elini sıkıca tutarak beni içeri götürüyor. Dört kişilik bir masa gösteriliyor ama henüz kimse yok. Maverick koltuğumu çekiyor ve ben otururken elleri omzuma iniyor ve eğiliyor. "Çok güzel görünüyorsun."

Yanımdaki koltuğa oturuyor ve ben de ona bakıyorum. "Bana bu gece hakkında pek bir şey anlatmadın. Kiminle şakalaşıyoruz?"

Ondan kaçan kısa kahkaha beni içten içe neşelandiriyor. Ama benim sorum ciddi bir soruydu. Bu gece ne yapacağımız hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacım var çünkü kendimi ne yazık ki hazırlıksız hissediyorum.

"Sponsorlarımdan biri olan Maximum Velocity Activewear'dan sadece iki adam. Ne zaman şehre gelseler buluşuyoruz. Şarap içmeyi ve yemek yemeyi seviyorlar.

sporcular."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Colin'in normalde seninle geldiğini söylemiştin?"

Maverick'in çenesi sıkılır. "Evet, fark ettin mi bilmiyorum ama normalde senin deyimimle geyik *yapma* konusunda pek iyi değilimdir," diyor alaycı bir ifadeyle. "Colin onları etkilemede iyiymen ben burada oturup sadece kafa sallıyorum."

İçki siparişlerimizi almak için bir garson geliyor ve ben bir kadeh şarap sipariş etmeye başlıyorum, sonra duruyorum. "Aslında, önce onun siparişini al," diyorum hoş bir şekilde, gözlerim kokteyl menüsünü tarıyor. Maverick bir maden suyu sipariş ediyor ve sonra bana dönüyor, kolu sandalyemin arkasına uzanıyor, başparmağı bluzumun yakasının hemen üzerindeki çıplak tene iniyor. Beynim bulanıklaşırken nefesim kesiliyor.

"Beyaz şarap. Pinot grigio lütfen," diye kekeleyerek menüyü kapatıp garsona veriyorum. Küçük bir dokunuş beni nasıl geri alır?

Maverick tekrar eğiliyor ve iki gün aynı yaşam alanını paylaştıktan sonra sonsuza dek onunla ilişkilendireceğim ve bana başka hiçbir şeyin ulaşamayacağı taze koku karşısında bir iniltiyi bastırıyorum. "Her zamanki şarabın yerine bir kokteyl istiyorsan, bir tane almalısın. Biraz yaşa, Specs."

Bir yanıt düşünmeden ya da her zamanki içki tercihimin şarap olduğunu nereden bildiğini sorgulayamadan ya da sırtımdaki o başparmakla düşünme yeteneğimi karıştırmadan önce gerçekten başka bir şey düşündüğümü sorgulayamadan, uzun boylu ve oldukça büyük göbekli bir adam yanıma geliyor.

"Mav King, adamım!" Maverick'in elini tutup yukarı aşağı pompalıyor.

Yaralı tarafı olduğu için gözlerim açılıyor ama Maverick'in yüzü donuk, hiçbir rahatsızlık belirtisi göstermiyor.

"Hey, Chip. Bu benim kızım Sadie. Umarım bize katılmasına aldırmazsın."

"Tabii ki yok." Adam, Chip, gerçek olamayacak kadar geniş bir gülümsemeyle bana dönüyor. "Tanıştığımıza sevindim Sadie. Bu adamı kontrol altında tutan sensin, değil mi? Karım senin resimlerine bayılıyor. iki."

"Merhaba, tanıştığımıza memnun oldum," demeyi başarıyorum, zaten rahatsızım.

Maverick'in bu durumlarda neden Colin'in liderlik etmesine izin verdiği hemen anlaşılıyor. Onun hakkında bildiklerimi, içe dönük doğasını ve gösterişsiz etkileşimleri tercih ettiğini bildiğimden, Chip gibi biri çok olmalı.

Ama bir kez daha Maverick'in fırsatın üstesinden gelebileceğini kanıtlayarak, kendi başına ayakta duruyor. Sohbet akıp gidiyor ve ben de elimden geldiğince katkıda bulunuyorum. Ama doğruyu söylemek gerekirse, Chip en son sıkıştırma serisi hakkında konuşmaya başladığında

Görünüşe göre Maverick'in yüzü olduğu şirketinin lansmanını giyiyor, izini kaybediyorum. Onlar fotoğraf çekimleri ve tasarım konseptleri hakkında derin bir sohbete dalmışken ben de restoranın etrafına bakıyorum. Birkaç kez insanların bize doğru baktığını fark ettim ama masamız arka tarafa yakın, bir köşede, bize biraz mahremiyet sağlıyor.

Kalçama inen bir el beni ürkütüyor. Başımı çevirdiğimde Maverick'in bana baktığını görüyorum. "Specs?" diye mırıldanıyor sessizce ve bana bir soru sormuş olmaları gerektiğini anlıyorum.

"Çok özür dilerim, neydi o?" Chip ve ortağına gülümsedim.

"Chip, eğer istersen sana son kadın serisinden bir seti cömertçe teklif ediyordu."

Kaşlarım kalktı. "Ben mi? Oh, buna gerek yok, gerçekten. Teşekkür ederim, ama
-"

"Saçmalık." Chip elini bana doğru salladı. "Sen Mav'in kızısın, onun tüm fotoğraflarında yer alıyorsun, yani bu gerçekten bize fayda sağlıyor. Hatta seninle kendi reklam anlaşmamızı bile imzalayabiliriz." O kıkırdıyor, ben de neyin komik olduğunu gerçekten bilmesem de onunla birlikte bir kahkaha atmaya zorlanıyorum. "Her neyse. Beden ve renk tercihlerinizi asistanıma e-posta ile gönderin, sizi ayarlayalım."

Maverick'in eli hâlâ kalçamda duruyor ve hafifçe sıkıyor. "Teşekkürler Chip. Çok iyisin."

"Evet. Teşekkürler." Hâlâ Maverick'in elinin bacağımda olduğu, kumaşı yaktığı ve şimdi o lanet başparmağın yavaşça yukarı aşağı hareket ettiği gerçeğini kabullenmeye çalışıyorum. Hâlâ bana bakıyor olmasa neredeyse bilinçsiz bir hareket olabilirdi, sanki dokunuşunun bana ne yaptığını biliyormuş gibi.

Beni içten dışa doğru ısıtıyor. Kalçalarımı birbirine kenetlemek istememe neden oluyor, ama aynı zamanda elini daha yukarı taşımak için onları kaydırıyor. Maverick King ile düşünmemem gereken şeyleri, kirli şeyleri düşünmememe neden oluyor.

Dilim dudaklarımı yalamak için dışarı fırlıyor ve bakışları dudaklarıma kayarak bu hareketi takip ediyor. Bana olan tutuşu hafifçe sıkılaşıyor.

Yemeğimiz geldi ve Maverick bırakmak zorunda kaldı. Rahatladım mı yoksa hayal kırıklığına mı uğradım karar veremiyorum. Her iki durumda da kafam karıştı. Yemeğin geri kalanı biraz bulanık geçiyor, en azından benim için. Ve nihayet, Maverick'in bir sonraki dokunuşunu beklemek saatlerce işkence gibi geldikten sonra, masadan kalkıp kapıya doğru ilerliyoruz ve Maverick'in sponsoruna iyi geceler diyoruz.

"Bu gece bize katılabildiğine sevindim, Sadie. Bu adam için çok iyisin. Böyle devam et." Chip'e belli belirsiz bir gülümseme veriyorum, buradan çıkmak için ne kadar çaresiz olduğumu görmesini istemiyorum.

"Katılmama izin verdiğin için teşekkür ederim, Chip. Umarım güzel bir akşam geçirirsiniz."

Maverick ellerini sıkıyor, sonra beni otoparka ve arabama doğru götürüyor.

"Teşekkürler. Bu gece geldiğin için yani." Sesi alçak ve gürültülü ve bu ses, bu geceden sonra tahrik olma ateşimi daha da körüklüyor. Dürüst olmak gerekirse, ellerinin birkaç dokunuşundan başka hiçbir şey olmadan bu kadar tahrik olmayı başardığım için utanıyorum. Muhtemelen hiçbir şey kastetmemişti, sadece şefkatli erkek arkadaş rolünü oynuyordu. Ama eve gider gitmez oyuncak kutumu çıkarıp kendimi biraz rahatlatacağım gerçeğinden kaçış yok.

"Sorun değil. İyi geceler." Ona muhtemelen çok büyük bir gülümseme veriyorum ve aracına doğru yürüyeceğini umarak arabama biniyorum. Ama öyle olmadı. Elleri cebinde birkaç adım geri çekilerek, ayrılmadan önce eve doğru yola çıktığımdan emin olmak için bekliyor. Bu çok tatlı ve *onun yaptığı her şeyden tahrik* olup kavgaya ettiğim duruma yardımcı olmuyor.

Anahtarı kontağa sokup çeviriyorum ama hiçbir şey olmuyor.

"Kahretsin." Anahtarı tekrar çeviriyorum. Hâlâ bir şey yok. Bir klik sesi bile yok. Hayal kırıklığı içinde başımı direksiyona eğmek istiyorum ama Maverick'in beni izlediğini biliyorum. Sakin bir ifade takındığımı umarak kapımı açıp dışarı çıkıyorum. "Burada neler olduğundan emin değilim ama arabam çalışmıyor. Sorun yok," diyorum o bana doğru yürümeye başladığında. "Yol yardımım var. Onları arayacağım ve caddenin karşısındaki kafede bekleyeceğim."

"Seninle bekleyeceğim."

"Hayır, hayır, buna gerek yok." Tanrım, hayır. Şu anda kendimi zor tutuyorum. Maverick King'in benden uzak durmasını istiyorum, yoksa ne yaparım bilmiyorum. Yemek boyunca dokunuşları hâlâ vücudumu karıncalandırıyor. Bacağımdaki eli, boynumdaki nefesinin fısıltısı, hepsi vücudumdan canlı bir tel geçiyormuş gibi hissetmeme neden oluyor.

"Sadie. Ya seninle beklerim ya da seni eve bırakırım. Sen seç."

Onu görmezden gelmeyi ve yol yardımını aramayı seçiyorum. Ancak kayıtlı ses bana tahmini bekleme süremi iki saatten fazla olduğunu söylediğinde, başımın belada olduğunu anlıyorum. Derin bir nefes alıyorum, tutuyorum ve yavaşça veriyorum.

"Tamam. Eve arabayla giderim."

İsteyeceğim son şey Maverick'in şu anda yaşadığım yeri görmesi. Sadece bu düşünce bile dakikalar önce içimde dolaşan tüm tahrik edici duyguları söndürmeyi başarıyor.

BÖLÜM S iTEENİ

Maverick

Arabamdaki GPS beni Sadie'nin dairesine yönlendirirken, kaşlarımın daha da çatıldığını hissedebiliyorum. Şehrin bu kısmında yaşayarak ne halt ediyor bu kız? Binaların çoğunu grafitiler süslüyor ve yakınlardaki trenlerin sesi sürekli siren sesleriyle karışıyor. Akşamın bu saatinde kaldırımda yürüyen insanlar pek de aile dostu sayılmaz. Evet, züppe değilim; daha boktan yerlerde de yaşadım ama burası bekâr bir kadının kalması gereken türden bir yer değil.

Binasının önüne geldiğimde öfkem ve şaşkınlığım daha da artıyor. "Specs, burada ne işimiz var?"

Ama Sadie bana cevap vermek yerine kemerini çözüp cipten öyle hızlı iniyor ki, arabayı durdurup onu takip etmek için çabalıyorum.

"Bıraktığın için teşekkürler Maverick," diye sesleniyor ön kapıya doğru ilerlerken, bir çöp yığınının yanından geçerken.

"Dur," diyorum ve sanırım ses tonumdan d a l g a geçmediğimi anlayabiliyor. "Sadie. Ne oluyor be?"

Yavaşça dönüyor, gözlerinde meydan okuma parlıyor. Ama altındaki titremeyi, utancı görebiliyorum. Bu duyguya aşınayım. Nerede yaşadığınızdan, nasıl yaşadığınızdan, nelere sahip olduğunuzdan ya da olmadığınızdan utanmak. Ben o dünyada büyüdüm. O saklamaya çalışsa da bu duyguları tanıyorum.

"Sorun değil, Maverick. İyi geceler." Uzaklaşmak için döndü ve ben uzanıp kolunu tuttum.

"Siktir et, seninle dairene kadar yürüyeceğim."

Bir elimle aracımı kilitlemek için düğmeye basarken, diğer elimi dirseğinin üzerinde sıkıca tutuyorum, binasına girerken bir adım bile atlamıyorum. Havaya nemli halıların ve sigara dumanının küf kokusu sinmiş. Lekeli beyaz bir atlet ve short giyen bir adam koridorda ayaklarını sürüyerek geliyor ve yanında bayat alkol kokusu getiriyor. Sadie'ye bakıyor ve Sadie'nin akşam yemeğinden kalma giysilerini giymiş olduğu gerçeğini göz önüne alırsak, ne tür bir bok düşündüğünü tam olarak biliyorum. Ona ters ters bakıyorum, eğer geri çekilmezse bakışlarımda acı vaat ediyorum. Beni görüyor ve tökezliyor, haklı olarak ona yönelttiğim öfkeyi okuyor. Ön kapıdan çıkarken bizi görmezden geliyor ama dönüp bize baktığını fark ediyorum. Onu izlediğimi fark ediyor ve uzaklaşıyor.

Sadie asansörü atlayıp merdivenleri tercih ediyor ve biz de üçüncü kata çıkıyoruz. Merdiven boşluğu, tüm oyuncuların sigara içip köşelere işediği kirli bir soyunma odası gibi kokuyor.

Onun dairesi olduğunu tahmin ettiğim yere vardığımızda durdu ve bana döndü. "İşte. Beni yukarı çıkardın. Şimdi gider misin?"

Sadece kaşlarımı çatıyorum. Biraz ofladı ve eğer bu kadar eğlenmemiş olmasaydım muhtemelen gülümserdim. Ama beni gitmem için zorlamıyor, kapısının kilidini açmak için geri dönüyor.

"Bil diye söylüyorum, Vancouver kira piyasası şu anda berbat durumda. Ya bu olacaktı ya da bir ay daha ailemle kalacaktım ve onların kötü gizlenmiş merhametine ancak bu kadar dayanabilirdim. Dirk'ü seviyorlardı ve yaptıklarının affedilemez olduğunu bilmelerine rağmen, onunla birlikte olmadığım için hayatımın mahvolduğunu düşünüyorlar."

Bu ifadeye on metrelik sopayla bile dokunmam. Ama dairesine girer girmez kafamı sallamaya başladım.

"Hayır. Ne olacak Sadie. Burada yaşayamazsın."

Yavaşça dönüyorum, tavandaki su hasarına ve muhtemelen ölmek üzere olan bir buzdolabının gürültülü uğultusuna bakıyorum. Cılız bir masa ve iki sandalye, kötü görünümlü bir kanepe var ve mobilya olarak hepsi bu. Kapıya bir göz attığımda güvenlik zinciri bile olmadığını, sadece sürgülü olduğunu görüyorum. Başarılı bir kariyeri olan bir kadın nasıl olur da böyle bir yere düşer? Aman Tanrım.

"Bir çanta hazırla, Specs. Birkaç gün için neye ihtiyacın varsa. Geri kalan eşyalarını sonra alırsın."

"Affedersiniz?"

İnanılmaz ses tonuna döndüğümde ellerini kalçalarına dayamış, gözlerini bana dikmiş olduğunu görüyorum.

"Bunun neresi açık değildi?"

Talepkar, kontrolcü bir göt oluyorum ama umurumda değil. Ne kadar çabuk toplanırsa, bu bok çukurundan o kadar çabuk çıkarız.

"Nerede yaşayacağımı dikte etme hakkına sahip olduğunuza karar verdiğiniz kısım. Bu anlaşmanın bir parçası değildi."

Kollarımı göğsümde kavuşturup ona bakıyorum. "Bana burada yaşamayı sevdiğini mi söylüyorsun?"

İstifasını görmem birkaç saniye alıyor. "Hayır. Nefret ediyorum. Ama bütçeme göre bulabildiğimin en iyisi olduğunu söylerken şaka yapmıyorum. Tamamen mobilyalı bir yere ihtiyacım vardı çünkü Dirk'ün yanına taşındığımda beni sahip olduğum neredeyse her şeyi satmaya ikna etti. Ve şehirde mobilyalı daire bulmak çok zor."

Hay sikeyim. Sesi kırık geliyor ve bunun en azından bir kısmının benim çok sert davranmamdan kaynaklanabileceği düşüncesinden nefret ediyorum. Kollarımı indirerek, sanki biraz fazla önemsemeye başladığım bir kadın değil de vahşi bir hayvanmış gibi temkinli bir şekilde yaklaşıyorum. Bir elimi kaldırarak acı verecek kadar yavaş hareket ediyorum, ona geri adım atması için zaman tanıyorum. Ama o geri adım atmıyor, gözleri artık daha fazla kırılganlık ve daha az meydan okuma gösteriyor. Kızıl saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıyorum ve elimi onunkine ulaşana kadar aşağıya doğru sürüklüyorum. Elimini kaldırıp usulca tutuyorum. "Hadi gel. Eşyalarımızı toplayalım ve buradan gidelim."

Sözlerimi düşünürken dili dudaklarında geziniyor ve teklifimi kabul etmesini ya da reddetmesini beklerken kalbim kulaklarımda yüksek sesle çarpıyor. Eğer hayır derse, burada kalmak zorunda kalacağım. Onun kanepesinde ya da koridorda kamp kuracağım. Onu burada yalnız bırakmayacağım.

"Tamam."

Sessizce söylüyor ama o tek kelimedeki rahatlamayı duyabiliyorum ve onu buradan çıkardığım için bana minnettar olduğunu biliyorum. Elimini bırakmadan dönüyor ve beni yatak odasına götürmesine izin veriyorum. Gözlerimi çarşafın üzerinde bir çift külotun durduğu yatağından ayırmıyorum. Onun boğuk küfürlerini duyduğumda, onları fark ettiğini bildiğim için dudaklarım kıvrılıyor.

Neredeyse beş dakika sonra, elinde bir bavul ve spor çantasıyla karşımda duruyordu. "Tamam, ben hazırım." Bavulu alıyorum ve beni ön kapıya götürmesine izin veriyorum.

Çıkarken dolaptan bir çift yolluk alıyor, ama bunun dışında Sadie gecekondu dairesini geride bırakmakta tereddüt etmiyor. Kapıyı kilitledikten sonra eli benimkine kayınca tepki vermedim. En azından dışarıdan. Ama içimden bir ses bana duyduğu güveni, benden rahatlık ve güvenlik isteyişini ve bunları kabul edişini hayretle karşılıyor.

Şehri boydan boya geçip binama gelene kadar sessizdik. Bazı takım arkadaşlarım gibi lüks bir binada oturmuyorum ama evim güzel. Tridents'taki ilk sezonumda satın aldığım tek önemsedğim geceleri başımı koyabileceğim güvenli ve rahat bir yere sahip olmaktı. Olanaklar ya da manzara umurunda değildi. Ama Sadie'nin yaşadığı bok çukuruna kıyasla benim evim saray gibi.

Onun için kapıyı açıp içeri girmesine izin verdiğimde, tepkisini görmek için izliyorum, ama algıladığım tek şey zar zor gizlenen bir merak.

"Yani, sadece bir yatak odası var. Ve sen bu konuda bir şey söylemeye kalkışmadan önce şunu söyleyeyim, ben birçok kez kanepemde uyudum ve son derece rahat." Yanından geçip kendime bir yastık almak için yatak odasına doğru ilerliyorum. "Çarşaf bu sabah itibariyle temiz, temizlikçim buradaydı."

"Kanepe bu kadar rahatsa, benim için de iyi olacaktır." Sadie bana kaşlarını çattı. Ama bu boku bir daha yapmayacağım. Onunla *yatağında* uyuyabilmem için hiçbir şansım yok. Ve esnemesini tamamen gizleyemediğinde meydan okuması mahvoldu.

"Yatağına git, Sadie. Ayaklarının üzerinde uyuyakalıyorsun. Uyku düzenlemelerini yarın konuşabiliriz."

Açmaz, Cat'in yatak odasından çıkarken çıkardığı cıvıltı ve miyavlama sesiyle bozulur.

"Peki, bu kim?" Sadie soruyor, lanet hayvanı sevmek için çömelirken sesi tüm akşam boyunca ilk kez mutlu geliyor. "Ne muhteşem bir kedicik. Merhaba, senin adın ne?"

Cat sadece mırıldanıyor, onun dokunuşuna doğru eğiliyor.

"Bu Cat. Ön taraftaki çalılıklarda takılırdı, sonra bir gün **gizlice** yanıma geldi. Ondan kurtulamıyorum," diyorum huysuzca.

Sadie'nin yüzünde beliren ışıltılı gülümseme neredeyse sendelememe neden oluyor. Birkaç dakika önce buraya gelen duygusal olarak tükenmiş kadından çok ani bir değişim.

"Sen ciddi misin? Söz konusu hayvanlar olduğunda gizli bir yumuşaklık mı gösteriyorsun?" Lanet olası kediye dönüyor ve ona miyavlamaya başlıyor. "Bence öyle, sence de öyle değil mi? Büyük kötü Maverick King aslında tam bir lokum. Yardım edemez ama zor durumdaki genç kızları kurtarır." Kıkırdıyor ve bu ses saf güneş ışığı gibi. "Sanırım sen bir genç kız değilsin, değil mi? Hayır, değilsin, seni koca yakışıklı çocuk."

Ayağa kalkıyor ve Cat'i kollarının arasına alıyor. Kendini onun omzuna atıyor ve mırıltısını buradan duyabiliyorum. Bana bakıyor, Sadie

Kızardı, sanırım az önce onu kurtarmamla ilgili söylediği şeyi fark ettiği için. O bunu söylediğinde göğsümün gururla kabardığını ve neredeyse onunla birlikte benim de kızardığımı bilmiyordu.

Boğazımı temizliyorum ve başka tarafa bakıyorum. "Peki. "Evet. Banyo şurada." Koridorun aşağısını işaret ediyorum. "Mutfakta istediğin her şeyi alabilirsin. Ben odamdan bir şeyler alacağım, sonra hepsi senin."

Lanet olası kedime sarılan, fazlasıyla baştan çıkarıcı kızıl saçlıyla arama biraz mesafe koymak için hızla hareket ederek yatak odama ulaşıyorum. Ellerimi şifonyerin üzerine koyup başımı öne eğiyorum ve birkaç derin nefes alıyorum. Ne yapıyorum ben böyle?

Colin, hizmetçim Ralph ve birkaç kez Eli dışında kimse daireme girmedir.

Misafir ağırlamıyorum. Kadınların gelmeyeceğine eminim.

Yine de oturma odamda, derimin altına girmeyi başaran ve var olduğunu düşünmediğim bir parçama doğru yol alan bir kadın duruyor.

Sadie LeDuc'u önemsiyorum.

Ve genellikle *kimseye* onları önemseyecek kadar yakınlaşmama izin vermem.

Lanet olsun, başım belada.

Sanki bu noktayı vurgulamak istercesine telefonum titriyor. Cebimden çıkarıyorum ve öfkeyle karışık suçluluk duygusu üzerime çökerken hemen çıkarmamış olmayı diliyorum.

Kardeşim. Neredesin? Sana haftalar önce mesaj attım. Paraya ihtiyacım var, dostum. Bana geri dön.

Telefonumu kilitliyorum ve cevap vermeden cebime geri koyuyorum. Ama o l a n olmuştu. Sadie'ye karşı hissettiklerimin şu anda hayatımdaki tek *sorun* olmadığını hatırladım.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Maverick

Mutfağımdaki birinin sesi beni uykudan uyandırıyor. Sersemlemiş beynim gelenin Colin olduğunu varsayıyor; hizmetçim dışında anahtarı olan tek kişi o ve o da az önce buradaydı. Sonra belirgin bir kadın sesi Cat'e bir şeyler mırıldanmaya başlıyor ve gerçeklik yüzüme çarpıyor.

Sadie.

Doğrulup bacaklarımın üzerine örtülmüş battaniyeyi itiyorum ve kanepenin arkasından mutfağa doğru bakıyorum. Cat'i yine kucağına almış ve boynuna sarılmış o lanet hayvanla yavaşça ileri geri sallanıyor.

Harika, şimdi de lanet olası bir kediye kıskanıyorum. Ve sikim onun pijama şortu ve omzundan düşen, soluk pürüzsüz tenini fazlasıyla gösteren tişörtüyle nasıl sevimli bir şekilde buruşuk görüldüğüne dikkat ediyor. Lanet olsun.

Hayal kırıklığına uğramış bir ses çıkıyor ve Sadie başını kaldırıp bakışlarını benimkilerle buluşturuyor.

"Günaydın, umarım seni uyandırmamışımdır." Bana tereddütlü bir gülümseme veriyor, artık sallanmıyor ama hala kedimi kucağında tutuyor.

"Yapmadın." Uykulu çakıl sesinden kurtulmak için boğazımı temizliyorum. Ona bakmamak için arkamı dönüp gençliğimde yaptığım şeyleri tekrarlıyorum

Hatırlayabildiğim kadarıyla onu korkutmadan ayağa kalkabilmek için ortalığı sakinleştirmeye çalışıyorum.

Ama Cat'i masaya bıraktığını ve kahvenin dökülürken çıkardığı tanıdık sesi duyduğumda kendimi kontrol etmem zorlaşıyor. Sonra yanıma gelip masanın üzerine iki kahve fincanı koyunca kontrolümü kaybettim. O kanepenin diğer ucuna oturmadan önce battaniyeyi alıp kucağıma atacak zamanı zar zor buluyorum.

Kendi kahvesini eline alıp bir yudum alıyor ve durumuma hiç yardımcı olmayan bir memnuniyet sesi çıkarıyor.

On yıl boyunca yalnız uyandım. Antrenman kampında ya da deplasman maçlarında bile kendi odam var. On sekiz yaşında grup evinden ayrıldığımdan beri tek başıma yaşıyorum. Sessizliği seviyorum. Yalnızlığı. Sabahları ilk iş olarak insanlarla uğraşmak zorunda kalmamayı seviyorum.

Ama Sadie hiçbir şey söylemiyor, sadece orada oturup sessizlik içinde kahvesini yudumluyor. Ve yavaşça, şaşırtıcı bir şekilde, kendimi kanepeye geri yaslanırken buluyorum. Öne eğilip kahvemi elime alıyorum ve bir yudum içtikten sonra ona bakıyorum. "Bu güzelmiş. Teşekkürler."

Bana hızlıca gülümsüyor ama yine de bir şey söylemiyor. Sadece kanepenin diğer ucunda kahvesini içiyor ve aramızda zıplayarak bir top haline gelen Cat'i nazikçe okşuyor.

Ve lanet olsun, aslında güzel bir şey.

Sadie önce bitiriyor ve koltuktan kalkıyor. "Sorun olmazsa hızlıca bir duş alacağım. Bugün çalışmak için bir kafe bulabilirim."

Kafam karışmış olmalı çünkü devam ediyor.

"Bu iş başladığından beri ofise gitmedim. Muhabirler... ilk gün biraz çılgınca oldu, bu yüzden patronum evden çalışmamı önerdi."

Bir anda bu kafa karışıklığı yerini öfkeye bırakıyor. "Ciddi misin sen?" Başını sallıyor. "O bok çukurunda mı çalışıyordun? Son üç haftadır mı?"

Gözleri ateşle doluyor. "Dinleyin. O bok çukuru benim evimdi. Senin milyoner sporcu standartlarına uygun olmadığını anlıyorum ve orayı sevdiğimi de söylemiyorum ama orası benim evimdi. *Bir adam* tüm hayatımı alt üst ettikten sonra yapmam gerekeni yaptım. Ve evet, evden çalışmaktan nefret ediyordum. Bütün gün, her gün orada sıkışıp kalmak. Ama bir kez daha, *başka bir adam* hayatımı daha da altüst ettikten sonra yapmam gereken buydu."

Bana dik dik bakması kimi kastettiğini açıkça ortaya koyuyor. Ve sanırım ben hasta bir piçim çünkü ayağa kalkıp

bana geri dönmesi çok seksi. Sadie'nin kendinden başka herkesi düşünme eğiliminde olduğunu görmek zor değil. Kendi istekleri, etrafındaki herkesin isteklerinden sonra geliyor. Ona durmasını söyleyebilmeyi çok isterdim. Kendini ilk sıraya koymasını çünkü başka kimsenin bunu yapmayacağını biliyor. Bu benim zor yoldan öğrendiğim bir ders.

Ama bana cehennemi yaşatırken bile içindeki o ateşi görmek rahatlatıyor. Çünkü belki de kendi hayatında öncelikli olmaya değer olduğunu anlaması için daha fazla şey yaşamasına gerek kalmayacak.

"Özür dilerim Specs," diye cevap verdim ve bunda ciddiydim. Kötü şöhretim yüzünden işleri onun için karıştırdığım için üzgünüm. Ama eski sevgilisi bir pislik gibi davrandığında devreye girdiğim için üzgün değilim.

Tekrar kanepeye çökerek uzun bir iç çekti. "Hayır, özür dileme. Sen yanlış bir şey yapmadın. Bana iyi davranmaktan başka bir şey yapmadın." Boş kahve bardağına bakarak yüzünü buruşturuyor. "Sen gelmeden önce hayatım darmadağındı ve sen o gece sadece yardım etmeye çalışıyordun."

Tekrar ayağa kalkıp kupama uzanırken hiçbir şey söylemiyorum. "Her neyse. Duş alacağım, sonra da bugünlük buradan gideceğim, böylece sen de biraz huzur ve sessizlik bulabilirsin. Eşyalarımı bir süreliğine ailemin yanına götürebilirim ya da bir arkadaşım da kalabilirim."

"Bunlar iyi seçenekler olsaydı, çoktan yapmış olurdunuz, değil mi?"

Cevap vermeden önce yutkunduğunu görüyorum. "İdeal değil ama sonsuza kadar burada da kalamam."

Ona katılmak için ayağa kalkıyorum, iki bardağı da alıp mutfığa doğru ilerliyorum. "Hayır, ama henüz bir yere gitmene gerek yok." Çekmeceye uzanıp bir şey çıkarıyorum ve ona doğru ilerliyorum. "Kal. Zaten stadyumda bir rehabilitasyon seansına gitmem gerekiyor. Ama eğer gidersen, bir günlüğüne ya da her neyse, sonra buraya geri gel." Elini tutuyorum ve yedek anahtarı avucuna yerleştiriyorum.

Ona bakıyor, sonra yavaşça başını kaldırıp bakışlarımla buluşuyor. "Neden?"

Yumuşak sorusu beni etkiliyor ve nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Onun yerine omuz silkiyorum. "Neden olmasın."

Uzaklaşıyorum, odama giriyorum, birkaç kıyafet alıyorum ve sonra tekrar dışarı çıkıyorum. Hâlâ onu bıraktığım yerde duruyor ve elindeki anahtara bakıyor. "Hemen üstümü değiştireyim, sonra burası senin."

Sadece başımı salladım, o kadar. Üstümü değiştirip dişlerimi fırçalamayı bitirdiğimde, yatak odamın kapısı kapanmıştı.

Kalıp kalmayacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Ama o lanet daireye geri döndüğünü öğrenirsem, kendimi kaybedeceğimi biliyorum. Ve sonra Colin bana kızar.

Stadyumdan döndüğümde burada olsa iyi olur.

Birkaç saat sonra top sahasından eve dönerken tüm vücudum ağrıyordu. Lark ve antrenman ekibinin geri kalanı bana işkence etti ve lanet olsun, yorgunluğu hissediyorum ama Doktor bir hafta içinde tekrar atmaya başlayabileceğimi söyleyerek beni çok mutlu etti.

Yeraltı otoparkındaki yerime çekiliyor ve asansöre binerek katıma çıkıyorum, yavaşça omuzlarımı silkeliyorum.

Daireme yaklaşıırken, koridorun karşısındaki kapı açıldı. "Dairende bir kadın var."

Ralph'a nadiren sırtıyorum. "Evet, biliyorum."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Bulduğumda sana haber veririm."

Ralph homurdanıyor ve kapısını tekrar kapatıyor. Ama sırtışıam hiçbir yere gitmiyor. *O hâlâ burada.* Bu beni çok heyecanlandırıyor ve kapının kilidini açıp ittiğimde inanılmaz bir domates ve fesleğen kokusuyla karşılaşıyorum. O burada... ve yemek mi yaptı?

Ama Sadie mutfakta değil, ilk baktığım yerde. Sonra kızıl saçlarını başının üstüne yığmış, kanepenin arkasından dışarı baktığını görüyorum.

Anahtarlarımı yere bırakıp kanepenin ucuna doğru yürüdüm ve onu Cat'i yanına sıkıştırmış, dizüstü bilgisayarını bacaklarının üzerine koymuş ve yüzünde sevimli bir konsantrasyon ifadesiyle buldum. Kulaklarına takılı kulaklıkları gördüğümde onay vermemesi anlam kazanıyor.

"Vay anasını!" Beni fark edince bilgisayarını kapattı.

"Özür dilerim, geldiğimi duyamadığımı fark etmedim." Bilgisayarına baktım. "Benim hesabım üzerinde çalışmayı bırakmak zorunda değilsin."

Öfkeyle kızarır. "Sorun değil. İşim bitmişti."

"Ne üzerinde çalışıyordun?" Üzerimi değiştirmek için yatak odama gitmek yerine koltuğun yanındaki sandalyeye oturuyorum.

"Yok bir şey." Ellerinizi oynatıyor.

"Gerçekten mi?" Kaşlarımı çatıyorum ve bekliyorum. "Hiçbir şey mi?" Kızarması derinleşiyor. İlginç... "Sadie. Ne yapıyordun sen?" Dürüst olmak gerekirse nedenini bilmiyorum.

Bunu zorluyorum, ama şimdi gerçekten ne yaptığını bilmek istiyorum.

"Gülmeyeceğine söz verir misin?"

"Artık hiçbir şey için söz vermiyorum."

Eğer gözlerinden hançer fırlatabilseydi, şu anda fırlatırdı. "Maverick."

"Specs."

Biraz oflayıp puflayarak bilgisayarını tekrar açar. "Peki. Ama beni yargılamaya başlarsan, ben de..." diye devam ediyor.

"Ne yapacaksın?" Büyüyen sırtışımı gizleyemiyorum; bu çok eğlenceli. "Bilmiyorum. O yüzden beni yargılama."

Ellerimi yukarı kaldırdım. "Tamam. Yargılamak yok."

Bilgisayar, ekranda rastgele bir çiftle canlanır. "Reality TV mi? Bu senin küçük kirli sırrın mı?"

"Yargılamak yok." Bakışlarını bana doğru daraltıyor. "Ve evet. Bazen gevşemek için bu saçma flört programlarını izlemeyi seviyorum."

Kanepeye geçip Cat'in diğer tarafına oturuyorum. "Tamam, göster bana."

Sadie'nin bana attığı kuşkulu bakış gerçekten çok komik. "Şaka yapıyorsun."

"Hayır. Ama aynı anda yiyebilir miyiz? Bir şeyler harika kokuyor." Sadie koltuktan atladı. "Oh! Yemek yaptım."

Onu mutfığa kadar takip ediyorum ve sanki bir gündür değil de yıllardır buradaymış gibi etrafta koşuşturmasını izliyorum. Eve geldiğimde fark ettiğim kokunun kaynağı olduğu belli olan kırmızı soslu makarnayı tabağa koyuyor. Sonra buzdolabından iki küçük kase salata çıkarıp tezgâhın üzerine koyuyor. Bir adım geri çekilip bana bakıyor. "Umarım makarna seviyorsundur."

"İstiyorum." Aradaki mesafeyi kapatarak bir çatal alıyorum ve bir ısırık alıyorum. Tatlar dilimde patlıyor ve sadece daha büyük bir ısırık daha alabilmek için hızla yutkunuyorum. "Bu gerçekten çok iyi, Specs."

Daha dik duruyor, başını eğmiş, ama övgümün getirdiği gülümsemeyi görebiliyorum. "Beğendiğine sevindim. Ne tür yiyeceklerden hoşlanabileceğini öğrenmek için Willow'u aradım; sezon boyunca bir diyet planı falan olup olmadığından emin değildim. Ama yüksek proteinli olduğu sürece her şeyin iyi olduğunu söyledi. Ben de annemin Bolonez'inin iyi bir seçenek olacağını düşündüm. Ağabeyimin lisedeyken atletizm takımındayken tonlarca yediğini hatırlıyorum."

Tanrım, saçmaladığında çok tatlı oluyor. Ama bunu uzun süre düşünmeme izin veremem. Özellikle de burada kalmasının şartlara bağlı olmadığını bilmesini sağlamam gerektiği açıkken.

"Yemek için minnettarım ama benim için yemek yapmak zorunda olmadığını biliyorsun. Dondurucuda hazır yemeklerim var." Belli ki yanlış bir şey söyledim, yüzü hafifçe düştü ve kendimi toparlamaya çalıştım. "Sevmediğimden değil. Hoşuma gidiyor. Sadece yapmak zorundaymışsın gibi hissetmeni istemiyorum." Aman Tanrım, şimdi de garip davranan ben oldum. Beni bu kadar duygusal ve boktan yapan şey ne? Kendimi toparlamazsam, ondan olması gerekenden daha fazla hoşlandığımı fark edeceğini biliyorum. Ve bu... olamaz.

"Bana kalacak bir yer veriyorsunuz, en azından yemek yapabilirim. Ayrıca, kendimi işe yarar hissetmeyi seviyorum. Diğer insanlar için bir şeyler yapmayı seviyorum."

"En son ne zaman birinin sizin için bir şey yapmasına izin verdiniz?" Ben daha fazla düşünmeden soru ortaya çıkıyor. Ama lanet olsun, bilmek istiyorum. Ve bir kez olsun başkasının bir şeylerle ilgilenmesine izin vermenin sorun olmadığını bilmesini istiyorum.

Alt dudağını ısıyor ve uzanıp onu serbest bırakmamak için kendimi zor tutuyorum. Ama birkaç saniye sonra cevabı tam da duymayı umduğum şey oldu.

"Beni buraya getirmene izin verdiğim zaman."

"İyi cevap," diyorum hoyratça. Sonra salata kâselerini tabaklara koyup ikisini de elime alıyorum, aptallaşıp onu öpmeden önce bir şeyler yapmam gerekiyor. "Şimdi gidip senin şu gösterini izleyelim."

BÖLÜM E GHTEENİ

Sadie

"Tekrar söyle, RBI nedir?" Beni stadyum kompleksinin derinliklerindeki labirent gibi koridorlardan geçirirken Willow'a soruyorum. Kafam, umarım karıştırmadığım beyzbol gerçekleri ve istatistikleriyle dolup taşıyor. Bugünkü maçta aptal gibi görünmemek için Maverick'ten bana temel bilgileri öğretmesini istediğimde, başlangıçta bana bunun önemli olmadığını söylemeye çalıştı. Ama ben aynı fikirde değildim. Eğer dünya bir süredir çıktığımızı düşünüyorsa, spor hakkında bir şeyler bilmem mantıklı olur.

Dün gece pizza sipariş ettik ve bana oyunun temellerini anlattı.

Ama şimdi burada onsuz olduğum için, maçı takımıyla birlikte yedek kulübesinde geçirdiği için, keşke bu şeyleri öğrenmeye uzun zaman önce başlasaydım diyorum. O yanımda olmasa bile, herkesin beni yakından izleyeceğini biliyorum. Tepkilerim, coşkum, hepsi sergileniyor.

"RBI, vurulan koşu anlamına gelir. Bir oyuncunun başka bir oyuncunun vuruşuyla eve ulaşmasıdır."

"Tamam, ve -"

"Sadie, kızım, rahatlamalısın! Söz veriyorum kimse sana beyzbol bilgilerini sormayacak."

Nazık gülümsemesinin muhtemelen güven verici olması gerekiyordu, ama tek yapabildiğim, çıldırmamı sorguladığı için endişelenmek.

"Doğru. Tabii ki. Biliyorum." Koltuklarımıza doğru yürümeye devam ederken işe yaramış gibi görünen bir gülümsemeyi zorluyorum. Beni ilk davet ettiğinde, herkes gibi tribünde oturacağımızı kastettiğini düşünmüştüm. Sonra maçı erkek arkadaşının ailesiyle birlikte izlemek için izin aldığını söyledi. Görünüşe göre bu da yedek kulübesinin hemen yanında ayrılmış bir alanda oturmak anlamına geliyor.

Tridents taraftarlarıyla dolu stadyumu, iç pazarlama ekibinden ve yerel medyadan maçı takip eden kameraları gördüğümde nabzım hızlanıyor. Sonra bakışlarım sahadaki adamlara takıldığında kalbim hızla çarpıyor. Bir anda 17 numarayı buluyorum, aynı numara benim sırtımda da var. Bu, Maverick'in oynamayacak olmasına rağmen ısınmak için sahaya çıktığı ilk maç. Dün gece eve gelip bana bugün sahada olacağını söylediğinde yaşadığı sevinçten hiçbir şey anlaşılmıyordu.

Kısa bir an için bana sarılacağını sandım, o kadar heyecanlıydı ki. Onun evinde kaldığım son süre boyunca, küçük dokunuşların nasıl arttığını fark etmemek imkansızdı. Ona bir şey uzattığımda parmaklarının benimkilere sürtünmesi, ikimiz de mutfaktayken omuzlarımızın birbirine çarpması. Sadece bu da değil. Her sabah bana kahve yapmaya başladı, bir şekilde krema ve şeker oranını her seferinde kesinlikle mükemmel hale getiriyor. Ben çalışırken, bana sormadan taze bir bardak su getiriyor. Şampuanım bitmek üzereydi, ama daha fazla almak için dışarı çıkamadan yepyeni bir şişe ortaya çıktı. Neredeyse kendimi onun davranışlarının *daha fazla* şey ifade edebileceğine inandırdığım bu anları görmezden gelmek giderek zorlaşıyor.

Bunun çılgınca, imkânsız ve berbat bir fikir olduğunu biliyorum. Ama Tanrım, keşke gerçek olsaydı. Bir anlaşma ya da görünüş yüzünden değil, beni gerçekten önemseydiği için bana böyle davranan bir adamım olmasını. Beni istedikleri için.

Ama bana sarılmadı.

Ve bu gerçek değil. Duygularım olabilir, ama asla bir yere gitmeyecekler.

Koltuklarımıza ulaşıyoruz ve Willow beni Ronan'ın annesi ve kızıyla tanıştırıyor. Onların sohbeti etrafımda akıp giderken, kendimi Maverick'i izlemeye bırakıyorum. O formanın içinde iyi, çok iyi görünüyor. Pantolon poposunu kavıyor, forma sanki onu giymek için doğmuş gibi görünüyor. O da rahat görünüyor. Sanırım onu şimdiye kadar gördüğüm en rahat hali. En azından benim için, ait olduğu yerin burası olduğu çok açık. Dışarıda, top oynuyor. Empati selleri beni

Son birkaç haftadır oynamamanın onun için ne kadar zor olduğunu farkındayım.

Topu ileri geri attığı kişi her kimse bir şey söylüyor ve başı dönüp bakışları benimkiyle buluşuyor. Elimi küçük bir el sallama hareketiyle kaldırıyorum, sonra aptalca hissederek hemen indiriyorum. Ta ki o kendi elini kaldırıp bana nadir bir gülümseme verene kadar.

"Yok artık, Mav az önce sana gülümsedi mi?" Willow kolumu tutarak nefes nefese kaldı. "Tanrım, bunu nasıl yapacağını bildiğini sanmıyordum."

Şaka yapıyor. Bunu biliyorum. Ama yine de içimde bir korumacılık patlaması oluyor.

"En dışa dönük adam olmaması gülümsemediği anlamına gelmez."

Willow'un kaşları neredeyse saç çizgisine kadar kalktı. "Tamam, sakın ol kızım. Alınmak istememiştim." Başını yana eğdi. "Kötü çocuk dış görünüşünün altında iyi bir adam olduğunu biliyorum. Bütün takım biliyor. Bu yüzden hâlâ burada. Çünkü düşüncesizce yaptığı seçimler başını belaya soksa bile ona inanıyoruz ve ona yardım etmekten başka bir şey istemiyoruz. Bu yüzden amcam senin burada olmandan çok mutlu."

"Bu ne anlama geliyor?" Cevabı gerçekten istediğimden emin olmasam da soruyorum.

Willow, cevap vermek için bana dönmeden önce yüzünde kocaman bir sırıtişla sahadaki Ronan'a el sallıyor. "Tam olarak bilmiyorum. Ama sanırım Mav'in onu topraklayacak ve hayatta iyi şeylerin var olduğunu hatırlamasına yardımcı olacak bir şeye ya da birine sahip olmasını istediği için. Geçmişinin detaylarını bilmiyorum ama çok iyi olmadığını varsayıyorum. Ve harika bir geçmişiniz olmadığında, sizi ileriye taşıyacak gerçekten harika bir şeye ihtiyaç duyarsınız. Mav için o harika şey sensin."

Willow'un sözleriyle kalbim ikiye bölünüyor. Maverick King'in kim olduğu ve nereden geldiğiyle ilgili ayrıntıları bilmesem de, haklı olduğunu biliyorum. Ama onun kırık parçaları olduğunu söyleyebilirim, çocukluğundan kalan ve herkesten sakladığı hasarlı parçalar. Ve tüm bunlara rağmen, sevgiye ve mutluluğa layık bir adam olduğunu söyleyebilirim, eğer buna kendisi de inanabilirse.

Ama Willow anlamasına yardım edecek kişinin ben olduğumu düşünüyorsa yanılıyor. Çünkü onun için hiçbir şey ifade etmiyorum, gerçekten. Onun deyimiyle "harika bir şey" değilim. Ben sadece onun berbat bir durumdan kaçtığı ve sonuç olarak daha da karmaşık bir duruma düştüğü bir kızım.

Sahaya bakıyorum ve onu tekrar buluyorum, adı tişörtümün arkasında yazılı olan bu kırık adamı. Diğer takım arkadaşlarıyla birlikte sahadan koşarak çıkmak için döndüğünde gözleri benimkileri buluyor ve dudakları yine hafifçe yukarı kalkıyor.

Benim için artık inkar etmek yok. Maverick King'in kalbini tekrar bir araya getirecek kadın olmak istiyorum.

Maçın geri kalanında onu görmüyorum çünkü o takım arkadaşlarıyla yedek kulübesinde, ben de Willow ve ailesiyle birlikte tribündeyim. Maç bittiğinde ne yapmam gerektiğinden emin değilim. Eve mi gideyim, yoksa onu mu bekleyeyim? Willow, Tridents kolay bir galibiyet aldıktan sonra kararı benim elimden alıyor ve ayağa kalkıp Ronan'ın kızının elini tutuyor ve bana işaret ediyor.

"Hadi, gidip çocuklarımızı bulalım."

Ronan'ın sevgili annesi Pam bizi uğurladı. "Ben eve gidiyorum, sonra görüşürüz kızlar."

Sonra Willow ve Peyton'ı takip ederek sahaya açılan kapıya doğru birkaç basamak iniyorum. Etrafta koşuşturan oyuncular, personel, medya çalışanları ve saha ekibiyle dolu. Ama Maverick'i hemen buluyorum, yedek kulübesinin korkuluklarına yaslanmış, sahaya bakıyor.

Oraya girmeme izin verildiğinden emin değilim, bu yüzden ona yaklaşıp kadar korkulukların diğer tarafına doğru ilerliyorum. Yüzünü bana dönüyor ve küçük bir gülümsemeyle daha onurlandırılıyorum.

"Hey, Specs. İlk oyunun hakkında ne düşünüyorsun?"

Görünüşe göre, Maverick konuşurken ne söylemediğini anlamakta oldukça yetenekliyim, çünkü ses tonundaki hüznü kolayca algılayabiliyorum. Bugün dışarıda oynamış olmayı diliyor.

"Güzeldi. Eğlenceliydi. Yine de olan biten her şeyi anladığımı sanmıyorum."

Elini uzatıyor, ben de çekingen bir tavırla elimi onun kine koyuyorum. Ben etrafıma bakınırken parmaklarımızı birleştiriyor, bir kameranın bizi izliyor olması gerektiğinden eminim. Ama yoktu. Hepsi diğer oyunculara dikkat ediyor.

"Evde biraz daha ders yapabiliriz."

"Tamam," diye fısıldıyorum, *ev* kelimesinin beni nasıl etkilediğini görmesine izin vermeden. Bir kelime, tek bir kelime nasıl olur da tüm bedenimi ısıtırken

aynı zamanda beni boş hissettiriyor?

Willow adımı sesleniyor ve ben de yan tarafa bakıp onu takip etmemi işaret ettiğini görüyorum. Maverick'e dönerek, "Sanırım gitmem gerekiyor," diyorum. Bana başıyla onay veriyor ve elimi bırakıyor. Gitmek için dönüyorum ama daha iki adım atmamıştım ki tekrar konuşuyor. Ve bu sefer söyledikleri sadece içimi ısıtmakla kalmıyor. Bu kez, soluduğum havayı on derece daha sıcak hissettiriyor.

"Benim adımı taşımak sana yakışıyor, Specs."

BÖLÜM N NETEENI

Sadie

Maverick duştan sonra banyodan çıktığında yüzünde garip bir ifade vardır.

"İyi misin?" Ona doğru ilerleyerek soruyorum, yarasının kötüleştiğine dair endişelerim artıyor.

Bakışlarıma karşılık vermiyor ama keskin bir şekilde başını sallıyor. "Sen... orada bir şey unutmuşsun." Kesik kesik sözlerinin ardından hızla yatak odasına girip kapıyı kapatıyor.

Şaşkınlıkla banyoya baktım. "Oh, kahretsin!" Sütyeni havlu askısından aceleyle kaptım. Aman Tanrım. Yüzüm utançtan alev alev yanıyor. Bunu nasıl unutmuş olabilirim? Adama olan tam anlamıyla çekiciliğimi daha yeni kabullenmeye başlamıştım. Kendime yani. Onu nihayet kendi halinde gördüğüm beyzbol maçından bu yana her gece uyuyamadım, dönüp durdum, aklımın kanepede uyuyan o güzelim kırık adamla ilgili fanteziler kurmasına engel olamadım.

Sanırım uykusuzluk yüzünden eninde sonunda aptalca bir şey yapacağım, örneğin bugün işimi bitirdikten sonra duş alırken sütyenimi banyoda unutacağım. Maverick stadyumda her ne yapıyorsa onu bitirirken ben antrenman kıyafetlerimi giymiş ve oturma odasında yoga yapmıştım.

Akşam yemeğini hazırlamaya başladığım sırada eve geldi ve homurdanarak selam verdikten sonra doğruca banyoya yöneldi. Orada uzun süre kaldı, salataya biraz dilimlenmiş avokado eklemek dışında akşam yemeğini hazırlamayı bitirmeme yetecek kadar uzun süre.

Şimdi elimde bordo renkli dantel sütyenle koridorda dikilmiş, endişeyle onun yatak odasından çıkmasını bekliyorum ki sütyeni kaldırılabileyim. Ve muhtemelen utanç çılgınlıklarını yastıkların arasında boğacağım.

Kapıyı açıyor ve bakışları göğsümde tuttuğum sütyene takılıyor. Sonra yavaşça yüzüme doğru çekiyor. Yüzleştik. Tam orada, yatak odasının dışındaki koridorda. Nabzımın kulaklarımda attığını duyabiliyor, içimdeki sıcaklığın yükseldiğini ve onu öpme isteğimin arttığını hissedebiliyorum. Acaba o ne yapardı? Beni iter miydi, yoksa o güçlü kollarıyla sarılır mıydı? Ağzımı yağmalar mıydı, şimdiye kadar yaptığımızdan daha ileri götürür müydü, iffetli öpüşmelerimiz sadece göstermelik miydi?

Ağzını açtığında, öne doğru eğildim. Başımdan aşağı mecazi bir kova soğuk su döküldü.

"Colin bu hafta sonu yapacağınız gala ve sonrasında olacaklar hakkında konuşmak için geliyor."

"Oh."

Evet, tüm söyleyebildiğim bu. *Oh*. Sonra yanımdan geçip mutfağa doğru ilerliyor. Görünüşe göre, sütyen olayını görmezden geliyoruz.

Aceleyle rahatsız edici eşyayı kaldırıyorum ve birkaç yavaş, derin nefes alıyorum. Belli ki benimle o şekilde ilgilenmiyor. Herkes Maverick'in pervasız ve düşüncesiz olduğunu söylüyor. Herkes derken medyayı, Willow'u ve kendisini kastediyorum. Bundan daha fazlası olduğunu biliyorum, ama benden en ufak bir şekilde bile etkilenmiş olsaydı, pervasız ve düşüncesiz doğası şimdiye kadar harekete geçmesini gerektirmez miydi?

Açıkçası, hissettiğim her şey tek taraflı. Ve onun karşılık verdiğini düşündüğüm herhangi bir hareket hiç de öyle değil. Belki de Dirk tarafından kalbim hırpalandıktan sonra şefkat ve ilgiye o kadar aç kaldım ki bir şeyler görüyorum. Bu yüzden olmalı.

Mutfağa geri döndüğümde, Maverick kanepede kucağında Cat'le oturmuş, yüksek sesle mırıldanıyordu. Onu görmezden gelerek yemeği hazırlamayı bitirmek için mutfağa gidiyorum. Her gece olduğu gibi burada durup yardım etmek için ısrar etmemesi garip ama sanırım sütyen geçidi yüzünden biraz yalnız kalmaya ihtiyacı var.

Belki de sütyenime bir kez baktı ve iştahı kaçtı. Dantelli olabilir ama küçük de sayılmaz. Cömert göğüslerimi içine almak için olamaz. Belki de iki beden olmadığının apaçık kanıtı ona yer açmak için yeterliydi.

Ama o öyle biri değil. Bunu nasıl bildiğimi bilmiyorum ama biliyorum. Maverick görünüşe, cüsseye ya da buna benzer şeylere göre yargılayacak türden bir adam değil. Kendisi de bu kadar uzun süre haksız yere yargılanmışken.

"Ah!" Avokadoyu keserken ayağım kaydı ve kendimi kestim. Elimi yıkamak için lavaboya doğru ilerlediğimde kan akmaya başladı ve sonra o geldi.

"Ne oldu?" Kolları arkamdan beni sarıp lavaboya yaslarken sesi endişeli geliyor ve elimi soğuk suyun altından nazikçe çıkarıp inceliyor. "Kahretsin, Specs. Ne yaptın sen?"

Onu geri itmek, kendimden uzaklaştırmak istiyorum. Ama aynı zamanda koruyucu, şefkatli tutuşun içine gömülmek istiyorum. İşte bu yüzden odaklanamıyorum. Çünkü, hayatım boyunca, bu adamın hareketlerine anlam veremedim.

"Dikkat etmiyordum. Bıçak kaydı. İyileşeceğim," diyorum Maverick kâğıt havluyu yırtıp parmağıma sararken. Musluğu kapatıp yanıma gelirken parmağımı hâlâ nazikçe avucunun içinde tutuyor.

"Gidip temizleyelim ve dikiş gerekmediğinden emin olalım."

Elimi tutarken itiraz etmeye çalışıyorum, sanki bayılacağımdan korkuyormuş gibi boştaki kolunu belime doluyor ve yavaşça banyoya doğru yürüyor.

"Maverick, sadece küçük bir kesik, gerçekten. Dikiş atılmasına gerek yok."

Ama ona iyi olduğuma dair güvence verme çabalarım, beni kapalı klozet kapağına oturtup elimi havaya kaldırarak orada tutmam gerektiğini söyleyen bir bakış attığında görmezden geliniyor. İçimi çekiyorum ve dirseğimi tezgâha dayıyorum.

Çömeli lavabonun altından bir ilk yardım çantası çıkarıyor ve büyük bir dikkatle açıyor. Gazlı bez, bandaj ve birkaç plastik sıvı şişesi çıkarırken onun nazik bakımına hayretle bakmaktan kendimi alamıyorum.

"Pekâlâ. Kâğıt havluyu çıkaralım ve neyle karşı karşıya olduğumuzu görelim," diyor usulca. Yukarı baktığında, endişeden başka bir şey yoktu ve

Gözlerinde merhamet var ve onun bu yönünü görmek beni çok etkiliyor. Tek yapabildiğim başımı sallamak.

İnanılmaz derecede dikkatli, küçük kesiği ortaya çıkarmak için kağıt havluyu açıyor. Parmağımı çevirip hafifçe dürttüğünde kaşlarının arasında sevimli bir çatık belirliyor. "Güzel. Küçük, çok derin görünmüyor. Sadece temizleyebilir ve bandajlayabiliriz. Dikişe gerek yok."

Ona, *sana söylemiştim* deme isteğine karşı *koyuyorum*. Çünkü bu adam, şişelerden birinin ucunu kırıp kesiğin üzerine steril su olduğunu tahmin ettiğim şeyi sıkarken özenle nazik davranan bu tatlı, nazik adam, bırakın konuşmayı, net bir düşünce formüle etmemi bile zorlaştırıyor.

Parmağımın etrafına bir bandaj sarmadan önce gazlı bezle kuruluyor. Sonra nefes alma yeteneğimi elimden aldı.

Parmağımı kaldırıp gözlerini benimkilere diken Maverick, bandajın üzerine hafif bir öpücük konduruyor. "Her şey yolunda." Sesi boğuk bir fısıltıdan başka bir şey değil ama tüm bedenimde titrediğini hissediyorum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

Uzaklaşıyor, aramızdaki boşluk hayal kırıklığı içinde sızlanmama neden oluyor. Ama bir adım geri atmasına izin veriyorum, sonra bir adım daha. Sonra ayağa kalkıyorum ve küçük bir gülümsemeyle yanından geçip gidiyorum, duygularımın ne kadar derin olduğunu görmemesini umarak.

Mutfağa döndüğümde, salatayı bitirip her şeyi tabaklara koymadan önce yemeklerin üzerine kan damlatmadığımdan emin oluyorum. Tabakları tezgâha koyduktan sonra su bardaklarını doldurmak ve çatal bıçak takımlarını yerleştirmekle meşgul oluyorum. "Colin yemeğe geliyor mu?"

"Hayır. Gelmesinin bir saat süreceğini mesaj attı."

Kendimi ona bakmaya zorlayamıyorum, bunun yerine koltuğumun en ucunda oturuyorum.

"Sadie."

Yemeğim katı bir yumru halinde boğazımdan aşağı iniyor. "Evet?"

"Bana bakabilir misin?"

Çatalımı yere bıraktım ve kendimi koltuğumda dönüp ona bakmaya zorladım. "Çizgiyi aştıysam özür dilerim. Ben... bilirsin işte."

"Oh, yapmadın," diye cevap veriyorum, her ne kadar öyle hissetmesem de.

"S o r u n değil. Sadece nazik davranıyordun. Bunun için teşekkürler bu arada."

Mavi gözleri beni delip geçiyor ve ben bu incelemenin altında kıvranmamak için kendimi zor tutuyorum. "Evet. Sorun değil."

Başka bir şey söyleyecek mi diye beklerken zaman durmuş gibi hissediyorum. Ama söylemiyor, onun yerine yemeğine dönüyor. Sessizlik içinde yedik. Aslında, sonraki bir saat sessizlik içinde geçti. Ama bir şekilde yüklü. *Senden hoşlandığımı* söylemeyi o kadar çok istiyorum ki, *keşke bu sahte olmasaydı*. Ama korkuyorum.

Kapı çalındığında rahatlar. Maverick kaşlarını çatarak kapıyı açar. Colin odaya girerken "Neden anahtarını kullanmadın?" diye sorar.

"Çünkü burada sadece sen yoksun, pislik." Bana başını salladı. "Hey Sadie, nasıl gidiyor?"

"Peki," diye ciyaklamayı başarıyorum. Ayağa kalkıyorum, ellerim önümde kenetlenmiş. "Sana bir şey getireyim mi? Çay, bira, su?"

Maverick bana garip garip baktı. "Kendi içkisini kendisi alabilir, Specs." Yüzüm yine kızardı. "Biliyorum. Sadece kibarlık ediyordum."

"Evet. Kibar. Bu senin için yeni bir kavram, değil mi?" Colin Maverick'i en azından sağlam omzundan hafifçe iter. "Sağ ol Sadie, böyle iyiyim. Hadi işimize bakalım. Gelecek haftaki bağış kampanyası için her şeyin yolunda olduğundan emin olmalıyız."

"Doğru," diyorum, kelimenin içi boş geliyor. Zaman nasıl bu kadar çabuk geçti?

"Ama şunu söylemek isterim ki Velocity'deki adamlarla akşam yemeğinde iyi iş çıkardınız. Sadie'yle tanışmaya bayıldılar ve bugün senin için bir tür paket gönderdiklerine dair bir e-posta aldım." Colin bana alaycı bir gülümseme veriyor. "Temsilciye ihtiyacın olursa beni nasıl bulacağını biliyorsun."

"Aman Tanrım," diye mırıldandım. "Yemin ederim, konuşmayı bölmek falan istemedim, neden bir şey gönderdiklerini bilmiyorum."

"Çünkü Mav'i mutlu etmenin yolunun seni mutlu etmekten geçtiğini düşünüyorlar." Bunu söyleme biçimi ve Maverick'in hiçbir tepki vermemesi Colin'in açıklamasını benim için düz bir zemine oturtuyor.

"Bu işe yarıyor demek. Seninle birlikte olduğu için herkes Maverick'in durulması fikrine inanıyor ve eğer dramadan kaçınmaya devam edebilirsek, istediğin sözleşmeyi güvence altına alabiliriz Mav." Kardeşine anlamlı bir bakış atıyor. "Bu da Eli'nin seni hiçbir şeyin içine çekmesine izin vermemen anlamına geliyor."

Maverick'in bakışları önce bana, sonra tekrar Colin'e yöneliyor ve sertleşiyor. "Anladım."

Eli'nin kim olduğunu sormak istiyorum ama Maverick'in vücut dili "o konuya girme" derken daha net olamazdı, o yüzden sormuyorum. Dilimi tekrar ısırtıyorum ve birlikte yaşadığım adam hakkında bilmediğim şeylerin uzun listesine Eli'yi de ekliyorum.

Colin'in o gece ne yapmam gerektiğinin netleşmesini istemesi ve Maverick'in şefkatli erkek arkadaşı oynamasını nasıl en üst düzeye çıkarabileceğimizi sorması üzerine sohbet bağış toplama etkinliğine kayıyor.

Sonunda Colin gidiyor ve ben de kanepenin köşesine kıvrılıp yanıma oturan Cat'i okşuyorum.

"Birazdan dönerim."

Maverick'in kapıyı açtığını görmek için başımı kaldırıyorum ama nereye gittiğini sormadan gitmiş oluyor. Bu beni ilgilendirmez, biliyorum. Başım tekrar kanepeye düşüyor ve Cat'in yüksek sesli mırıltısını dinleyerek gözlerimin kapanmasına izin veriyorum.

Bir de baktım ki güçlü kollar beni koltuktan kaldırıyor. "Ne?" Uykulu bir şekilde, yönümü bulmaya çalışarak söylüyorum.

"Şşş. Uyumaya devam et." Maverick'in sesinin derin gürültüsü üzerime çöküyor ve bedenimin rahatladığını hissediyorum. Beni yatağa yatırıp üzerimi bir battaniyeyle örttüğünde kendimde değildim. Sonra yumuşak dudakları alnımı okşuyor ve nazik parmakları saçlarımı okşuyor.

Rüya görüyor olmalıyım. Mantıklı olan tek şey bu ve neden o parmaklara uzandığının, onları çekiştirdiğimin, *kal* diye mırıldandığının tek açıklaması da bu.

Güzel bir rüya. İçinde, yanımdaki yatağa sürünerek giriyor, beni kollarının arasına alıyor ve bana sarılıyor. Ve haftalardır uyumadığım kadar derin uyuyorum.

Ama ertesi sabah gözlerimi yavaşça kırpıştırarak açtığımda, uzun zamandır hiç olmadığım kadar dinlenmiş hissediyorum, yanımdaki yastıkta bir çentik var. Ve belime doladığı kollarının hayaleti hâlâ aklımda. Ne kadarının rüya olduğunu merak ediyorum.

YIRMINCI BÖLÜM

Maverick

Bunu yapmamalıydım. Stadyumdaki koşu bandında kilometrelerce koşarken tek düşünebildiğim bu.

Uyandığımda hava hâlâ karanlıktı. Sadie'nin sıcak, tatlı bedenine sarılmış, dokunabildiğim her yerine dokunuyordum. Elimi sıkıca göğsünde tutuyordu ve nefesinin yumuşak nefesini tenimde hissedebiliyordum.

Düğünden sonra onunla yatakta uyandığım zamanki gibi enfes bir işkenceydi, sadece bu sefer orada olduğumdan haberi yoktu.

Ben lanet olası bir pislğim. Onu yatağa yatırdığımda çoğunlukla uyuyordu ve ne yaptığını bilmiyordu, elimi tuttu ve o uykulu, seksi sesiyle *kal* diye mırıldandı. Arkasına tırmanıp kolumu vücuduna dolamamın hiç gereği yoktu. Elimi bırakmaması ya da uyurken bile kıcını pelvisime sokana kadar geriye doğru kayması, pantolonumun altındaki şeyleri anında sertleştirmesi önemli değil.

Lanet olsun. Tamamen uyuyana kadar beklemeli ve sonra gitmeliydim. Hayır, en başta elini bırakmalı ve asla uzanmamalıydım. Çünkü vücudum onunla temas ettiği anda, sanki damarlarıma bir sakinleşme iğnesi vurulmuş gibi oldu. O güne dair her şey eriyip gitmişti; banyoda dantelli sütyenini gördüğümde hissettiğim arzu patlaması, o

Kendini kestiğinde, onu sardığımda hissettiğim o ezici haklılık duygusu. Sahip olmamam gereken tüm karışık duygular yok oldu ve sonsuza dek ona sarılmak istedim.

Bu yüzden sabahın erken saatlerinde, kimse makul bir şekilde uyanmadan çok önce gizlice dışarı çıktım ve stadyuma geldim. Şükürler olsun ki hepimizin yirmi dört saat erişimi var. Her zaman hazır olan buz banyolarından birine daldım, sonra da spor salonuna gittim. Dün gece Sadie'yi taşırken şansımı zorladığımı biliyorum ve bugün omzum bana kızmadıysa ne olayım. Ama bu beni geriye götürse bile, pişman olduğumu söylemeye dilim varmıyor. Onun tatlı, uykulu bir şekilde kollarıma teslim olduğunu hissetmek cennet gibiydi. Onu korumam ve ona bakmam için bana güveniyor. Ve bu lanet olası dünyadaki en baş döndürücü duygu.

Spor salonunun kapılarının açılma sesi bana ulaşıyor ve yalnızlığımın sona erdiğini anlıyorum. Kahretsin, sanırım sandığımdan daha uzun süredir buradaymışım. Koşu bandındaki düğmelere basarak hızımı hızlı bir yürüyüşe düşürüyorum ve kalp atış hızımı normale döndürerek soğumaya başlıyorum.

"Hey Mav, erken gelmişsin."

Yan tarafıma baktığımda Rhett'in ya da bizim deyimimizle Darling'in yanımdaki makineye adım attığını görüyorum. Dış sahada sağlam bir oyuncu, atışlarındaki isabet oranı burada, büyük liglerde bile etkileyici.

Ona homurdanarak onay veriyorum. Çocuklar çok konuşmadığını biliyorlar, bu yüzden daha fazlasını beklemiyorlar. Bir parçamın daha fazlasını istemesi dışında. Bunu açıklayamıyorum ama bir yanım herkesi kol mesafesinde tutmaktan bıktı ve yoruldu. Diğer çocukları ve arkadaşlıklarını, takım arkadaşlığından daha derinlere giden yoldaşlığı, benimle olduğu gibi görüyorum. Colin dışında hiç kimseyle böyle bir bağ kurmamıştım.

Ve neyi kaçırdığımı merak etmekten kendimi alamıyorum.

Boğazımı temizleyerek hızımı daha da yavaşlatıyorum. "Evet, uyuyamadım, bu yüzden gelip erken bir başlangıç yapabileceğimi düşündüm."

Darling'in kafası bana doğru dönüyor, yüzünde şok ifadesi belirliyor. Anlıyorum, yıllardır birlikte oynamamıza rağmen muhtemelen ilk kez onunla sıradan bir sohbete giriyorum. Çocuklarla konuştuğumda, konu hep beyzbol olur. Asla kişisel bir şey olmaz.

"Yakında bir maçta oynamana izin verecekler mi?"

"Siktir, umarım öyledir." Sözlerim niyet ettiğimden daha keskin çıktı. "Özür dilerim."

Bilirsin işte."

"Evet, dostum. Anlıyorum. Senin kadar uzun süre IL'de kalmak zor olmalı." Darling koşmaya başlamadan önce bana bakıyor. "Biz

Seni sahada özledim."

Altı kelime. Lanet olası altı kelime ve içimdeki o yabancı parça, yılın yarısından fazlasını birlikte geçirdiğim bu adamlarla aniden daha fazla ilişki kurmak istiyor.

"Teşekkürler," diye huysuzca cevap veriyorum ve makinenin durdurma düğmesine basıyorum. Nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Vermek istiyorum ama nasıl vereceğimi bilmiyorum. Bu da kendimi bir karıncanın duygusal zekâsına sahip lanet bir aptal gibi hissetmeme neden oluyor.

"Yakında görüşürüz," diye sesleniyor Darling ben uzaklaşırken. "Evet."

İşte yine o lanet tek kelimelik cevaplar. Eğer insanlarla iletişim kurmayı deneyeceksem, belki de *Aptallar için Konuşma Nasıl Yapılır* gibi bir şeye ihtiyacım vardır. Tanrım.

Oyuncular ve personel bugün için geldikçe bina daha da kalabalıklaşıyor. Lark'ı bir PT seansı için göreceğim, ardından her şey yolunda giderse birkaç saat içinde antrenman için sahaya çıkacağım.

"Hey, Mav." Terapi alanına girer girmez Lark'ın parlak sesi bana ulaşıyor. Kısa boylu sarışın, şu anda başa çıkamayacağım kadar enerjik bir şekilde bana doğru zıplıyor. "Geldiğimde seni koşu bandında gördüm. Şimdiden bir dizi ağırlık çalıştın mı?"

"Evet. Ve bir buz banyosu."

Başını salladı ve beni tedavi odasına götürdü. "Pekâlâ, menzilini kontrol edelim ve işlerin nasıl gittiğine bakalım. Üst vücut için ne yaptın?" Germe programından geçiyoruz, hareket açıklığımı ve sakat tarafımdaki gücü test ediyoruz. Yüz ifadesinden Lark'ın ilerlememden memnun o l u p olmadığını anlayamıyorum, bu da beni bir şey yapmadığımı ummaya itiyor. Dün gece ve bu sabah arasında kendimi geri aldım.

Egzersiz, şeytanlarımı kovmanın en iyi yoludur ama Sadie'yi yatağa taşımakla spor salonunda zorlamak arasında, şimdi her şeyi berbat edebileceğimi fark ediyorum. Ama tam paniğim tırmanmaya başlamışken, Lark ıslıl ıslıl bir gülümsemeyle geri adım atıyor.

"Bu inanılmaz Mav. Gerçekten iyi iyileşıyorsun. Beklediğimden daha iyi. Menzilin neredeyse normale döndü ve bence koluna binen yükü artırabilirsin. Hâlâ maç oynayacak seviyede değilsin ama kesinlikle takımla birlikte günlük antrenmanlara ve ısınmalara geri döndün. İşler böyle iyi gitmeye devam ederse, tahminimce önümüzdeki birkaç hafta içinde tam kapasiteye dönmüş olacaksın."

Yüksek sesle lanet okuyarak nefes veriyorum. "Şükürler olsun."

Lark sadece gülüyor. "Bu kadar uzun süre kapalı kalmanın kolay olmadığını biliyorum ama gerçekten, yaraların daha ciddi olmadığı için şanslısın."

Söylenmeyen mesaj alındı. Bu sefer birçok açıdan şanslıydım. Kaza beni olduğundan daha kötü yaralayabilirdi ve sadece bu da değil, başka birine de zarar verebilirdi. Bir daha böyle bir duruma düşmeme izin veremeyeceğimi biliyorum.

Bu da Colin'in haklı olduğu anlamına geliyor. Eli ile konuşmalıyım. Ve artık onun saçmalıklarına kanmayacağımı açıkça belirtmeliyim.

"Pekala, bugün antrenman için omzunu bantlamama izin ver. Buna birkaç hafta daha devam edeceğiz, muhtemelen oyuna döndüğünde bile. Sakat eklemine biraz daha destek vermek iyi olur."

Lark'ın etkili hareketleri sayesinde omzum kısa sürede atletik bantla kaplanıyor ve bandın hiçbir şeyi engellemediğinden emin olmak için bana birkaç hareket daha yaptırıyor.

"Gitmeye hazırsın. Ama antrenmandan sonra bir buz banyosu seansı daha istiyorum ve yarın Jorge'ye ağırlık antrenman programını gözden geçirmesini söyleyelim, her şeyin yolunda olduğundan emin olalım."

Lark'la işimi bitirdikten sonra Willow'dan gelen bir e-postaya yanıt vermek üzere yönetici ofislerine doğru yola çıkıyorum.

Kapısını çalıyorum ve başını kaldırıp beni gülümseyerek karşılıyor. "Mav, hey! Nasılsın? İçeri gelsene."

Willow Lawson doğanın bir gücü. Saygı duyduğum biri ve Sadie ile arkadaş, bu da beni biraz gerginleştiriyor, çünkü bu toplantının ne hakkında olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

"İyi gidiyor," diye cevap veriyorum, bir sandalyeye oturarak. "Lark, doktorun ne diyeceğine bağlı olarak birkaç hafta içinde oynayabileceğimi düşünüyor."

Willow'un gülümsemesi gerçektir ve daha da genişler. "Bunu duymak harika. Ama ben başka bir şey hakkında konuşmak istiyorum." Gülümsemesi çok hafifçe düşüyor. "Muhtemelen bunların hiçbirini burada söylememeliyim çünkü şu anda iş-Willow konuşmuyor. Ama Sadie hakkında seninle konuşmak istedim."

Omurgam sertleşiyor. "Peki ya o?"

Willow bana tekrar bakmadan önce bakışlarını bir dakikalığına ellerine indiriyor.

"O gerçekten iyi bir insan. Gerçekten inanılmaz. Altın gibi bir kalbi var ve isterseniz size sırtındaki gömleği bile verir. İşini ve ailesini seviyor ve her gün tüm bunları ilk sıraya koyuyor. Birkaç yıl içinde

Onu tanıyorum ama bir kez olsun etrafındaki herkese gösterdiği ilgiyi ona gösterdiğini görmedim. Sadece bir içki içtiğinde bile hesabı ödemekte ısrar eden kızdır. Diğer herkesin mutlu olduğundan, ihtiyaçlarının karşılandığından emin olur ve kendine hiçbir şey bırakmaz. Bu yüzden o pislik eski sevgilisine bu kadar uzun süre katlandı. Ve siz ona başka bir tane vermedikçe sizinle kalmasının nedeni de bu olacaktır. Sizi mutlu etmek, hayatınızı kolaylaştırmak, ona ihtiyacınız olduğunu düşündüğü her şeyi yapmak isteyecektir. Ve siz onun değerinin başkaları için ne yapabileceğinde değil, sadece kim olduğunda olduğunu görmesini sağlamadıkça durmayacaktır. *Onu* istediğinizi, sizin için ne yaptığını değil." Willow duraklar ve alnını ellerinin arasına alır. "Mantıklı konuşuyor muyum bilmiyorum ve muhtemelen onun arkadaşı ve senin iş arkadaşın olarak sınırlarımı aşıyorum. Ama ikinizin fotoğraflarını görüp duruyorum ve o sana gözlerinde umutla bakıyor. Sanki sonunda ona istediğini verecek kişi sen olabilirmişsin gibi - kendi mutluluğunu ve gerçek aşkı. Ve eğer bu sen değilsen, kendini onunla birlikte görmüyorsan, o zaman sadece söylüyorum, şimdi ayrıl. Eğer sadece seni mutlu ettiği için ya da kolay olduğu için bu işin içindeysen ve onu hak ettiği şekilde sevemiyorsan, o zaman doğru olanı yap ve gitmesine izin ver."

Willow sessizleşiyor ve duyabildiğim tek şey kalbimin hızla çarpışının gürleyen sesi oluyor. Söylediği her şey o kadar doğru, o kadar ürkütücü ki, Sadie'yle benim rol yaptığımızı bilebileceğini düşünerek bir an paniğe kapılıyorum. Ama bu paniğin hemen ardından başka bir şey geldi. Willow, Specs'im hakkında zaten tahmin ettiğim şeyi doğruladı. Herkes için kendini, kendi mutluluğunu feda edebilecek bir tip olduğunu. Yaptığı da tam olarak bu değil mi? Benim ihtiyaçlarımı, kariyerimi, geleceğimi ilk sıraya koydu. Ve bunu yaparken, soğuk kalbimin ilk kez ısınmasını sağladı. Herkesi dışarıda tutmak zorunda olmadığımı, çünkü herkesin bana karşı olmadığını anlamamı sağladı. Onun sadakati, bana yardım etmeye olan bağlılığı.

Beni değiştiriyor.

"O beni mutlu ediyor," diye başlıyorum yavaşça, kelimeleri hissetmeye çalışarak. "Ve her şeyi daha iyi yapıyor. Kolaylaştırıyor. Ama bundan çok daha fazlası var."

Sandalyemi geriye itip ayağa kalkıyorum, aniden Sadie'yi bulmak için dürtüsel bir ihtiyaçla doluyorum. Ama yapamam. Antrenmana gitmem gerekiyor. *Hay sikeyim*. Sonunda ona bir şeylerin değiştiğini, ona karşı bir şeyler hissediyormuş gibi davranmak istemediğimi, aslında ona karşı bir şeyler hissettiğimi ve şimdi bu konuda hiçbir şey yapamayacağımı söyleme fikrini kafamda oturtuyorum.

Willow'un gözlerinin içine bakarak, sonunda yüksek sesle söyledim. "Ona değer veriyorum. Hem de çok. Ve onun gitmesine izin vermek, yapmayı planladığım en son şey."

BÖLÜM YIRMI BİR

Sadie

"Makyajımı yapması için birini tutmalıydım," diye yakınıyorum benimle video görüşmesi yapan Ali'ye, bir kez daha göz kalemimi düzgün sürmeye çalışırken. "Palyaço gibi görünüyorum."

"Hayır. Sadece onunla oynamayı bırak, sorun yok."

Aynadan bir adım uzaklaşıyorum ve telefonumdaki görüntüsüne bakıyorum.

"Bu elbisenin fazla olmadığına emin misin?" Sağa dönüyorum, karnımı örten ve bir tarafa doğru büzülen yumuşak kumaşı düzeltiyorum. Lale etek ucu diyagonal bir şekilde ikiye ayrılıyor, alıştığımdan çok daha fazla bacak gösteriyor ve ince askıların omuzlarımı ne kadar çıplak hissettirdiğı hakkında hiçbir şey söylemiyor. "Bu elbise tam olması gerektiğı kadar fazla. Tanrıça gibi görünüyorsun. Kıvrımların için yapılmış ve yeşilin o tonu çok çarpıcı. saçlarınla. Bu şekilde şekillendirmeye karar vermene çok sevindim."

Bir elimi tek omzuma atılmış dalgalı saçlarımın üzerinde gezdirirken Ali'nin iltifatları üzerimde uçuşuyor. Sade altın küpeler kulaklarımda parıldıyor, sade ama zarif.

"Sensiz ne yapardım ben?" En iyi arkadaşşıma gülümseyerek soruyorum. "Muhteşem görünmemi ve gerçekten muhteşem *hissetmemi* sağlıyorsun. Bu bir mucize."

"Öldür onları, bebeğim. Ve *onlar* derken, pislik Dirk'ü kastediyorum. Seni böyle ateşli ve seksi gördüğünde kelimenin tam anlamıyla yere yığılıp ölecek.

Kolundaki beyzbol tanrısı."

Anında kızarıyorum. "Ali, sessiz ol," diye tıslıyorum. "Seni duyabilir."

"Yani? Seni gördüğünde çenesinin yere düşeceğine bahse girerim."

Güvenin bana. Salya bile akabilir."

Kıkırdıyorum. Elimde değil. Ama Maverick King'in salyalarının aktığı resim çok güzel. Bir kız hayal kurabilir... "Tamam, tamam, gitsem iyi olacak. Seni yarın ararım. Tekrar teşekkürler, seni seviyorum."

"Seni seviyorum, kızım. İyi eğlenceler."

Görüşmeyi sonlandırdıktan sonra bir iki dakika daha aynanın karşısında duruyorum. "Bunu yapabilirim," diye fısıldıyorum aynadaki kıza. Hayır, aynadaki güzel kadına.

Topuklarımın üzerinde dönerek banyonun kapısını açıyorum ve oturma odasına doğru yürüyorum. Maverick anında telefonundan başını kaldırıyor ve ben bir kıkırdamayı daha bastırmak zorunda kalıyorum çünkü Ali tam on ikiden vurmuştu.

Bir elini çenesini ovma için kaldırdığında ağzı açık kalıyor. "Kahretsin, Sadie. Büyüleyici görünüyorsun."

Sesinde daha önce duymadığım bir çiğlik var. Ve gözlerindeki bir şey beni neredeyse bocalatıyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, elimde küçük gece çantamla. "Sen de güzel görünüyorsun."

Güzel demek hafif kalır. Söyleyecek söz bulamıyorum. Görünen tek mürekkep elindeki ve parmak eklemlerindeki dövmeler, geri kalanı ise gece yarısı renginde ince bir parlaklığa sahip smokinin altındaki net siyah bir gömlekle örtülmüş. Günahkârların en günahkârı gibi görünüyor, yaklaşmaya cesaret ederseniz kötü bir zevk vaat eden biri.

Ve umutsuzca istiyorum.

Yanına ulaştığımda elimi kaldırıyor ve dikkatlice kolunun içine sokuyor. "Hazır mısın?"

Tek yapabildiğim başımı sallamak. Beni kapıdan çıkarıp asansöre kadar götürüyor, lobiye inip Colin'in bizim için ayarladığı arabaya binene kadar kolumu bırakmıyor.

Ancak o zaman beni tutmayı bırakıyor, böylece dikkatlice arabaya kayabiliyorum. Arkadan dolaşıp diğer kapıyı açıyor ve yanıma oturuyor. O kadar yakın ki sarhoş edici kokusu etrafımı sarıyor.

Elimi tuttuğunda ırkiliyorum, bakışlarım yüzüne kayıyor ve orada küçük bir gülümseme görüyorum. Araba uzaklaşırken birbirimize basitçe bakarken başparmağı parmak eklemlerimin üzerinde ileri geri hareket etmeye başlıyor.

Galanın yapılacağı otele olan yolculuk uzun sürmedi, hatta kendimi toparlamaya çalışmama yetecek kadar bile sürmedi.

Arabamız yanaşıyor ve Maverick inip arkadan dolanarak kapımı anında açıyor. Elim tutuyor ve kolunun kıvrımına sıkıca sıkıştırarak beni yanına çekiyor. Eğer bu onun sevgisini içime çekmek için son fırsatımsa, ne kadar sahte olursa olsun, bundan olabildiğince keyif alacağım. Ona doğru hafifçe eğilerek üst kolunu gövdemle temas ettiriyorum. Balo salonuna girerken bana baktığını görmekten daha fazlasını hissediyorum.

Her şeyin düzgün bir şekilde kurulup dekore edildiğinden emin olmak için bugün erken saatlerde burada olabilirdim, ancak mekânın ne kadar zarif ve güzel görüldüğü beni hâlâ şaşırtıyor. Bir duvar boyunca sessiz müzayede ürünleriyle dolu masalar, köşede yumuşak fon müziği çalan bir grup ve her tarafa dağılmış, herkesi cüzdanlarını açmaya ve cömertçe bağış yapmaya teşvik edeceğini umduğum tanıtım görselleri var.

"Sadie, işte buradasın." Gus, Maverick'e bakarak bize yaklaştı. "Ve Bay King. Bize katıldığınız ve bağışınız için teşekkür ederiz. Son derece cömertçe bir davranıştı."

Hemen kafam karıştı. Bağış toplama sorumlusu olarak, normalde vakfa yapılan tüm büyük bağışlardan haberdarım, ancak Maverick'ten gelen bir bağış gördüğümü kesinlikle hatırlamıyorum.

"Sanırım menajerim bunun isimsiz olacağını söylemişti." Maverick'in sözleri kesik kesik, patronuma bakarken omurgası dimdik.

Gus'ın ağzı açılıp kapanıyor ve ben onun kızarmasını izliyorum. "Elbette öyle, sadece siz ve Sadie... Çok özür dilerim Bay King. Lütfen, akşamınızın tadını çıkarın. Gidip yemekleri kontrol etsem iyi olacak."

Maverick'in önünde durmak için dönmeden önce Gus'ın aceleyle uzaklaşmasını şaşkınlıkla izliyorum. "Bu da neydi şimdi?"

Maverick elini kaldırıp ensesini ovuyor, hâlâ bakışlarıma cevap vermiyor. "Hiçbir şey söylemedi. Hiçbir şey söylememeliydi."

Tam o sırada, parçalar yerine oturur.

"Bekle. İki hafta önce elli bin dolarlık isimsiz bir bağış yapıldı." Kolunu tuttum. "O sen miydin?"

Yavaşça bakışlarını benimkilerle buluşturuyor. "Evet. Ama ben olduğumu bilmeni istemedim."

İlk şaşkınlığım başka bir şeye dönüşüyor. "Neden olmasın?"

"Çünkü sana ödeme yaptığımı düşünmeni istemedim, bilirsin. Benimle olduğun için. Dürüst olmak gerekirse sadece bağış yapmak istedim. Her yıl çeşitli hayır kurumlarına bu miktarda ve daha fazla bağış yapıyorum ve bu yıl hastaneye bir hediye vermek doğru geldi. Yemin ederim, bunun bizimle hiçbir ilgisi yoktu."

Cömertliği karşısında kırılabilceğimden çok endişeli görünüyor, oysa gerçekte çok duygulandım. Bir an bile onunla çıkıyormuş gibi yapmamı telafi etmeye çalışıyormuş gibi hissetmedim, çünkü içgüdüsel olarak bana bunu yapamayacak kadar saygı duyduğunu biliyorum.

Elim yanağını okşamak için kalkıyor ve bakışlarını tekrar yerden yukarı çekiyor. "Maverick. Teşekkür ederim." Elimi boynunun arkasına doğru kaydırıyorum ve hafifçe çekiyorum.

Yüzünü aşağı indirip yana çeviriyor, muhtemelen onu öpeceğimi tahmin ediyor ama sınırlarıma saygı duymak istiyor.

Şaka yapıyor. Çünkü şu anda, duygularıma karşılık vermemesi umurumda değil. Kalbime girmenin yolunu bulan adamı öpmek istiyorum.

Dudaklarım dudaklarına değdiğinde başı hafifçe sarsılıyor ama hemen toparlanıyor, bir eliyle kalçamı kavrarken diğer eliyle ensemini avuçluyor. Öpüşmemizin kontrolünü eline alıyor ve sıkıca dudaklarıma bastırıyor.

Kendimizi kaptırmak, nerede olduğumuzu unutmak kolay olurdu ama yakınlardan bir yerden gelen eski sevgilimin iğrenç sesi bu mükemmel anı delip geçiyor ve birbirimizden ayrılıyor.

"Sadie," diye söze başlıyor Maverick ama ben başımı hafifçe sallıyorum. "Sonra görüşürüz. Dirk."

Fısıldadığımda gözleri açılıyor, sonra arkama bakmak için kalkıyor. Eski sevgilimi gördüğü an anladım. Beni kollarının arasına çekerken tutuşu sıkılaşıyor. Dışarıdan bakıldığında muhtemelen basit bir sarılma gibi görünüyor. Ama başı aşağı eğiliyor ve dudakları kulağıma kadar gidip tüylerimi diken diken etmeden önce boynumda geziniyor.

"Bunu bana bırak Specs."

"Sadie?" Dirk'ün kibirli ses tonu çenemi sıkıkmama neden olurken, hafifçe döndüğümüzde onun, kolunda avukat yardımcısı Gina'dan başkasıyla yaklaşmadığını görüyoruz. Ya da benim ona taktığım isimle, onu yatakta bastığım kadın. Benim asla giyemeyeceğim ve giymeyeceğim parlak kırmızı bodycon elbisesini giymiş olan Gina'ya bakarken, beklediğim utanç ve özeleştirici duygusunu hissetmiyorum. Kendimi onunla otomatik olarak kıyaslamıyorum, sadece Dirk gibi bir adamla sıkışıp kaldığı için müstakil bir acıma hissi duyuyorum.

"Derek. Seni burada göreceğimizi bilmiyordum," diyor Maverick sakince. Bekle. Dirk'ün adının ne olduğunu biliyor, değil mi?

"Dirk. Ve lanet olası Maverick King. Bunun bir sürpriz olduğunu söylemeliyim." Dirk beni tamamen görmezden gelerek elini uzattı.

Ama Maverick onun elini görmezden gelir. "Neden sürpriz olsun ki? Şehirdeki herkesin bu harika kadınla çıktığım için en şanslı piç kurusu olduğumu bildiğinden eminim." Maverick'in sesi sert, ama sözleri yine de içimde bir yerlere sızmayı başarıyor ve derinlerde sıcak bir şeyleri harekete geçiriyor.

Dirk'ün gözleri önce daralıyor, sonra genişliyor ve durumu anlamaya çalıştığını görmek neredeyse komik. Sonra Maverick'in eli çenemde, dudaklarıma nazik bir öpücük kondurabilmek için yüzümü yukarı kaldırıyor.

"Specs, bu geceyi kutlamak için gidip sana bir kadeh şampanya getirmeye ne dersin? Eminim Darren ve sevgilisinin görmek istedikleri başka insanlar da vardır."

Maverick beni onlardan uzaklaştırırken Dirk'ün öfkesi duyulabiliyor. Yeterince uzaklaşır uzaklaşmaz, bastırmaya çalıştığım kıkırdamayı serbest bırakıyorum. "Aman Tanrım, bu inanılmazdı. Onu kızdırmak için nasıl bu kadar etkili oldu?"

Maverick'in nadir gülümsemelerinden biriyle karşılaştım. "Çünkü o pislik gibi adamlar evrenin merkezi olduklarını ve herkesin onların etrafında dönmesi gerektiğini düşünürler. Bunu onlara vermek istemeyen biriyle karşılaştıklarında bu onları çılgınca rotalarından saptırır."

Koluna biraz daha sıkı sarılıyorum. "Teşekkür ederim. Tüm akşamımın en önemli anıydı. Bunu asla unutmayacağım."

Maverick'in gözleri kararır. "Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa, hayır. Bu geceyi düşündüğünde zihninde yer açmayı hak etmiyor. Çok daha keyifli anıların olmasını planlıyorum."

Aynen böyle, etrafımızdaki her şey ve herkes kayboluyor. Maverick saçlarımın uçlarıyla oynuyor, parmakları tehlikeli bir şekilde göğsümün tepesine yaklaşıyor. Eğer derin nefes alırsam, çıplak tenimi sıyracak.

Sanki o da bunu benimle aynı anda fark etmiş gibi, çünkü gözleri gözlerime dönmeden önce kısa bir süre için göğüs dekolteme kayıyor.

"Ne kadar zamandır onunla birlikteydin?" diye soruyor.

"İki yıldan biraz fazla," diye fısıldıyorum. Guruldayan bir ses çıkarıyor. "Yani gerçek bir erkek seni boşaltmayalı iki yıldan fazla oldu."

Şok içinde ağzım açık kaldı. Daha önce hiçbir erkek bana böyle bir şey söylememişti.

"Bana haklı olduğumu söyle Specs. Haklı olduğumu biliyorum." Kendine güveni tam.

Başımı salladım.

Bir saniye daha bana baktıktan sonra "Siktir et" diye homurdandı.

Bu sefer eli boynumun arkasına değil, önüne doğru kalkıyor, boğazımı nazikçe kavırıyor ve beni tekrar öperken sahiplenici bir şekilde tutuyor.

Ve bu öpücükte kesinlikle sahte bir şey yok.

Kısa, iffetli ve bulunduğumuz yere göre seyirciye uygun tutuyor. Ama dudakları dudaklarımı terk ettikten sonra gözlerim açıldığında, gözlerindeki niyeti yanlış anlamak mümkün değil.

"Bu gece, Specs. Eve gittiğimizde. Aramızdaki bu şey hakkında konuşacağız."

Onun sözleri bir sözdür. Aylarca süren planlamaya ve bu etkinlik için harcadığım onca emeğe rağmen, birdenbire her şeyin bitmesi için sabırsızlanmaya başladım.

YIRMI İKİNCİ BÖLÜM

Maverick

Bu gece o kadar ileri gitmek istememiştim. En azından bu kadar erken değil. Ama Sadie'yi o elbisenin içinde görmemle eski sevgilisine haddini bildirmem arasında bir yerde kendimi kontrol edemez hale geldim. Ona niyetimi belli etmek zorundaydım. Ve tepkisine bakılırsa, eve dönmek için dakikaları sayan tek kişi ben değilim.

Bana o küçük gülümsemesiyle baktığında ya da kollarıma sarıldığında onun arzusunun benimkini yansıttığını görmek hiç de azımsanacak bir rahatlama değil. Normal bir ilişkide ne yapacağıma dair ilk ipucuna sahip olmayabilirim, ama en azından çekiciliğimde, duygularımda yalnız olmadığımı biliyorum.

Nihayet etkinlikten kaçabildiğimizde, kendimizi şehir arabasında daireme geri dönerken buluyoruz. Elini kendime doğru kaldırıp parmak eklemlerini öpüyorum. "Bu gece inanılmazdın. Cehennem gibi bir olaydı." Elini ters çevirip bileğini öpüyorum. "Büyüleyici görünüyorsun." Bir öpücük daha.

"Maverick," diye mırıldanıyor ve ona bakmak için kolunu indiriyorum. Gözlerinde şehvet tereddütüyle karışıyor ve boştaki elimle yanağını okşuyorum.

"Ne yapıyoruz biz?"

Ona alaycı bir gülümseme gönderiyorum. "Umarım, bunun medya için bir gösteriden daha fazlası olduğunu kabul ediyorsundur. Bunun ötesi size kalmış ama benim fikirlerim var."

Keskin nefes alış, tüm tereddütlerinin yerini şaşkınlığa bırakmasıyla birleşiyor. "Sen... gerçekten mi?"

Derin yeşil gözlerinin içine bakarak cevap veriyorum, "Evet. Bana bir şey yapıyorsun Specs. Her şeyi değiştiriyorsun. Daha fazlasını istememi sağlıyorsun. Sadece senden."

Hemen bir şey söylemiyor ama ben onu bekleyeceğim. Araba binamın önüne yanaşıyor ve inip kapısını açmak için etrafından dolaşmadan önce elini bir kez daha öpüyorum.

Elini tutuyorum ve daireme doğru ilerlemeye başlıyorum, ancak Sadie beni durduruyor.

"Daha fazlasını istediğini söylüyorsun, ama bu sadece bu gece mi demek, yoksa..."

Ah. şimdi tereddütün nereden geldiğini anlıyorum. Sormakta haklı, umarım bunu başlamadan bitirmeyecek bir şekilde cevaplayabilirim.

"Sana hiç ilişkim olmadığını söyledim. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Ama seninleyken kendimi denemek isterken buluyorum."

Bu verebileceğim en gerçek cevap ve içimde, gösterdiğim savunmasızlıktan dolayı kıvranıyorum. Sadie hâlâ beni incitebilecek, kariyerime zarar verebilecek güce sahip. Bu duygulara teslim olmak yine de geri dönüp beni kıcımdan ısırabilir. Ama hızlanmaya başlayan bu treni durduramıyorum.

"Birlikte olduğun adamdan nasıl muamele görmeyi hak ettiğini sana göstermek istiyorum." Hafifçe aralanmış dolgun dudaklarını ve şişmiş göz bebeklerini gördüğümde sesim alçalıyor. "Bunun sınırı aşmak olduğunu biliyorum. Bunun anlaştığımızdan daha fazlası olduğunu biliyorum. Ama ben seni istiyorum. Bu gece sana sahip olmama izin vermeni istiyorum. Ama eğer bunu istemiyorsan, o zaman sadece söyle, ben de çekip gideyim. Bu gece ve her gece, burada kalman gerektiği sürece Colin'le kalacağım."

Neredeyse imkansız ama kendimi bir adım geri atmaya zorluyorum. Aramıza biraz boşluk girmesine izin vermek için. Ve nefesini tuttuğunu gördüğümde, bunun doğru bir karar olduğunu anlıyorum. Onu bunaltmıştım, ona bir falsolu top fırlatmıştım ve şimdi ona vurup vurmayacağına karar vermesi gerekiyordu.

Ama onun kararını beklemek bir işkence.

Dönüp binama doğru bir adım attığında, omuzlarım hayal kırıklığı içinde çöküyor. Ta ki omzunun üzerinden bakıp yüzünde nazlı bir ifade belirene ve elini geri uzatana kadar. "Beni yakaladın, Maverick."

Elini ve bana sunduğu her şeyi tutuyorum. Bu sefer, öpüşmemiz etkinliktekinden bile daha derin. Birinin beni görüp görmemesi umurumda değil.

dudaklarını yut. İzin ver. Bu mükemmel kadının benim için çözüldüğünü görsünler.

Ama bir araba korna çaldığında Sadie geri çekiliyor, ellerim saçlarını karıştırıyor. Tıpkı onu hastane merdivenlerinde ilk gördüğümde hayal ettiğim gibi. Dudaklarını yalıyor, yanakları pembeleşiyor. "Hadi içeri girelim," diye mırıldanıyor, parmaklarını göğsümde gezdiriyor.

Asansörün benim katıma çıkması bitmek bilmeyecek kadar yavaştı. Ama sonunda kapılar açılıyor ve onu koridorda sürükleyerek daireme götürüyorum. Anahtarı çevirip kapıyı açarken genelde sabit olan ellerim titriyor. Kapı arkamızdan kapandığı anda Sadie'ye bir şey oluyor.

Kanepeye doğru yürürken kalçalarının sallanışını izliyorum, bir bacağının üzerinde dengede durup diğerini kaldırmadan önce Cat'in sırtını okşamak için duruyor.

"İzin ver," diyorum kısık sesle, yanına gelerek. Başını sallarken gözlerinde sıcaklık kaynıyor. Yere uzanıp ayağını elime alıyorum ve parmaklarımı bileğinin yumuşak derisinde gezdiriyorum. Topuğunun kayışını çözüyorum, ayağını hafifçe kaldırıp kaval kemiğiyle birleştiği yere bir öpücük kondurmadan önce yavaşça kaydırarak çıkarıyorum.

"Maverick," diye mırıldanıyor sessizce, ben de tenine karşı sırtıyıyorum.

Sonra diğerine geçip aynısını yapıyorum. Saygıyla kaldırıp ayakkabısını çıkarıyor, sonra ipeksi pürüzsüzlükteki derisini öpüyorum.

Önünde diz çöküyorum, bu tanrıça benim tapınmamı hak ediyor. Başımı eğip ona bakıyorum, ellerim bacaklarının üzerinde, bütün akşam beni çılgına çeviren elbisenin eteklerinin altında dolaşmaya başlıyor. Kalçalarına ulaştığımda titrediğini hissediyorum. Şimdi elbisesinin şal eteği işe yarıyor, hafifçe ayırıp dizlerinin üstüne tüy gibi hafif öpücükler konduruyorum.

"Aman Tanrım."

Elleri başıma iniyor, parmakları saçlarımı kavıyor. Bacaklarının üzerine yumuşak öpücükler yağdırmaya devam ediyorum. Uzun zamandır hayalini kurduğum o tatlı kalçalar başımın etrafını sarmış, dokunuşumla titriyor.

Ellerim elbisesinin altında daha da ilerliyor, kalçalarının kıvrımıyla karşılaşana kadar dış uyluklarını sürüklüyor. Ama aradığım şeyi bulmak yerine çıplak teniyle karşılaşıyorum.

"Specs," diye alçak sesle mırıldanıyorum, ona bakarak. "Bunca zamandır çıplak mıydın?"

Alt dudağını dişlerinin arasına alıp başını sallıyor ve bu benim felaketim oluyor.

Öpücüğümlle dudaklarını morartmadan önce, sıkışmış dudağını dişlerimle yakalayıp çekerek serbest bırakıyorum. Etkinlikte elimi tutarak, ona dokunmama izin vererek, üstelik altında hiçbir şey yokken dolaşıyor olması fikri aklımı saf şehvetle bulandırıyor.

Ellerim elbisesinin yan tarafındaki fermuarı buluyor ve yavaşça aşağı doğru kaydırmaya başlıyorum. Dudaklarıma karşı inliyor. Güzel. Benim onun için çıldırdığım gibi o da benim için çıldırsın.

Sonunda bittiğinde, parmaklarımı kızımı çıplak görmemle aramda duran tek şey olan ince kayışların altına kaydırıyorum. İşte o zaman elleri benimkileri kapatıp beni durduruyor.

"Önce sen."

Hafifçe arkama yaslanıyorum ve sinirlerimin geri geldiğini fark ediyorum. "Sen ne dersen Specs." Ellerimi vücudundan çekmeden önce dudaklarına hızlı bir öpücük kondurmak için geri çekiliyorum ve hızlıca ceketimi çıkarıp gömleğimin düğmelerini açıyorum. Sadie kıkırdadığında ayakkabılarımı çıkarmaya başlamıştım bile.

"Aceleye gerek yok, Maverick. Bütün gece bizim."

Parmakları kemerime gidiyor ve onu ilmeklerinden çıkarıyor. Gömleğimi silkiyorum ve o donup kalıyor, dili dudaklarını yalamak için dışarı fırlıyor.

"Gördüklerini beğendin mi?" Ateşli bir sırıtişla soruyorum.

"Oh evet," diye nefes nefese cevap veriyor. Pantolonumu çözmeyi üstleniyorum, zaten sert olan ve serbest kalmak için zorlanan aletimin üzerinden aşağı itiyorum. Sonra çoraplarım çıkıyor ve orada öylece duruyorum, üzerimde boxer külotumdan başka bir şey yok. Ve Sadie'nin ifadesindeki ham takdir, ondan yayılan arzu, şimdiye kadar deneyimlediğim her şeyden daha sıcak.

"Specs," diye hırslayarak bakışlarını kendime çektim. "Seni görmeme izin ver."

Bu sefer askıları omuzlarından aşağı çekmek için hareket ettiğimde beni durdurmuyor. Kumaş cömert göğüslerinin üzerinden kayıyor ve ellerimin mümkün olan en kısa sürede yapmasını istediğim şekilde onları kavrayan siyah askısız bir sütyen ortaya çıkıyor. Elbiseyi kalçalarından aşağı doğru itiyorum, bir şekilde muhteşem, parıldayan bir am olduğunu tahmin ettiğim şeye bakmama izin vermiyorum, gözlerimi yüzünde tutuyorum. Hâlâ biraz gergin olduğunu anlamak için aptal olmaya gerek yok. Ama yumuşak kıvrımlarının, her bir santiminin, onu benim için dünyanın en çarpıcı kadını yaptığına inanması için ne gerekiyorsa yapacağım.

Son engeli kaldırmanın onun için güçlü olduğunu bilerek sütyenini açmak için uzanmasına izin veriyorum. Ama sütyen yere düştüğünde ve o memeler bana görüldüğünde, iniltimi tutamıyorum.

"Yüce Tanrım. Sen... sen... siktir, Sadie. Specs. Harikası." Sözcüklerimde tökezledim, beynim bu kadın yüzünden tamamen kızarmıştı.

"Dokun bana?" diye soruyor ve tek ihtiyacım olan bu iki kelime.

Ellerim göğüslerini kaplıyor, meme uçlarını sert tepeler haline getirmeden önce etlerini sıkıyor. Başımı aşağı eğip birini ağızımla kapatıyorum, o omuzlarımı kavrarken dilimle alay ediyorum.

"Tanrım, evet!"

Diğerine geçiyorum, aynı şekilde onu da okşuyorum. Elleri sırtımda, omuzlarımda ve kollarımda dolaşmaya başlıyor. Ve dokunduğu her yeri sıcaklık takip ediyor.

"Seni tatmam gerek," diye mırıldanıyorum, karnının yumuşak eğimini öperek. Tekrar çömelerek beni parlayan seksiyle aynı hizaya getiriyorum. Hemen içine dalmamak için kendimi zor tutuyorum ama başımı kaldırıp ona bakarak kontrol ediyorum. Tereddütten eser yok, sadece ihtiyaç var.

Başparmaklarımı kullanarak kıvrımlarını ayırıyorum, sonra eğilip dilimi yarığından yukarı kaydırıyorum, onun tadı dilimde patlarken inliyorum, tatlı ve misk kokulu. "Siktir," diye inliyorum, onu tekrar tekrar yalıyorum, ilk yemeğini yiyen aç bir adam gibi onunla ziyafet çekerken parmaklarım seksinin etrafında kayıyor ve kayıyor. Klitorisini ağızıma alıyorum, dişlerimin başlığını hafifçe sıyrmasına izin veriyorum, ama çığlık atmasına ve saçlarımı acıtacak kadar sıkı tutmasına yetecek kadar. Ona doğru eğildim, tüm yüzümü amına soktum ve beni sularıyla kaplamasına izin verdim. Burada mutlu bir adam olarak ölebilirim. Kalçaları bana doğru sürtünmeye başlıyor ve kanepenin arkasında olması çok iyi bir şey çünkü ben yalayıp emerken onun titrediğini hissedebiliyorum.

"Oh Tanrım, ben... Oh Tanrım!"

Vücudu titreyerek orgazm olmadan önce aldığım tek uyarı bu. Tek pişmanlığım, bir parçamın bunu hissetmek için onun içinde olmamasıydı.

"Bir tane daha istiyorum Specs. Tekrar üzerime boşalmanı ve tekrar sikişmeni istiyorum."

"Maverick, yapamam," diye soluk soluğa bağılıyor, elleri beni tutuyor. Ayağa kalkmak için kendimi kaldırıyorum ve çenesini kavriyorum.

"Evet. Yapabilirsin. Ve yapacaksın."

Yüzümün onunla kaplı olduğu gerçeğini umursamadan onu öpüyorum ve iniltisini yutuyorum. Sonra tekrar dizlerimin üzerine çöküyorum, bu sefer bir bacağımı omzumun üzerinden kaldırıp parmaklarımı onun damlayan seksinde gezdiriyorum.

"Beni çok sıkı sıkacaksın, Specs. Parmaklarıma ve sikime boşaldığını hissedene kadar durmayacağız."

Bir parmağımı içeri sokuyorum, sonra çıkarıp ağızma alıyorum, derin derin emiyorum, gözlerim onunkilere dikilmiş.

"Vay anasını," diye nefes alıyor ve ben de ona hınzırca sırıtıyorum.

Bir dahaki sefere iki parmağım var ve onları birkaç kez içeri ve dışarı kaydırıyorum, bir yöne, sonra diğerine çeviriyorum, neyi sevdiğini anlamak için tepkilerini izliyorum. Aminin duvarlarına vurduğumda sırtı kavisleniyor, o gür göğüsleri dışarı fırlıyor, dokunmam için yalvarıyor. Ama ellerim meşgul.

"Göğüslerini avuçla, Specs. O meme uçlarını benim için sık."

Elleri göğüslerini okşarken başını arkaya atarak anında itaat ediyor. "İşte iyi bir kız."

Sözlerimi tam olarak parmaklarımı tekrar içeri soktuğum, bulduğum noktayı okşamak için kıvırdığım ve aynı anda ağızla klitorisini kapladığım zamana göre ayarlıyorum.

Ve hepsi bu kadar.

Kanepenin arkasına tutunmak için göğüslerini bıraktığında çığlıkları odada yankılanıyor, orgazmının her bir parçasını ondan çekip çıkarırken tüm vücudu titriyor, salgısının her damlasını yalıyor.

Klitorisine son bir öpücük kondurduktan sonra parmaklarımı yavaşça geri çekiyorum. Ayağa kalkıyorum, dizlerim orada ne kadar uzun süre kaldığımı protesto ediyor, ama buna değdi.

Kanepeye yaslanan Sadie'nin yüzünde hülyalı bir ifade var, tenini yumuşak bir ter pırıltısı kaplıyor.

"Çok güzelsin," diyorum boynunun arkasını kavrayıp yüzünü kendime çekerek. "Çok güzelsin. Ve bu kanepenin üzerine eğildiğinde daha da güzel olacaksın. Burada bekle, Specs."

YIRMI ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Sadie

Bana burada kalmamı söylemesine gerek yoktu; istesem bile hareket edebileceğimden emin değilim.

Kemiklerim sıvı gibi, beni ayakta tutan tek şey kanepesi.

Asla. Asla. Ne bir partnerle ne de oyuncaklarımla böyle arka arkaya iki güçlü orgazm yaşamadım. Ve Maverick daha fazlasını mı vaat ediyor? Aman Tanrım, hayatta kalamayabilirim.

Ama bunun için endişelenecek zaman yok çünkü elinde folyo paketiyle geri döndü. Bana sırtımda iç çamaşırındaki şişkinliği sıkıyor ve belki de bir seks tanrıçası tarafından ele geçirildim çünkü tek düşünebildiğim o kumaşı yırtıp o sikiş üzerine atlamak.

"Bana bu şekilde bakmaya devam edersen, parlak zihninden geçtiğini tahmin ettiğim o kötü düşünceler hakkında bir şeyler yapmana izin verebilirim."

Bakışlarımı onunkilerle buluşturmak için yukarı çekiyorum. "Sen benim tadıma baktın, ben de senin tadına bakmak istiyorum."

Maverick bir kahkaha atıyor ve ardından bu akşamki etkinlikte yaptığı o nazikçe sahiplenici şekilde boğazımı sıkıyor. Tanrım, bu gerçekten sadece birkaç saat önce miydi? Sanki çok şey olmuş gibi geliyor. "Tadına bakmaktan fazlasını yaptım, Specs. Ve sen de bir tane alacaksın. Ama önce, sikime boşalacağına söz verdim."

Aman Tanrım, ağzından çıkan edepsiz kelimeler beni bir sızlanmaya itti. *Sızlanma!*

Prezervatif paketini yanımdaki kanepenin arkasına koyuyor ve iç çamaşırını aşağı iterken bakışlarını hiç ayırmıyor. Ama siki serbest kaldığında nefesimi tutamıyorum. Uzun, kalın ve ucu biraz kıvrık. Elimini uzatıp uzunluğunun etrafına sarıyorum ve Maverick boxer'ından sıyrılıp yaklaşıırken inliyor.

"Lanet olsun."

Sesi gergin, sanki kendini zor tutuyormuş gibi. Ve ben bunu istiyorum. Onun da en az benim kadar sınırdan olmasını istiyorum, daha fazlası için çaresiz. Elimini aşağı yukarı kaydırmayı deniyorum, bileğimi hafifçe büküyorum. Sıcak ve sert ve göğsünü benimkine bastırıldığında, bir öpücük için çenemi yukarı kaldırdığında, elimini ve aletini aramıza hapsettiğinde, yemin ederim, zonkladığını hissedebiliyorum.

Maverick bir adım geri atarak onu bırakmama neden olacak şekilde kendini uzaklaştırmayı başarıyor. "Arkanı dön," diye homurdanıyor ve kendimi hareket ederken buluyorum, kanepenin arkasına yaslanıp kıkırmı ona doğru itiyorum. Kendimden utanma düşünceleri, kıvrımlarımla ilgili tereddütler ya da beni isteyip istemediği düşünceleri yok oldu. Artık böyle bir soru yok.

"Siktir. Şu haline bak, bebeğim. Lanet olası dünyanın en ateşli kadını, tüm bunlar benim için." Elini omurgamda gezdirirken sesi neredeyse saygılı, dokunuşuna doğru eğilmemi sağlıyor. Kıkırma ulaştığında diğer eli de ilkine katılıyor, o güçlü parmaklar etimi yoğurup sıkıca kavıyor. Üzerime eğildiğini hissediyorum ve dudakları parmaklarının çizgisini takip ederek sırtımdan aşağıya doğru öpüyor. "Hazır mısın Specs?" diye soruyor omurgamın dibine ulaştığında.

"Mm-hmm." Kanepeye doğru başımı sallıyorum, gözlerim kapalı. Ve öyleyim. Tanrım, onun için hazır mıyım?

Prezervatif ambalajının açılmasının ardından kısa bir süre sonra eli sırtıma bastırıyor. "Benim için eğil. Ver o amcığı bana."

Kalçalarımı yukarı kaldırıyorum ve parmakları bacaklarımdan arasına dalıyor, uyarılmışlığımı yayıyor. "Aferin kızım. Benim için çok hazırsın."

Parmaklarının yerini, kıvrımlarıma doğru ileri geri hareket ettirdiği sikinin küt başı alıyor. Ama daha fazlasına ihtiyacım var.

"Maverick, lütfen." Gözlerimi açıyorum ve ona bakmak için başımı çeviriyorum. "Lütfen."

"Seni yakaladım Specs."

İçime kayan siki beni daha önce hiç yaşamadığım şekilde geriyor, lezzetli acı zevkle karışıyor. Birkaç kez ileri geri sallanıyor ve vücudum hevesle onu takip ediyor, hepsini almak için çaresiz.

"Daha fazla," diye soluyorum, geriye uzanıp onu hissetmeye çalışıyorum. Vücudunu değil ama elini hissediyorum, öne eğilip birbirine bağlı ellerimizi başımın yanındaki kanepeye koyuyor ve kalçasını bir kez daha iterek içine alıyor. Dudakları omzumu öperken "Tanrım, evet" diye iç geçiriyorum.

"Cennet gibi hissediyorsun," diye fısıldıyor. "Cennetten daha iyi."

Yavaşça hareket etmeye başlıyor, içime girip çıkarken inlemelerimiz ve iç çekişlerimiz birbirine karışıyor, içimde daha derinlere ulaşıyor. Elimini bırakıp kolunu etrafıma sararak beni göğsüne doğru çekmeden önce yumuşaklık sadece birkaç dakika sürüyor. Tekrar boğazımın önünü kavıyor ve ben başımı çeviriyorum, o içime girip çıkarken, beni paramparça edeceğini bildiğim bir orgazma doğru gönderirken, onun tutuşunda çaresizim.

Ama o beni bir arada tutacak.

"Benim."

Parmakları klitorisimi bulmadan önce ne demek istediğini düşünecek zamanım yok, üzerinde yuvarlanıyor, alay ediyor, ta ki ben onun adını haykırana, vücudum bana vaat ettiği aşırı zevke teslim olana kadar.

Ve tam da beklediğim gibi, orgazmım içimde yuvarlanırken, beni güçsüz ve tamamen tatmin olmuş bırakırken, Maverick beni tutuyor, serbest bırakıldığını haykırırken kekelediğini ve içime ateş ettiğini hissedene kadar gitmeme asla izin vermiyor.

Yavaşça çekilmeden önce orada, koltuğunun üzerinde, ikimiz de nefes nefese ve bitkin bir halde birkaç dakika kalıyoruz. Beni boş ve bitkin bırakarak onu kaybettiğimi hissediyorum. Ama sırtımı öpüyor ve bir kez daha fısıldıyor, bu sefer yumuşak bir şekilde, "Burada bekle."

Hemen geri dönüyor ve beni koltuktan kaldırıp kollarında döndürmeden önce elleri vücudumda geziniyor. Sıcak mavi gözleri yüzümü tarıyor ve dudakları karşılık olarak yukarı kıvrıldığında aptal gülümsememi gördüğünü anlıyorum. Beni göğsüne bastırmadan önce alnımdan öpüyor.

"Bu muhteşemdi."

Başımı ona bu şekilde yasladığımda sesinin gürültüsünü hissedebiliyorum. Ve kollarım ona daha sıkı sarılıyor.

"Seni yatağa götürüp tekrar adımı haykırmanı sağlayabilir miyim?"

Tüm vücudum titriyor ve o sadece kıkırdıyor. "Bunu evet olarak kabul ediyorum."

Ama beni kucağına almaya gittiğinde sesimi buldum. "Hayır, yapma. Omzunu korumalısın."

Bana attığı sırtış, kalkık kaşlarıyla birleşince bu kadar seksi olmamalıydı. Belki de beni tahrik eden kıcımı sıkkan elidir.

"Specs. Şu anda gücümü aşağılamıyormuşsun gibi davranacağız. Eğer seni yatağa taşımak ve sabah hatırladığın tek şey benim adım ve sikim olana kadar seni becermek istiyorsam, bunu yapacağım."

Aramızda sertleştiğini hissettiğimde ağzım açık kalıyor. "Tamam," diye kekeliyorum, sonra tekrar eğilip sanki hiçbir şey yapmamışım gibi beni kaldırıp omzunun üzerinden atarken çığlık atıyorum. "Aman Tanrım, Maverick!"

Eli hafif bir şaplakla kıcıma iniyor ve kahkahasının gümbürtüsünü hissediyorum. "Bu doğru, Specs. Bütün gece boyunca bunu söyleyeceksin."

Yatağın üzerine yuvarlanıyorum, muhtemelen pek de gurur verici olmayan bir şekilde zıplıyorum. Ama gözlerindeki aç bakış aksini söylüyor.

Yatağa tırmanıp vücudumda gezinirken, karnımdan yukarı doğru öpücükler kondururken, göğüslerimde durup zaten hassaslaşmış olan etimi okşarken ve sonra yukarı doğru devam ederken başka tarafa bakamıyorum, bakmak da istemiyorum. Dudakları, içinde kendimi kaybedebileceğim bir öpücükle benimkileri yakalıyor. Tüm bu akşam bir fantezi gibiydi, bir rüya gerçek olmuştu. Başını kaldırıp bana baktığında, bütün gece gözlerini yakan için için yanan ateşin yerini sadece huşu olarak tanımlayabileceğim bir şey aldı. Sanki o da bunun gerçekleştiğine inanamıyormuş gibi.

"Sen harikasin. Ve bu gece, sen benimsin."

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Sadie

Uyandığımda kendimi lezzetli bir şekilde ağrılı ve mümkün olan en iyi şekilde bitkin hissediyorum. Yüzümdeki gülümsemeyi ya da Maverick'in beni defalarca ağzına boşaltırken bacaklarımın arasında kalan karıncalanmayı silmek mümkün değil. Üçüncü raunttan sonra saymayı bıraktım.

Ama sonra yuvarlanıyorum ve dün gece adını haykırmaktan sesimin kısılmasına neden olan seksi, günahkâr adam yerine sadece karmakarışık çarşaflar ve boş bir yastık var.

Çarşafı göğsüme bastırarak doğruluyorum, dikkatle dinliyorum ama sadece sessizlik duyuyorum.

Hepsi bir rüya değildi. Bunu biliyorum, bedenim bana bunu söylüyor ve seks dolu bir gecenin hafif misk kokusu havada asılı duruyor.

Peki nerede o?

Beynim, hiçbir iyi olmayan bir sürü senaryoyla dolup taşmaya başlıyor. Sonra bir kapının açılma sesini duyuyorum. Bulabildiğim ilk giysiyi kapıyorum, o da Maverick'in gömleklerinden biri oluyor. Göğsümün üzerine oturmasına ve kıcıımı zar zor örtmesine aldırmadan yatak odasının kapısını dikkatlice açıyorum ve gelenin o olup olmadığını anlamaya çalışıyorum.

Seni aptal, başka kim olabilir ki? Derin bir nefes alarak koridordan açık yaşam alanına doğru usulca ilerledim ve işte oradaydı.

Sırtı bana dönük ama giydiği gri atlet hâlâ dudağımı ısırma isteği uyandırıyor. Kaslı sırtına yapışması ve mürekkebini göstermesi ve

Güçlü kollar, bacaklarımın arasında oluşan kaygan durum nedeniyle keşke külotumu giyseydin dedirtiyor.

Dönüp beni görüyor ve yüzündeki minik gülümseme kıyafetime bakınca başka bir şeye dönüşüyor.

"Vay canına!" diye bağırıyor, bizi ayıran boşluğu birkaç adımda geçerek. Eli gömleğinin eteğini yakalıyor ve onu kullanarak beni daha yakına çekiyor. "Günaydın, Specs."

Beni gördüğünde verdiği tepki, yalnız uyandığımda aklıma gelen sinsi düşünceleri yok etmek için uzun bir yol kat ediyor. Kendimi cesur hissederek kollarımı boynuna doladım ve gömleğin daha da yukarı çıkmasını sağladım. Ve tabii ki bu, hala gömleği kavrayan elini çıplak bacaklarıma doğru sürüklüyor.

"Günaydın," diye fısıldıyorum, öpmek için eğilecekken birden bir şey hatırlıyorum. "Oh, kahretsin. Sabah nefesi." Elimi ağzıma kapatıp başımı geriye atıyorum. Ama Maverick'in boştaki eli boğazıma konuyor ve sonra beni öpüyor, dili ağzımın içine dalıyor, bulanık dişleri ya da kokmuş nefesi umursamadan.

Sonunda ayrıldığımızda nefes nefese kalıyorum ve o küçük gülümseme tam anlamıyla tatmin olmuş bir sırıtışa dönüşüyor.

"Sabah nefesi gibi aptalca bir şey için endişeleneceksen, tişörtümden başka bir şey giymeden dolaşma."

Demek istediğini vurgulamak için eliyle çıplak kıkırmı sıkıyor ve ben de onursuz bir gıcirtı çıkarıyorum.

"Giymek için bulabildiğim ilk şey buydu!"

"Şikayet ettiğimi mi söyledim?"

Sıcaklığın yanaklarımı kızarttığını hissedebiliyorum. Ve tüm sağduyuma rağmen, "Dirk dişlerimi fırçalamadan onu öpmeme izin vermezdi. Sanırım eski alışkanlıklar falan."

Sırıtışı gitmiş, yerine kaşları çatılmıştı. "Benim kıyafetlerimi giyerken ve iyi sikilmiş görünürken o pisliğin adını ağzına alma."

Dizlerimin bağı çözüldü mü? Olabilir. Çünkü bu birinin bana söylediği en ateşli şeydi. Hem de hiç.

"Kahvaltı ister misin? Az önce komşumla omlet yedim, her cumartesi yaptığımız şey bu. Ama sana da bir tane yapabilirim."

Hem konunun hem de ses tonunun aniden değişmesi başımı hafifçe sallamama neden oldu.

"Bekle. Her cumartesi komşunla omlet mi yiyorsun?" Ben soruyorum.

Maverick kayarak tezgâha yaslanıyor ve ellerini vücudumdan indiriyor. "Evet. Yetmişli yaşlarında, pek dışarı çıkmıyor. Ama ona göz kulak oluyor.

Seyahat ettiğimde kedi. Şehirde olduğum her hafta sonu kahvaltı randevumuz var."

Bunu bana itiraf ederken sesi neredeyse utangaç çıkıyor ve ben de Maverick'in tüm özel hayatını saran ağır mahremiyet perdesinin arkasına özel bir bakış atmışım gibi hissediyorum.

"Bu çok hoş," diyorum gülümseyerek. "Ben de omlet isterim." Bu bana küçük bir gülümseme daha kazandırıyor, sonra dönüp tezgahın üzerinde olduğunu yeni fark ettiğim eşyalarla bir şeyler yapmaya başlıyor.

"Kahve?" diye soruyor omzunun üzerinden, bir yeşil biberi doğrarken. "Ralph'la bir tane içtim ama istersen bir tane daha içebilirim."

"Hallediyorum," diye cevap veriyorum ve kahve cezvesini almak için hareket ediyorum. Lavabo çalıştığı yerin hemen yanında ve sürahiye su doldurmak için yanına geldiğimde dudakları başımın üstüne konuyor. O kadar tatlı, o kadar evcil, o kadar *beklenmedik* ki, şaşkınlığımı gizlemek zorunda kalıyorum. Bu Maverick'in kimsenin göremediği başka bir yönü mü? Yaşlı bir komşuyla kahvaltı eden, sokak kedilerini sahiplenen ve sırf onun yanında olduğum için başımın tepesini open tarafı mı?

Çünkü eğer öyleyse, ben buradayım. Hepsi için.

Kahveyi hazırlıyorum, sonra hemen iç çamaşırlarımı giymeye gidiyorum. Yatak odasındaiken kendimle kısa bir tartışma yaşıyorum. Giyinmeli miyim, yoksa sadece onun gömleğiyle mi kalmalıyım? Sonunda, beni kıyafetleriyle görmeye verdiği tepki beni o kadar iyi hissettirdi ki, bu şekilde kalmaya karar verdim, tek ekleme bir çift külot olacaktı. Kahvaltıyı çırılçıplak yemekle ilgili bir şey var ki, kendimi bunu yapmaya zorlayamıyorum.

Banyoya dalarak aynada gördüğüm şey karşısında dehşet çılgınlıklarımı bastırıyorum. Beni gördüğünde nasıl oldu da tepelere kaçmadı?

Dün geceki makyajım gözlerimin altına bulaşmış, saçlarım fare yuvası gibi. Aman Tanrım. Dişlerimi fırçalıyorum, yüzümü temizliyorum ve saçlarımı fırçalamaya çalışıyorum. Son düğümü de çözmeye çalışırken, Maverick yansımada belirliyor, banyonun kapı çerçevesine yaslanmış.

"Kahvaltı hazır," diyor, bakışlarını vücudumda bir aşağı bir yukarı gezdirdiğini gizleme zahmetine bile girmeden. Gözleri benimkilerle buluşana kadar aynadan ona bakıyorum. Önce sözünü kesiyor, başka bir şey söylemeden dönüyor ve mutfığa doğru yürüyor. Artık mümkün olan en kötü ertesi gün sabahı gibi görünmediğimi son bir kez kontrol ettikten sonra, şimdi taze kahve ve lezzetli bir kahvaltının aromasına sahip olan mutfığa doğru peşinden gidiyorum.

Midemden gürültülü bir ses geliyor ve sanki sesi bastırabilecekmişim gibi kollarım hemen midemi sarıyor.

Ama Maverick sadece kıkırdıyor. "Sanırım dün gece iştahın açıldı." Bana göz kırpmıyor, sonra iki tabak yemeğin durduğu bar yüksekliğindeki tezgâhı işaret ediyor.

"Yemek yediğini sanıyordum?" Kendimi taburelerden birinin üzerine kaldırırken soruyorum. O da diğerini aldı.

"Evet, ama ben hep açım. Sana eşlik edebileceğimi düşündüm."

Yine o kadar basit, tatlı bir jest ki, kalbim eriyor.

Kahvaltımızı çabucak yapıyoruz. Maverick inanılmaz bir aşçı; omletim lezzet dolu ve mükemmel kabarık.

Tabağında sadece birkaç lokma kaldı ve telefonumun bir yerlerde titrediğini duyduğumda yavaşça tadını çıkarmak istiyorum. Yemeğimi bitirene kadar cevap vermeye **h i ç** niyetim yok ama Maverick "Bir süredir çalışıyor, dişlerini fırçalamaya gittiğinden beri." diyor.

Midem bulanıyor. Telefonum en son sahte ilişkimiz hakkında haberler çıktığında çıldırmıştı. Bu sefer ne olabilir?

Taburemden iniyorum ve hızlıca akşam çantamı bulup telefonumu çıkarıyorum. Ve rahat bir nefes alıyorum.

"Sadece annem."

Tezgâha geri dönüyorum ve mesajlarını açmadan önce tabureme zıplıyorum.

ANNE: Pekala Sadie, baban seni rahatsız etmemem gerektiğini söylüyor ama ne kadar beklemeliyim?

ANNE: Şu yeni adamınla ne zaman tanışacağız?

ANNE: Dün geceki galada ikinizin fotoğrafları harika.

Işıl ışıl görünüyorsun.

Senin adına çok mutluyum.

Ama ben bu adamla tanışmak istiyorum!

ANNE: Akşam yemeği. Bu gece. Pazarlık yok.

ANNE: Seni seviyorum.

"Bu çok fazla mesaj demek."

Maverick'e bakıyorum, telefonumu yüzüstü tezgâhın üzerine koyuyorum, böylece onları okuyamıyor. "Evet, annem her cümle için ayrı bir mesaj göndermen gerekmediğini tam olarak anlayamadı. Ona göre kelime sınırı gibi bir şey var."

Kıkırdıyor. "Ee, gidiyor muyuz?"

"Nereye gidiyorsun?" *Kahretsin.* Mesajları okumaması buraya kadarmış. "Akşam yemeğine. Ailenle birlikte."

Yutkunuyorum. "Bunu gerçekten yapmak istiyor musun?"

Koltuğunda bana doğru dönen Maverick kollarını göğsünde kavuşturuyor ve beni inceliyor. "İstiyor musun?"

Kalbim çarpmaya başladı. Bu, ailemle akşam yemeği hakkında bir sohbetten daha fazlası gibi geliyor.

"Ben... Ben, yani, annem seninle tanışmak istiyor ve ben de bir süredir onun isteklerini geçiştiriyorum, yani..." Sözümü kesiyorum, ağzım aniden kuruyor. "Ama sadece gerçekten istiyorsan. Yapmak zorunda değiliz. Galanın bir son olması gerekiyordu."

İşte. Söyledim işte. Umarım Maverick de ailemle akşam yemeğinden daha fazlasının söz konusu olduğunu görebilir. Umarım dün gecenin onun için bir anlamı vardır. Umarım... anlaşmamızın bitmesini değil, değişmesini istiyordur.

Çünkü artık Maverick King ile sahte bir ilişki içinde olmak istemiyorum.

Gerçek bir tanesinde olmak istiyorum.

Cevabı hızla geldi. Tek bir hamleyle taburemden kaldırılıp kucağına oturtuldum, bacaklarım genişçe açılarak onunkilere sarıldı. Bir eli enseme gidip saçlarıma dolanırken, diğeri belime inip beni ona daha da yaklaştırıyor.

Yaklaşıyor, sonra duraklıyor, dudakları dudaklarımın üzerinde geziniyor. Alnımız buluşuyor ve beklerken gözlerim kapanıyor.

"İlişkimizin bitmesine hazır değilim."

BÖLÜM YİRMİ FİCE

Maverick

Ailelerle işim olmaz.

Hiç olmadı. Annem ben üç yaşındayken öldüğünden beri.

Sadie'nin çocukluk evine giden yolda yürürken avuçlarımın terlemesinin ve kalbimin hızla çarpmasının nedeni bu olmalı.

Ama tek gergin olan ben değilim.

Sadie evimden ayrıldığımızdan beri kıpırdanmayı bırakmadı. Ben onu trafik ışıklarında öpene kadar alt dudağını sıkıyordu. Sonra ben ellerini benimkilerle kapatana kadar ellerini kucağında çevirmeye başladı.

Onun sinirlerine odaklanmak şaşırtıcı bir şekilde şu ana kadar kendi sinirlerimi görmezden gelmeme yardımcı oldu.

Ailesinin evi bakımlıydı ve benim büyüdüğüm Kuzey Britanya Kolumbiyası'ndaki banliyö mahallesine çok uzaktı. Koruyucu aileden koruyucu aileye dolaşırken, birkaç tanesi iyiydi ama çoğu iyi değildi.

Tam o sırada ön kapı açılır ve kızıl saçlarına ve geniş gülümsemesine bakılırsa kesinlikle Sadie'nin annesi olan yaşlı bir kadın kollarını açmış bir şekilde dışarı çıkar.

Sadie elimi bırakıyor ve adımlarını hızlandırarak ön verandanın merdivenlerinden yukarı çıkıyor ve doğruca annesinin kollarına atılıyor.

Onlara ulaştığımda dağılmışlardı ve Sadie gergin bir ifadeyle bana bakıyordu. "Anne, bu Maverick. Maverick, bu annem Doreen."

Annesinin elini sıkmak için elimi uzattığımda, ileri doğru adım atıp uzattığım elimi görmezden gelerek kollarını belime dolamasıyla hazırlıksız yakalandım.

"El sıkışmayı Henry'ye sakla, ben sarılmayı severim."

"Anne! En azından önce onun için sorun olmadığından emin olabilirsiniz," diye itiraz ediyor Sadie ama annesi geri çekilirken kızına kaşlarını çatmakla yetiniyor.

"Dinle. Eğer o senin yeni sevgilinse, ona sarılıp merhaba dememe alışması gerekecek."

"Peki ya rıza?" diye homurdanıyor Sadie, elimi tutarken bana özür dileyen bir bakış fırlatıyor. "Özür dilerim," diye fısıldıyor, ama ben sadece ona sıkı bir gülümseme veriyorum.

"Sorun yok," diye fısıldıyorum. Öyle de oldu. Yabancıların bana sarılmasına alışkın mıyım? Tabii ki hayır. Ama benden hiçbir beklentisi olmayan biri tarafından sıcak bir şekilde karşılanmak bir anlığına da olsa iyi hissettirdi mi? Evet, öyle.

Eve giriyoruz ve içerisi de tahmin ettiğim gibi ev gibi. Giriş holü aile fotoğraflarıyla kaplı ve oturma odasına açıldığında buranın çok kullanılmış bir alan olduğunu anlayabiliyorsunuz. Kanepe, el örgüsü gibi görünen battaniyeler ve bir düzine kırlentle örtülmüş. Duvarları daha fazla fotoğraf süslüyor, çoğu Sadie'nin kardeşleri olduğunu tahmin ettiğim iki küçük çocuğa ait. Benim Specs'imden daha fazla olmaması garip ve bunu ona sormak için bir kenara kaydediyorum. Televizyona dönük bir koltuk var ve tüm mekân *burada mutlu bir ailenin yaşadığını* haykırıyor.

Sadie'nin beni mutfağa götürmesine izin verdim, annesi hâlâ kız kardeşiyle ilgili bir şeyler anlatıyordu sanırım. Dürüst olmak gerekirse, tüm bunlar beden dışı bir deneyim gibi geliyor. Sanki bir seyirciymişim, kenardan bir gösteri izliyormuşum ve gösteri yapmam için çağrılmamam için dua ediyormuşum gibi.

Sonra arka bahçeye açılan sürgülü kapı açılıyor ve Sadie'nin babası içeri giriyor. Bana doğru yöneldi ve omurgamın sertleştiğini hissettim. Baba figürleriyle olan deneyimim en iyi ihtimalle karışık olarak tanımlanabilir.

"Maverick King. Seni akşam yemeğine davet edeceğimi hiç düşünmemiştim." diyor ve ben de onun hoş karşılanmış gibi görünen ses tonuyla hafifçe rahatlıyorum. El sıkıştık, sıkıca kavradı. "Henry LeDuc. Sana bira getireyim mi?"

"Hayır teşekkürler, aslında içki içmiyorum."

Bu bana kaşlarımı kaldırmamı sağladı. "Ah. Sporcu diyet kuralları falan mı? Umarım biraz patates salatası yiyebilirsin. Doreen o kadar güzel yapıyor ki ikinciye isteyeceksin."

"Hayır, diyetle ilgili bir şey değil, sadece kişisel bir seçim," diye cevap veriyorum ve yüz ifadesi saygıya dönüşüyor.

"Anladım. Köpüklü suya ne dersiniz? Kızlar ziyarete geldiğinde içmek için saklıyoruz."

"Kulağa harika geliyor."

Sadie'ye dönmeden önce bana buzdolabından bir kutu uzatıyor. "Sarılmam nerede, genç bayan?"

Yüzünün geniş bir gülümsemeye dönüşmesini izliyorum. "Merhaba baba."

Sadie'nin benden çok farklı büyüdüğü çok açık. Mutfakta anne ve babasıyla birlikte hareket edişini izliyorum, üçü de birbirleriyle çok rahat ve huzurlu.

Birkaç dakika sonra Henry omzuma dokundu. "Izgarayı bitirmek için benimle dışarı gelir misin? Yakında yemek yiyeceğiz."

Bu bir ilk. Daha önce hiç bir kızın babasıyla uğraşmak zorunda kalmamıştım. Ama neyle karşılaşacağımı bilecek kadar film izledim, hikaye dinledim.

Ve umarım bunu berbat etmem.

"Kızımın uzun zamandır böyle gülümsediğini görmemiştim," diye söze başlıyor, nefis kokulu bifteklerle kaplı devasa bir barbekünün kapağını açarak. "Daha önce birlikte olduğu o salağın gülümsemesi bu kadar büyük değildi. Bunun için teşekkürler."

"Teşekküre gerek yok. Sadie harika bir kadın." Üstü kapalı güverte alanının kenarındaki direğe yaslanıp babasına bakıyorum. "Eski kocası onu hak etmedi."

Henry bana bakıyor, saygısı yüzünden okunuyor. "Hayır. O yapmadı. Benim sormam gereken soru şu: Sen istiyor musun?"

Ayaklarımın üzerinde kaymamak için savaşıyorum. Yumruklarını hiç çekmiyor. Ama Sadie'yle olan ilişkim alışılmadık bir şekilde ve sıfır duyguyla başlamış olsa da, işlerin değiştiği gerçeğinden kaçmıyorum.

"Öyle olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor."

"Hakkınızda bir şeyler duydum. Medyada yer almanıza neden olan bazı şeyleri."

Ah, kahretsin. Bunun bir olasılık olduğunu biliyordum. Geçmişte yaptıklarımın bahsetmesi. Daha önce medyaya kendimi açıklama zahmetine girmediğim gerçeği

şimdi beni kızımdan ısırabilir. Babasına, basının beni gösterdiği gibi pervasız bir pislik olmadığımı nasıl kanıtlayabilirim?

"Ancak medyada gördüklerimi olduğu gibi kabul etmemem gerektiğini de çok iyi biliyorum."

Teşekkürler.

"Bunu takdir ediyorum. Bazılarında doğruluk payı var ama her hikâyede daha fazlası da var," diyorum sakince, ses tonumun hissettiğim gerginliği gizlemesini umarak. Henry beni incelerken bakışlarımı ondan ayırmadan sabit tutuyorum.

"Kızımı olumsuz etkilemediği sürece geçmişte ne yaptığınız beni ilgilendirmez. Ancak şimdi veya gelecekte onu riske atacak şekilde davranmayı seçerseniz bu beni ilgilendirir."

"Anlaşıldı."

Henry başını sallar. "Güzel. Şimdi şu biftekleri ızgaradan alıp yemeğe gidelim."

Direği iterek onu içeri kadar takip ediyorum. Sadie bana doğru geliyor ve bir kolunu belime doluyor. "Orada her şey yolunda mı? Sana zor anlar yaşatmadı, değil mi?"

Eğildim ve alnından öptüm. "Beklemediğim bir şey değildi." Hâlâ endişeli görünüyor, bu yüzden elimi sırtında aşağı yukarı gezdiriyorum. "Her şey yolunda, Specs." Yüzündeki çizgiler büyük ölçüde düzeliyor, tam da annesinin elinde yemek tabaklarıyla koşturarak geçip gittiği sırada.

"Dur, şundan biraz alayım," diyorum ve elindeki tabaklardan birini almak için uzanıyorum.

"Teşekkür ederim Mav. Hepsini masaya koyalım ve başlayalım."

Çok geçmeden hepimiz bana birlikte yaşadığım koruyucu ailenin masasını hatırlatan ahşap bir masanın etrafına oturduk. Bu hafif ahşap sandalyelerde oturup son ekmeği kimin alacağı konusunda kavga ettiğimiz gürültülü kaotik yemekleri hatırlayabiliyorum. Çocukluğumda pek çok kötü anın arasına serpiştirilmiş iyi anlar da vardı. Ve burada Sadie'nin ailesiyle birlikte olmak o güzel anıları yeniden canlandırıyor.

Doreen hepimizin iyi beslendiğinden emin oluyor ve sohbet şaşırtıcı derecede kolay geçiyor. Ailesi beyzbol ya da sakatlığım ile ilgili sorularla beni rahatsız etmiyor ve akşam ilerledikçe kendimi daha da rahatlamış buluyorum.

Nihayet ayrılma vaktimiz geldiğinde, Doreen'in bu kez beni kucaklamasına şaşırmıyorum. Bana ilk sarılışından daha uzun ve daha sıkı.

"Siz ikiniz önümüzdeki hafta sonu Sienna şehirdeyken gelin, ben de lazanya yapayım." Göğsümü okşuyor. "Hayatında yiyebileceğin en güzel sarımsaklı ekmeği yaparım."

vardı."

"Teşekkürler, Doreen." Ona içten bir gülümseme veriyorum. Sonra omzuma daha büyük bir el iniyor, neyse ki yaralı olan değil ve Henry'ye dönüyorum. Tekrar tokalaşıyoruz ve sonra o da beni sırtımı sıvazlayarak kısa bir sarılma için kendine çektiğinde şaşıyorum.

"Kendine iyi bak,

Mav." "Olur."

Vedalaştık, Sadie'nin elini tuttum ve arabama doğru yürüdük. Kapısını açıyorum ve o arabaya bindikten sonra ben de kendi tarafıma geçip arabaya biniyorum.

Eve dönüş yolculuğunun ilk kısmı sessiz geçiyor; Sadie camdan dışarı, geçip giden şehre bakıyor. Ama kırmızı ışıktaki, onun koltuğunda kaydığını hissediyorum ve bana baktığını görmek için ona doğru bakıyorum.

"Her şey yolunda mı?" Direksiyonu tutarak soruyorum.

"Evet," diye yanıtlıyor ve uzanıp ellerimden birini tutarak kucağına getiriyor. "Sen iyi misin? İlk başta biraz rahatsız olduğun hissine kapıldım. Sanırım ailelerle tanışmaya alışık değilsin."

Elini nazıkçe sıkıyorum. "Birkaç saatlik eğlencenin ötesinde birlikte olmak istediğim ilk kız sen olduğun için bunu daha önce yaptığımı söyleyemem."

Bu ifade karşısında mutlu bir ses çıkarıyor ve dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor. "Ama ailen harika. Onlara sahip olduğun için şanslısın."

"Bana ailenden bahsedecek misin?"

Çenem sıkıca kenetleniyor. "Bu pek de hoş bir konuşma sayılmaz. Bu geceyi bununla mahvetmeyelim."

Bırakacağını umuyorum. Ve neyse ki, bakışlarını üzerimde hissettiğim birkaç saniyelik uzun bir sessizlikten sonra bırakıyor.

Eğer istediğim gibi olsaydı, Sadie'nin çocukken yaşadığım boktan şeyleri öğrenmesine asla izin vermezdim.

Onun ışığının o karanlığa dokunmasına gerek yok.

Bu da Eli ile bir an önce ilgilenmem gerektiği anlamına geliyor. Sadie'yle aramda sadece bir sır değil, bir sorun haline gelmeden önce.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜMÜ i

Maverick

Çim sahadayım, takımın maçlar arasındaki nadir izin gününde yaptığı gösterişsiz bir antrenman sırasında dış sahadaki bazı çocuklarla top oynuyorum. Sezon sona eriyor ve playofflar yaklaşıyor, hepsi yorgun.

Ben hazır değilim. Gitmeye hazırım. Güneş parlıyor, omzum iyi hissediyor ve dün gece Sadie'yi üç kez üst üste boşalttım.

Bir kez olsun, işlerin yolunda gittiğini hissediyorum.

"Bu da ne? Benim pozisyonum için mi geliyorsun Mav?" Darling dış sahadaki grubumuza doğru ilerlerken bağırıyor. İleri geri fırlattığım adam koşarak yanıma geliyor ve vuruş antrenmanındaki yerini almak için yanımdan geçerken Darling'in uzattığı elini tokatlıyor. "Belki de sıcak köşeyi devralmayı denemeliyim ve bir değişiklik için siz iç saha oyuncularından gelen tüm pislikleri halletmenize izin vermeliyim."

Rhett gülümsüyor ve ses tonu açıkça alaycı. Ve normalde yapacağım gibi kaşlarımı çatmak yerine, iyi ruh halimle ona karşılık veriyorum.

"Elbette. Bunu benim denemem olarak kabul edin. Yani, siz bok kafalıların burada bir şeyler yakalamak için dünya kadar zamanı varken ne kadar zor olabilir ki?"

Darling başını arkaya atar ve güler. "Lanet olsun, adamım. Kendini tutma!"

Sırıyorum ve topu ona doğru fırlatıyorum. "Yapmayacağım."

Her birkaç atışta bir aramızdaki mesafeyi artırarak kolay bir ritme giriyoruz. Ta ki o sola dönecekmiş gibi görünen bir atış yapana kadar.

yakalamak için. Top eldivenimin ucuna çarpıp geri sekti. Ve momentum beni ileri ve aşağı taşıyor, gürültülü bir *sesle* kötü omzumun üzerine düşmeme neden oluyor.

"Mav!" Kolumu tutarak sırtüstü döndüğümde Rhett'in çığlığı duyuluyor.

Hay sikeyim. Öfkemi ve acımı kontrol altına almaya çalışırken omzuma beyaz bir acı saplanıyor. Aptalca bir hareket. Kendimi kanıtlama ihtiyacı duyduğum aptalca bir an ve her şeyi berbat ettim.

Takım arkadaşlarım bana ulaşıp kalkmama yardım etmeye çalışıyorlar ama ben hırslayarak onları itiyorum. Sendeleyerek ayağa kalktığımda Koç ve Lark'ın aceleyle yanıma geldiğini görüyorum.

"Ne oldu lan?" Koç havlıyor.

Lark kolumu tutup nazikçe destekleyerek pazuma doğru ilerlerken Darling benim yerime cevap veriyor.

"Atışım boşa gitti; topa doğru gitti ama yanlış yere düştü."

"Tanrım, Mav. Lark'la git ve her şeye baktır." Koç şapkasını kel kafasından çıkarıyor, sonra tekrar takıyor. Gözlerindeki acımayı görmek istemiyorum ama saklayamıyor. İşimin bittiğini düşünüyor.

Lark'ın dokunuşuna omuz silkiyorum. "Tamam." Eldivenimi ve bir noktada düşen şapkamı bırakıp sahadan fırlıyorum, her adımda vücuduma acıdan hançerler saplanıyor. Bunun olduğuna inanamıyorum.

Herkesin ne olduğuna dair endişeli sorularını duymazdan gelerek soyunma odasına gidiyorum ve orada tempo tutmaya başlıyorum. Değerlendirme için doğrudan antrenörün alanına gitmem gerektiğini biliyorum, Lark mesaj attıysa Doktor bile beni bekliyor olabilir. Ama onlarla yüzleşmem. Henüz yüzleşmem.

"Siktir!" Bağırıyorum. "Lanet olsun!" Tüm kirli antrenman malzemelerimizi bekleyen boş konteyneri tekmeliyorum. Duvara doğru ilerleyip sağlam kolumu kaldırarak betona bir delik açmaya hazırlanırken kulaklarımda bir gümbürtü duyuyorum.

"Maverick!"

Bir şekilde Sadie'nin sesi, içinde olduğumu hissettiğim tünelden aşağıya ulaşıyor ve beni karanlıktan çekip çıkarıyor. Öfkem geçtiğinde görüşüm açılıyor ve onu önümde durmuş, kollarını uzatmış halde görüyorum. Elimi tutmasına ve beni yumuşak bedenine çekmesine izin veriyorum.

"Ah, Maverick," diye mırıldanıyor başım omzuna düşerken. "İyi misin? Düşüğünü gördüm. Willow beni olabildiğince çabuk buraya getirdi."

Bizi antrenman yaparken izlediğini fark etmemiştim bile. Düşüşümü gördüğü için duyduğum aşağılanma, burada olduğu için duyduğum büyük rahatlamayla karıştı.

Birkaç dakika bu şekilde kaldık, sağlam kolum onu bana tuttu, başım omzunda, eli sırtımı aşağı yukarı okşadı ve o

kulağıma usulca fısıldayan bir ses. Ne söylüyordu? Bilmiyorum. Ama bir şekilde beni rahatlatıyor.

"Mav, koluna baktırmamız gerek."

Lark'ın sesiyle başımı kaldırıyorum. Sadie benden uzaklaşmak için adım attığında onu geri çekiyorum. "Benimle gel. Lütfen," diyorum boğuk bir fısıltıyla. Saçlarımı yüzümden uzaklaştırmak için elini kaldırıp başını sallıyor.

Değerlendirme alanına ulaşana kadar Lark'ı stadyumun göbeğindeki uzun koridorlarda birlikte takip ediyoruz. Doktor içeri girdiğinde doğruca tedavi masalarından birine yöneliyoruz.

"Tamam Mav, birkaç hızlı menzil testi yapalım, sonra her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için bir röntgen çekeceğiz. Duyduğuma göre omzunun üzerine çok sert düşmüşsün."

Doktorun ses tonu hiçbir şey belli etmiyor, bu da endişeme yardımcı olmuyor. Sadece Sadie'nin yanımda olması soyunma odasında olduğumdan daha da kötüleşmemi engelliyor.

O benim fevri öfkemi durdurdu. O olmasaydı aptalca bir şey yapar, soyunma odasını dağıtır ya da lanet olası duvarı yumruklardım.

Lark'ın kolumu bir dizi pozisyonda hareket ettirmesine izin verdim, sadece bir kez irkildim. "Güzel. Şu görüntüleri alalım ve neyle karşı karşıya olduğumuzu görelim."

Ben Doktor ve Lark'ı başka bir odaya kadar takip ederken Sadie geride kalıyor, kollarını ortasına sarıyor. Neyse ki röntgen çekimi çabucak tamamlandı ve ben de tekrar onun yanına döndüm. Elimini iki elinin arasına alıyor ve parmaklarımızı birbirine geçiriyor. Sunduğu her türlü teselliye kabul etmekte tereddüt etmiyorum.

Doktoru beklerken sessiz kaldık.

Gelmesi uzun sürmüyor ve bu sefer içeri girdiğinde gülümsüyor. "Haberler iyi. Köprücük kemiğinde hasar yok. Hâlâ iyi iyileşmiş görünüyor. Sanırım bir şeyleri sarsmışsın ve bunun acıtacağına şüphe yok, ama yanlış bir şey görünmüyor. Bugünlük bu kadar diyebilirim, omzuna buz koy ve gelecek hafta oynamaya devam et."

Yüksek sesle nefes veriyorum. "Şükürler olsun." Sadie'nin bazı sorular sorduğunu duyduğumda başım öne düşüyor. Ne söylediklerine odaklanamıyorum çünkü başım rahatlamaktan dönüyor.

"Hadi, seni eve götürelim." Sadie elimi tuttu ve yalnız olduğumuzu fark etmek için başımı kaldırdım. Önümde duruyor ve onu bacaklarımın arasına çekiyorum. Ben hala otururken, başım göğüs hizasında ona çarpıyor ve ben

yumuşak bedenine yaslamak, her iki kolunu dikkatlice etrafına sarmak ve sıcaklığına gömülmek konusunda iki kez düşünmeyin.

Saçlarımla nazikçe oynadığını hissediyorum ve son bir saatin tüm duyguları içimden sızıyor, beni tamamen bitkin bırakıyor.

Geri çekiliyor ve bu sefer beni ayağa kaldırmasına izin veriyorum. Soyunma odasına doğru yürüyoruz, orada birinin çoktan benim tekmelediğim pisliği temizlediğini fark ediyorum. Sadie dolabıma gidiyor, sırt çantamı alıyor ve omzunun üzerinden bana bakıyor. "Başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

Başımı hayır anlamında sallıyorum.

Stadyumdan ayrılıyor. Doktor omzumu yeniden incitmediğimi söylediğinden beri hâlâ bir şey söylemedim. Muhtemelen yanımdaki kadına bir şeyler söylemeliyim, sakinliği beni sakinleştirdi ve aptalca bir şey yapmamı engelledi.

Ama yapmadım. Onun yerine beni arabasına götürmesine ve yolcu kapısını açmasına izin verdim. Yere çöktüm ve ön camdan stadyuma baktım.

Ancak Sadie motoru çalıştırdığında yüzümü ona dönüyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum sessizce. "Orada olduğun için." Bu acınası bir ifade, hissettiklerimin yüzeyini zar zor çiziyor, ama onunlayken yeterli olacağını biliyorum. Söylemediğim şeyi anlayacağını biliyorum.

Çünkü bir şekilde Sadie LeDuc beni tanıyor. Herkesten daha iyi. Kendimi tanıdığımdan daha iyi.

Ve bugün bana yalnız olmadığımı gösterdi. Artık bir insanım var. Hayatımda, sadece benim için, benden faydalanmak için orada olmayan, sadece olmak istediği için orada olan biri.

Rahatlamamın ve kendimi bırakmamın sorun olmadığını hissettiren biri. Çünkü o yanımda olacak.

BÖLÜM YİRMİ SEKİZ

Sadie

"Dışarı çıkıyoruz, Specs."

Bilgisayarımdan başımı kaldırdığımda Maverick'in duvara yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş olduğunu görüyorum. "Öyle miyiz?"

Duvarı itiyor ve bana doğru yürürken başını sallıyor. Yavaşça, gözleri gözlerime kilitlenmiş bir şekilde, öne doğru eğilip bir elini kanepenin arkasına, başımın yanına koyarken dizüstü bilgisayarımı kapatıyor. "Evet. Git düğündeki o mor elbiseyi giy. O zamanlar sana dokunamadığım için beni deli eden elbiseyi." Başını kulağıma daha da yaklaştırıyor, fısıltısı tenimi ısıtıyor. "Çünkü bu gece yapabilirim."

Yüzünde bir sırıtişla geri çekilirken iniltimi tutuyorum. Pislik herif şu anda beni nasıl etkilediğini biliyor, kirli vaatler ve daha fazlası için nefes nefese kalmama neden olan zar zor dokunuşlar.

Birbirimize gerçekten birlikte olmak istediğimizi itiraf ettiğimizden beri doyumsuzuz. İkimiz de evde olduğumuz her anı çıplak geçiriyoruz, işimi halledebilmek için onu reddedecek kadar güçlü olmayı başardığım zamanlar hariç.

Ofise geri dönebilirim. Gus oraya dönmemi istiyor. Ama ben buradan çalışmayı, Maverick antrenman ya da rehabilitasyon seansı için stadyumda değilken onunla geçirdiğim anların tadını çıkarmayı seviyorum.

Onu her gülümsettiğimde, kendimi küçük bir zafer kazanmış gibi hissediyorum. Özellikle de bu gülümsemeler giderek daha sık olmaya başladığından beri. Kollarını bana doladığında kendimi güvende hissediyorum. Önemsendiğimi. Ve gardını indirdiği, başını karnıma yasladığı ve saçlarıyla oynamama izin verdiği nadir anlarda, erimemek için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Yavaş yavaş yumuşuyor. Bana açılıyor. Bize açılıyor. Ve değişimi görmek inanılmaz. Willow geçen gün bir kadeh şarap içerken bunu yorumladı. Antrenmanda gülümsüyordu ve hatta Maura'nın lokantasında öğle yemeği için bazı çocuklara katıldı.

Yine de ondaki değişiklikler için kendime pay çıkarmayacağım. Bu tamamen onun eseri, şeytanlarından kurtulmayı ve daha sağlıklı, daha mutlu bir yerden gelen bir yol bulmayı seçti.

Bilgisayarımı yere bırakıp ayağa kalkıyorum ve onu banyoda, parmaklarını saçlarında gezdirip buklelerin tam oturduğundan emin olurken buluyorum. Kollarımı arkadan ona doluyorum ve başımı sırtına koyuyorum. "Bana nereye gittiğimizi söyleyecek misin?" Heyecanlı gülümsememi görmediği için minnettar bir edayla soruyorum. Ama tabii ki lanet adam heyecanımı hissediyor,

Kıkırdamasına bakılırsa.

"Gerçekten bilmek istiyor musun?"

Dönüyor, elleri beni kaldırmak için kollarımın altına giriyor. Beni yatak odasına götürmesine izin verdiğimde bacaklarım beline dolanıyor ve beni şifonyerinin üzerine bırakıyor.

Ben sadece ince bir tayt giyiyorum, o ise kot pantolon. Leğen kemiğinin benimkine yaptığı baskı, ona sürtünmek istememe neden oluyor. Beni neye dönüştürüyor bilmiyorum. Sadece birkaç hafta önceki halimden çok farklı, arzulu, zevk peşinde koşan bir kadına. Tanıdık değil ama heyecan verici. Hoş bir değişiklik.

"Böyle yapmaya devam edersen asla ayrılamayız," diye homurdanıyor ve ben de ona muzip bir sırıtışla karşılık veriyorum.

"Belki de planım budur."

Dudakları benimkilere bastırıyor, morartıcı bir sertlikte. Ama ben daha kollarımı boynuna dolayamadan kalkıp gidiyor ve bu sefer itiraz sesimi tutamıyorum.

"Get. Giyin." Uzaklaşmadan önce kalçalarımı sıkıyor, dolaba gidip Heidi ve Max'in düğününden kalma lavanta rengi elbisenin bulunduğu askıyı alıyor. Elbisemi yatağın üzerine sermesini izliyorum, sonra da nihayet bazı kıyafetlerimi yerleştirdiğim çekmeceye doğru ilerliyor.

Krem rengi bir külot ve askısız sutyen çıkardığında küçük bir *çıgılık* atıyorum ve elbisenin üstüne koyarken bana sırtıyor.

"Beş dakikanız var, Specs."

Vücudumun üst kısmının duvara yaslanmasına izin vermeden önce kapı arkasından kapanana kadar bekliyorum, yüzümde çılgın bir sırıtış. *O adam...*

Ama sadece birkaç saniye sonra şifonyerin üzerinden atlayıp benden isteneni yapıyorum. Maverick'i hayal kırıklığına uğratmak ya da bu gece için yaptığı planları bozmak gibi bir arzum yok. Özellikle de bu planların bir sürü orgazm içereceğini hissettiğim için.

Muhtemelen sadece birkaç saniye kala, bir çift sandalet kapıp yatak odasının kapısını açmadan önce aynada kendime son bir kez bakıyorum. "Hazır!" Oturma odasına doğru yürürken aniden duruyorum.

Önümde Maverick King duruyor. Elinde çiçek tutuyor.

"Bunlar benim için mi?" Aptalca soruyorum, ona doğru yavaş bir adım atıyorum. Bir kahkaha atıyor ve aramızdaki mesafeyi kapatarak çenemi kavriyor ve beni usulca öpüyor.

"Tabii ki öyleler. Kedi onları yer."

Dudaklarına gülümsüyorum, onu birkaç kez daha öpüyorum, kısa ve tatlı öpücükler, geri adım atmadan önce tutuşunu sıkılaştırmaya yetiyor. Ellerimi uzatarak, "*ver, ver*" hareketi yapıyorum. Buketi uzatıyor ve ben de yüzüme doğru kaldırıp derin derin içime çekiyorum.

"Çok güzeller, teşekkür ederim."

Yanağını okşamak için elimi kaldırıyorum ve o da dönüp avucuma bir öpücük konduruyor.

Az konuşan bir adam ama sesiyle söylemediklerini hareketleriyle aktarıyor. Ve ben onun dilini öğrendikçe, kendimi daha da derine düşerken buluyorum.

Daireden çıkıp asansöre bindiğimizde Maverick'in lobinin düğmesine basmaması beni şaşırttı. Aksine, en üst katın düğmesine basıyor. Ama ona baktığımda yüzü okunmaz haldeydi.

Asansörden çıkıp Maverick'in katındakine çok benzeyen bir koridora giriyoruz. Merdiven boşluğuna açılan bir kapıyı açtığı yere kadar beni yönlendirmesine izin veriyorum. Merdivenlerin tepesindeki kapıyı açtığında ve ben çatıya çıktığımda şaşkınlığım yerini mutlak bir şaşkınlığa bırakıyor.

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyorum, önce nereye bakacağımı bilemeden. Etrafımda mumlar yanıp sönüyor. Yüzlercesi olmalı: uzun sütunlar ve cam tutucular içinde daha kısa adaklar. Maverick elini benimkiyle birleştiriyor ve beni ileriye, mumların arasından geçen bir yol boyunca mekanın merkezine doğru çekiyor. Dış mekan mobilyası gibi görünen bir şey var, alçak bir masa ve iki kişilik küçük bir kanepe. Masanın üzerinde gümüş bir kova, buzda soğuyan bir şişe, iki bardak ve iki kapalı tabak var.

Oturuyorum, bakışlarım hâlâ etrafta geziniyor. Etrafta mum ışığına eklenen küçük ışıklar var, böylece tüm alan yumuşak, sıcak bir ışıkla yıkanıyor. Buradan şehrin sesleri boğuk geliyor ve Maverick arkamda bir şeye tıkladığında, açık hava ısıtıcısının hafifçe yayılan sıcaklığı, herkesten ve her şeyden uzakta, kendi küçük dünyamızda olma hissine katkıda bulunuyor.

"Bu inanılmaz." Nihayet yanıma oturduğunda elini tutuyorum ve onu öpmek için eğiliyorum. "Teşekkür ederim."

İki kadeh şarap doldurmadan önce bana utangaç bir gülümseme veriyor. Birini bana uzatıyor, diğerini de neşeyle bana doğru kaldırıyor. "Bize."

Bu basit kadeh kaldırış beni gözyaşlarıma boğdu. Münzevi, yanlış anlaşılmış bir adamdan romantik bir adama dönüşümü o kadar dramatik ki beni hala şaşırtıyor.

Bir şey söylememek ve duygularımı kontrol etmek için biraz zaman kazanmak amacıyla şarabımı yudumluyorum. Bu muhteşem geceye kattığı onca şeye rağmen, bir şekilde onun hakkında ne hissettiğimi söylememe hazır olmadığını biliyorum.

Şarap kadehimi masaya geri indirdiğimde daha sakindim. Ta ki önümüzdeki tabakların kapağını kaldırırsan kadar. O zaman sevinçli kahkahamı tutamıyorum.

"Nereden biliyorsun?" Çatalımı çoktan kaldırmış, en sevdiğim yemek olduğu anlaşılan ve hala dumanı tüten sıcak tabağa dalmak için sabırsızlanıyordum.

"Willow arkadaşın Ali'ye sordu." Bir çatal dolusu peynirli makarnayı dudaklarıma götürürken bana büyük bir memnuniyet ve gururla bakıyor. "Güney yemekleri yapan yerel bir yerden aldım. Sevgilim iyi olduğunu söyledi."

Tatlar dilimin üzerinde patladığında utanç verici bir inilti çıkarıyorum. "Aman Tanrım, bu *çok* güzel." Bir ısırık daha alıyorum, sonra bir tane daha.

yemeğine dokunmadığını fark ettim. "Tamam, senin de yemen gerek yoksa bu iş çok hızlı bir şekilde garipleşecek."

Maverick cevap vermek yerine eğilip beni öpüyor. Sonra dili dışarı fırlıyor ve ağzımın kenarını yalıyor. "Biraz sosun vardı..." Arkasına yaslanır ve sırtır. "Ama haklısın. Bu iyi bir şey."

Çatalını eline alıp yemeye başlıyor, bana öyle hararetli bakıyor ki avludaki ısıtıcıdan mı yoksa onun beni yanacaktım gibi hissettirmesinden mi bilmiyorum. Dikkatimi yemeğime veriyorum, içimde oluşan arzudan kendimi uzaklaştırmaya çalışıyorum. Sonra eli kalçama iniyor ve başparmağının yavaş vuruşlarıyla beni sakinleştiriyor. Artık bana bakmıyor, görünüşe göre kendi yemeğine odaklanmış durumda. Ama ben nefes nefese kalmamaya, en çok istediğim yere dokunmasını sağlamak için yer değiştirmemeye ve kıvrınmamaya çalışırken, başparmağı yemeğim unutulana kadar daha da yukarılara doğru ilerliyor.

Nemli külotuma sürtünüyor ve dişlerim dudağıma batıyor. "Yemeğiniz nasıl Specs?" Sırtışı bana tam olarak nerede olduğunu bildiğini söylüyor şu anda odak noktam.

"Maverick," diye fısıldıyorum başparmağı külotumun kenarının altından geçerken.

Tek duyduğum yere çarpan bir çatalın şangırtısı ve sonra önümde diz çökmüş, elbisemin eteğini yukarı itiyor ve bacaklarımı açıyor.

"Kahretsin, Sadie. Bunu yapabileceğimi düşünmüştüm. Sana bu mükemmel geceyi yaşatabileceğimi, sana kur yapabileceğimi, romantik falan olabileceğimi düşünmüştüm. Ama ellerimi senden uzak tutamıyorum. Sana ihtiyacım var. *Şimdi.*"

Başını eğip külotumun üstünden beni öpmeden önce bir şey söylememi beklemiyor. Kalçalarım onunla buluşmak için koltuktan kalkıyor ve o da o saniyeyi dantel parçasını aşağı çekmek için kullanıyor, omzunun üzerinden fırlatıyor, neyse ki hala yanan yüzlerce mumu kaçırıyor.

Bakışları benimkilere dönüyor. Öne doğru eğilip parmaklarımı buklelerinin arasında gezdiriyorum.

"Ben varım."

BÖLÜM YIRMI-E GHTI

Sadie

Bu sabah Maverick'in kafası bacaklarımın arasındayken uyandım, beni kirli rüyalardan daha da iyi bir gerçekliğe uyandırdı. Ben onun adını haykırana kadar yataktan çıkmama izin vermedi.

Bugün ofisimden çalışmak için hastaneye gitme kararını çoktan vermiş olduğumdan, hazırlanmaya ve kahvaltı etmeye çalıştığım süre boyunca onu savuşturmak zorunda kaldım. Bir ilişkide nasıl olunacağını bilmediğini iddia eden bir adam için, kesinlikle geçmişteki tüm erkek arkadaşlarımı geride bırakıyor.

Birkaç saattir isteyim ve birkaç meraklı bakış dışında kimsenin yokluğum hakkında bir şey söylememesi beni çok rahatlattı. Ya da ilişkim hakkında. Maverick'in dairesinden işleri takip etmeyi başardım, bu yüzden iş günü uçup gitti ve ben farkına bile varmadan eve dönüyordum.

Home.

Dairesi ne zaman evi gibi hissetmeye başladı?

İçeri girdiğimde hâlâ bunu düşünüyordum, eğilip Cat'in kulaklarının arkasını kaşıdım, sonra da ayakkabılarımı çıkardım. Hızlı bir duş alıp havluya sarınıyorum ve yatak odasına geçiyorum. İkimizin izleri her yerde, birbirine karışmış durumda. Kolyem şifonyerin üzerindeki bir tabakta onun saatinin yanında duruyor. Kıyafetlerim onunkilerin yanında asılı. Yatağın her iki yanındaki masalarda su bardakları duruyor.

Bir reklam gösterisi olarak başlayan şey çok ama çok gerçek bir şeye dönüştü.

Ve çok harika.

Onun gömleklerinden birini ve bir çift şortunu giydim ve dün gecedan kalan yemekleri ısıtmak için mutfığa gittim. Bunu nasıl başardı, hala bilmiyorum, hiçbir şey açıklamadı. Ama bütün akşam büyüleyiciydi.

Elimde ısıtılmış makarna ve peynirle kanepeye yerleştikten sonra televizyonu açıyorum. Maverick bu akşam maça geliyor ve oynayacağını şüpheli olduğunu söylese de, yedek kulübesinde onu bir an olsun görebilecek miyim diye merakla bekliyorum. Verdiği dersler sayesinde artık spor hakkında yeterince bilgim var ve takım arkadaşı Rhett kale etrafında tur atıp eve ulaştığında ona tezahürat yapabiliyorum. Kamera onu sahanın dışına kadar takip ediyor ve işte Mav, korkuluklara yaslanmış, her yönüyle süperstar bir atlet gibi görünüyor.

Sonra kameraya bakıp göz kırptı ve ben de küçük bir gıcirtı çıkardım. *Bu cidden benim için miydi?* Kıkırdıyorum ve yemeğimi yiyorum, gözlerim ekrana yapışmış, dövmeli ateşli kızına daha fazla bakıp bakmadığını izliyorum.

Birkaç saat sonra, maç bir süreliğine bitmişti ve Maverick'in eve gelmesini beklerken dikkatimi dağıtmaya çalışıyordum. Ona göz kırpmasını sormak istiyorum... O beyzbol pantolonunun içinde poposunun güzel göründüğünü söylemek istiyorum... Ona ve onunla her türlü şeyi yapmak istiyorum.

Kapı çalındığında, Maverick'in gelmesini bekleyerek geniş bir gülümsemeye aceleyle yanına gidiyorum. Gerçi neden anahtarını kullanmadığı sorusu bu varsayımı aptalca kılıyor ama bunu kapıyı açtığımda fark ediyorum.

Karşımdaki adama bakarken gülümsemem azalıyor. Saçları dağınık, giysileri ince bedenine büyük geliyor. Tüylü, dağınık bir sakal yüzünün yarısını kaplıyor ve gözleri vahşi, göz bebekleri büyümüş.

"Mav nerede?" diye soruyor, bir elini kaldırıp çok kirli tırnaklarını çiğniyor.

Hastane vakfına katılmadan önce, birkaç yılını bir evsizler barınağında çeşitli işlerde çalışarak geçirdim. Üniversiteyi bitirmek için ön saflarda çalışmaya başladım ve sonunda idari bir role geçerek bütçelerini yönettim ve finansman için hibeler yazdım. Orada geçirdiğim yıllar ve aldığım kapsamlı eğitim, bağımlılık sorunu olan biriyle karşılaştığımda bana farkındalık kazandırdı.

Ve bu adama bakınca, bir madde bağımlısı olduğu çok açık. Kapıyı kapatmaya hazırlanarak yavaşça daireye geri dönmeye başladım. O

aşırı tedirgin ya da saldırgan görünmüyor ama yine de tetikteyim. Ve kesinlikle ona yalnız olduğumu söylemek istemiyorum.

Ne yazık ki benim için, o bunu anladı.

"Kahretsin, bir oyunu vardı. Siktir! *Siktir*." Son kısmı nefesinin altında mırıldanıyor, başını sallarken elini saçlarında gezdiriyor. "Peki. Bekleyeceğim." Koridorda bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. Bir yanım zorla içeri girmediğine seviniyor ama bir yandan da Maverick'in komşularından biri dairelerinden çıkarsa diye endişelenmeden edemiyorum.

Bakışlarım hâlâ kanepede duran telefonuma kayıyor. Keşke onu alıp Maverick'e olayı büyütmeden mesaj atmanın bir yolu olsaydı.

"Maverick'i nereden tanıyorsun?" Onun yerine kim olduğunu öğrenmeyi umarak soruyorum. Belki de kapıyı kapatıp güvende kalmaya daha çok odaklanmalıyım ama içimi kemiren bir şey var ve bu adamın kim olduğunu öğrenme ihtiyacımı körüklüyor.

"Kardeşler," diye mırıldanıyor.

Bu beni kısa kesiyor. *Maverick'in başka bir kardeşi mi var?* Daha önce bundan bahsedildiğini duyup duymadığımı düşünmek için hızla beynimi yokluyorum. Ama aklıma gelen tek şey Eli ismi.

Tam o sırada asansörün kapıları açıldı ve Maverick dışarı çıktı. Önce bana, sonra da oldukça yakınımnda duran adama baktı. Aceleyle ileri atıldı, yumruklarını sıkarak adamla benim arama girdi.

"Burada ne işin var Eli?" diye homurdanarak, kendisine Maverick'in kardeşi diyen bu adamla gizemli Eli'nin aynı kişi olduğunu doğruluyor.

"Mesajlarıma cevap vermiyordun." Eli'nin gözleri kardeşinden başka her yere bakarak sağa sola sıcıyor. "İhtiyacım var -"

"Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum. Ama sana bunu vermekten bıktım. Sana en son yardım ettiğimde kendimi hastanede buldum."

Bulmacanın parçaları yerine oturmaya başladı ama hâlâ çok şey kaçırdığımı biliyorum. Ve Eli'nin yüz ifadesine bakılırsa, Maverick'in sözlerindeki bariz acıyı duyamıyor. Yine de Maverick'in Eli'nin yüzündeki acı parıltısını yakaladığından da emin değilim.

"Mav. Kardeşim. Hadi ama. Yapma bunu." Sesi yalvaran, çaresiz bir hal alıyor. Ama Maverick taştan bir duvardır.

"Çık dışarı."

Eli bir dakika daha ona bakıyor. Yıkılmış olduğu her halinden belli. Bu da beni meraklandırıyor, Maverick ona ilk kez mi hayır diyor? O anda her ikisi için de kalbim kırıldı. Eli fırtına gibi

merdiven boşluğuna açılan kapıyı açar ve başka bir şey söylemeden arkasından kapatır.

Maverick dönüp beni yakalıyor, gözleri vücudumu tarıyor, bir şey arıyor. "Sen iyi misin? Sana dokundu mu? Hay sikeyim. Burada olmadığım için çok üzgünüm. Kahretsin, Specs. Bana iyi olduğunu söyle."

Sesi hiç duymadığım kadar paniklemişti ve bileklerinden tutup ellerini kalbime götürerek ona doğru bir adım attım. "Ben iyiyim. Maverick, nefes al. Ben iyiyim, o bir şey yapmadı."

Maverick'in yavaş yavaş sakinleştiğini görüyorum ama hâlâ içinde bir gerginlik var. Onu kanepeye götürüyorum ve oturduğunda kendimi onun yanına bırakıyorum. Beni hemen kollarının arasına alıp kucağına çektiğinde, ona izin veriyorum. Şu anda buna ihtiyacı var.

Ama aynı zamanda bir şey duymaya ihtiyacı var.

"Eli kardeşin olduğunu mu söyledi?" Başlıyorum ve birkaç saniye sonra Maverick nefes verip başını sallıyor. "Ve senden para istedi, uyuşturucu için sanırım?"

Maverick'in başı öne düşüp omzuma yaslanıyor. "Evet."

Bir sonraki sözlerimi dikkatle değerlendiriyorum. "Ona kaç kez para verdin?"

"Çok fazla."

"Nedenini sorabilir miyim?" Saçlarını okşayarak usulca söylüyorum.

"Çünkü o benim kardeşime en yakın olan şey, tıpkı Colin gibi. Çünkü biz ondan daha büyüktük, bu yüzden ilk biz çıktık ve onu orada bıraktık. Yani uyuşturucuya başlamasının bizim suçumuz olduğuna inanıyor ve biz onu bundan uzak tutmak için yanında değildik." Tüm bunları ağzından kaçırırken sesi umutsuzluk, öfke ve kederle doluydu. Ve kalbim onun için kırılıyor.

"Ama o iş bitti. Ona hiçbir şey vermeyeceğim. Buraya gelip seni korkutamaz, tehlikeye atamaz." Şimdi başını kaldırdı ve yüzünde öfkeyle bana bakıyor. "Bu bir daha asla olmayacak. Çok üzgünüm Specs. Onun etrafında olmak zorunda kalmamalısın."

"Maverick, hayır." Yüzünü ellerimin arasına alıyorum. "Beni tehdit etmedi, incitmedi ya da korkutmadı bile. Daha önce uyuşturucu kullanan insanlarla çalıştım, dikkat etmem gereken tırmanma işaretlerini ve kendimi nasıl güvende tutacağımı biliyorum. Beni şaşırttı, hepsi bu."

"Hala. Onunla işim bitti, yemin ederim."

"Onu uzaklaştıramazsın, bu şekilde olmaz. Yardıma ihtiyacı var ve onu kovmana verdiği tepkiye bakılırsa, ona yardım edeceğini umarak sana geldi."

bu destek."

"Bana uyuşturucu almak için para istemeye geldi, hepsi bu," diye homurdanıyor Maverick, beni kucağından indirirken. "Ve bununla işim bitti."

"Ona yardım etmek için para vermek zorunda değilsin," diye ısrar ediyorum, anlamasını sağlamaya çalışıyorum. "Ama onu terk etmek de doğru cevap olmayabilir."

Maverick aniden hareket ediyor, ayağa kalkıyor ve mutfığa doğru yürüyor. Onu takip etmek için ayağa kalkıyorum ama elleri tezgahın üzerinde, başı öne eğik durduğunu görünce donup kalıyorum. Yavaşça ona doğru ilerliyorum, bir elimi uzatıp sırtına koyuyorum.

"Yapamam... Bunu daha sonra konuşabilir miyiz?" diyor alçak bir sesle. "Evet, tabii," diye cevap veriyorum usulca. "Ne zaman istersen. Ben buradayım."

Tezgâhı itiyor, dönüyor ve beni kollarının arasına alıyor, başı benimkinin üzerine geliyor. Beni sıkıca tutarken kalbinin yanağımın altında hızla çarptığını hissedebiliyorum ve ben de ona aynı şekilde sarılıyorum.

Ve umarım bir gün beni içeri alır. Sonuna kadar. Ve bana hala sakladığı her parçasını gösterir. Eli'ı bilmiyorsam, başka neyi bilmiyorum?

BÖLÜM YIRMI NİNE

Maverick

Sonunda.

Milli marşın sonu bitiyor ve kalabalık kükrüyor. Geri döndüm. Neredeyse on hafta sonra nihayet sahaya koşarak çıkıyorum, üçüncü kaledeki yerimi alıyorum ve top oynamaya hazırım.

Önümüzdeki üç saat boyunca maçtan başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Koç sadece üç devre oyunda kalacağımı söyledi ve bu konuda ne kadar şikayet etmek istesem de dilimi tuttum. Bunun aşırıya kaçmamam için olduğunu biliyorum ve geçen hafta antrenman sırasında olanları düşününce mantıklı geliyor.

Bu da demek oluyor ki, buradayken çok sıkı çalışıyorum.

Rakibimiz Boston Revs sağlam bir rakip ve ilk vurucu Kai'nin atışıyla tek vuruş yapıyor. Oyunu izlerken gerginlik içimde titreşiyor. Ve top bana doğru uçtuğunda, kas hafızam devreye giriyor, beni patlamayı yakalamak için geri gönderiyor, sonra da ikili oyun için ikinciye fırlatıyor.

Ev sahibi kalabalık patlıyor ve takım arkadaşlarım sırtımı tokatlayıp bağırarak üzerime çullanıyor.

Geri döndüm.

Bir sonraki yarıda, vuruşa hazır değilim. Lark'ın kolumu kontrol etmesine izin verdim, dikkatimin sadece yarısı onun sorularındaydı. Çünkü Ronan sopanın ucunda.

Topla temas eden tahtanın çıkardığı çatırtı beni öne doğru sıçratarak parmaklıktaki diğer adamlara katılmamı sağladı. "İşte bu, Sin!" Yuvarlanırken bağıyorum

kolay bir çift için taban.

Bundan sonra her şey çok hızlı geliyor. İki vuruşla iki koşu daha yaptık ve öne geçtik. Sahaya koşarak döndüğümde kanım deli gibi akıyordu. Bunun için yaşıyorum. Bu oyun, bu benim her şeyim.

Revs karşısında mağlup olsak da iyi bir maçtı. Omzum da iyi, ki bunu Koç'tan Lark'a ve Colin'in maç sonrası bana yaklaşırlarsa konuşacağıma dair söz verdirdiği lanet basına kadar herkese söylemek zorunda kalıyorum. Tabii ki öyle yaptılar.

"Evet, oraya geri dönmek harika hissettirdi." *Tabii ki hissettirdi, ne aptalca bir soru.*

"Burada olduğum ve iyileştiğim için minnettarım." *Yeterince iyileşmemiş olsaydım oynamazdım, salak.*

"Yorum yok." Bana kaza hakkında soru sorabileceğini sanan muhabire ters ters bakıyorum. Arkamı dönerek soyunma odasına doğru ilerliyorum. Sadece eve gitmek ve Sadie'yi görmek istiyorum.

Ekibin çoğu soyunmanın çeşitli aşamalarında zaten oradaydı. Doğruca duşlara yöneliyorum, içeri girmeden önce suyu olabildiğince ısıtıyorum. Suyun, basınla gerçekten etkileşimde bulunmak zorunda olmanın sıkıntısını gidermesine izin veriyorum.

Belime bir havlu sararak dolabıma doğru ilerliyorum.

"Maverick King geri döndü, bebeğim!"

Monty'nin bağırışıyla başım dönüyor. Herkesin yavaş yavaş katıldığı yavaş bir alkış başlatırken geniş bir sırıtışı var. Bu kadar doğrudan ilginin odağı olduğumda ortaya çıkan rahatsızlığa karşı koymanın bir faydası yok ve yanaklarımın ısındığını hissedebiliyorum.

"Kes şunu." Kaşlarımı çatmaya çalışıyorum ama Monty yüzümü işaret ediyor, gülümsemesi bir şekilde daha da büyüyor.

"Kahretsin, gülümsüyor! Biri kamera getirsin, tarih yazılıyor çocuklar!"

Onu itiyorum ama haklı, gülümsüyorum. Bu gece harikaydı ve ben mutluyum.

Gülümsemek bariz bir tepkidir.

"Dostum, bu senin için iyi bir görünüm." Monty her türlü kişisel alan sınırını ve ikimizin de hâlâ kalçalarımıza havludan başka bir şey giymediğimiz gerçeğini görmezden gelerek kolunu omzuma atıyor. "Bu külot eriten bir gülümseme, dostum. İyi ki bunu sık sık yapmıyorsun, yoksa senin yanında kendimizi yetersiz hissetmeye başlayabilirdik."

"Siktir git Monty," diye alaycı bir şekilde homurdanıyorum. "Beni senden daha iyi yapan sadece yüzüm değil."

Bir kahkaha korosu ve iyi huylu alaylar yükselir ve Monty yumruğunu göğsüne götürüp hayali bıçağı çevirerek uzaklaşır. "Beni yaraladın Mav."

Sırıtiyorum. "Sadece doğru olduğu için acıtıyor."

Monty başını geriye atar ve güler. "Kahretsin, kardeşim! Ben sana ne yaptım ki?"

"Döndüğüme hâlâ memnun musun?" Sırıtişımı her zamanki kaş çatıklığıma dönüştürmek için mücadele ederek kibirli bir şekilde söylüyorum.

"Kahretsin, evet," diyor, sesi bir anda tamamen ciddileşiyor. "Gerçekten sevindim."

"Teşekkürler," diye cevap veriyorum sessizce, herkesin yoluna devam etmesine ve artık dikkatini vermemesine şükrederek. "Ben de."

Monty bana göz kırpmadan önce bir kez daha başını sallıyor. "Omzunu düzelttiklerinde sana verdikleri kişilik değişikliği de harika. Bunun için cerraha benim adıma teşekkür etmeyi unutma, tamam mı?"

Dolabına doğru yürürken kahkahalarım serbest kalıyor. "Siktir git, Monty."

"Sadie evde seni beklerken neden onunla yattın ki?" Kai soyunma odasının karşısından bağırır.

Onu işaret ediyorum. "Haklısın. Neden hâlâ burada siz sikiklerle konuşuyorum?" Giyinmeyi bitiriyorum ve çantamı alıyorum. "İyi geceler çocuklar."

Gülümsemem stadyumdan çıkıp arabama doğru yürürken de sürüyor ve ancak eve dönerken solmaya başlıyor. Zihnim sanki pinpon oynuyormuş gibi hissediyor, Sadie'den nasıl bir tepki alacağımı merak etmekle bu gece çocuklarla olan etkileşimlerimi analiz etmek arasında gidip geliyor. Kendimi sosyal bir ortama ait hissettiğim zamanların sayısı bir elin parmaklarını geçmez. Elbette, bu çocuklarla top oynuyorum ve onları neredeyse her gün görüyorum. Ama eskiden en azını yapardım. Mümkün olduğunca çabuk ayrılır, sadece idare edecek kadar konuşurdum. Maçtan sonra takılmak, birbirimize bok atmak, sadece eğlenmek, bunlar hep kaçındığım şeylerdi.

Bu geceye kadar. Ve kahkahalarım biraz paslanmış olsa da bundan gerçekten zevk almadıysam ne olayım.

Ama Sadie. Dün gece Eli hakkında daha fazla konuşmadık ve nihayet yatağa girdiğimizde Sadie'nin kendini ayrı tuttuğunu söyleyebilirdim. I

Bundan nefret ettim. Ama ona göstermeye hazır olup olmadığımı bilmediğim yanlarım var.

Dün gece, geçmişim ortaya çıkıp bugünümü mahvetmeye karar verdi. Ve ben bunu engellemek için orada bile değildim. Tanrı aşkına, Sadie ne düşünüyordu? Eli'nın suratına kapıyı çarpmalıydı. Ama o bunu asla yapmazdı. Birini böyle uzaklaştıramayacak kadar iyi bir insan. Ama onun benim işlerime karışmasına da ihtiyacım yok.

Eli'ı ben hallederim. Nasıl yapacağımı bilmiyorum ama yapacağım.

Dairemin kapısını açarken zihnimde Eli ve beyzbolla ilgili düşünceleri bir kenara itiyorum. Bölümlere ayırma. Çocukken sosyal hizmet uzmanım böyle derdi. Ayrıca bu konuda çok iyi olduğumu ve bir gün hayatımın farklı bölümlerini nasıl bütünleştireceğimi bulamazsam bu gücün beni kıcımdan ısırabileceğini söylemişti.

Evet. Anladım.

Oturma odası karanlık, bu yüzden Cat'i sevdikten ve çantamı bıraktıktan sonra ayakkabılarımı çıkarıp usulca yatak odasına yürüyorum. Sadie yan yatmış, kızıl saçları yastığının üzerine yayılmış. Birkaç dakika boyunca ona bakıyorum. Uyurken bile bir şekilde huzur ve sakinlik yayıyor ve içimde bir şeyleri yatıştırıyor.

Yatmaya hazırlanmak için banyoya gidiyorum ve boxerıma kadar soyunuyorum. Sonra dikkatlice arkasındaki yatağa tırmanıyorum ve onu kollarımın arasına alıyorum. Dönüp gözlerini kırıştırarak uyanmadan önce küçük, şirin bir hırıltı çıkarıyor.

"Hey," diye mırıldanıyor kollarıma daha da sokulmadan önce.

Alnından öpüyorum ve dudaklarımın bir saniye orada kalmasına izin veriyorum. "Hey."

Başını yukarı kaldırıyor, kirpikleri yanaklarına çarpıyor. Dudaklarını örtmek için eğiliyorum, yumuşak tutuyorum, onun yönlendirmesine izin veriyorum, aletim çoktan boxer'larımı çadırlamaya başlamış olsa bile.

Bir bacağı benimkinin üzerinden geçiyor ve Sadie elini göğsüme götürerek beni itiyor. Saçlarını yüzünden uzaklaştırıyorum. "Uyuduğunu mu sanıyordun?" Onu tekrar öpmeden önce soruyorum, alt dudağını hafifçe ısıriyorum.

"Mmm. Öyleydim. Ve gerçekten güzel bir rüya görüyordum." Üstümde kıpırdanıyor, pelvisini büyüyen sikimin üzerine bastırıyor. Sonra kendini göğsümden kaldırıyor, elleri gömleğinin eteklerine gidiyor ve onu çıkarıyor.

"Ve sonra bunun sadece bir rüya olması gerekmediğini fark ettim."

BÖLÜM THIRTYI

Sadie

Ellerimi tekrar çıplak göğsüne yerleştirirken Maverick'in bakışları beni yutuyor.

"Bana o rüyanın ne hakkında olduğunu söyleyecek misin Specs?" diye homurdanıyor, iri ellerini göğüslerimi avuçlamak için kaldırıyor. "Yoksa tahmin etmeye çalışabilir miyim?"

Kalçalarımı döndürerek boxer'ının altındaki etkileyici çıkıntının beni doğru yerlerden vurmasına izin veriyorum. "Tahmin etmeye çalışabilirsin ya da ben sana gösterebilirim."

Hınzır bir sırıtış yakışıklı yüzünü kaplarken kaşları kalkıyor. "Tamam, göster bana." Ellerini başının arkasında birleştirerek hareket ettiriyor ve pek çok kişinin olduğunu varsaydığı kibirli bir pislik gibi görünüyor.

Sadece ben farklı biliyorum. Onun sert dış görünüşünün altında, değer verdiği herkes için koruyucu bir içgüdüye ve seilmeyi hak eden bir kalbe sahip iyi bir adam yattığını biliyorum.

Sadece kendisi hakkında buna inanması gerekiyor.

Eğilerek, bana homurdanırken bile dudaklarından kaçınarak kepeklerle kaplı çene çizgisi boyunca öpüyorum. Boynundan aşağıya doğru iniyorum, ellerimi de işin içine katarak vücudunun her yerinde tüy kadar hafif dokunuşlar yapıyorum. Bu gece onunla ilgili, benimle değil. Onu kızdırmak, ona eziyet etmek ve onu öyle bir noktaya getirmek istiyorum ki, beni bıraksın ve her zaman bana yaptığı gibi onunla ilgilenmem için bana güvensin.

Dudaklarım göğsüne iniyor, kırığın olduğu bölgeye hafifçe bastırıyor. Ellerim üst kollarını yoğurmaya başlıyor, kas çıkıntılarını, saf gücü hissediyor. Kollarını başının altından çıkarmaya başladığında duruyorum ve başımı sallıyorum.

"Onları orada tut."

Homurdanıyor ama dediğimi yapıyor. Yoluma devam ediyorum, ellerim kollarının altından aşağıya, üst kaburgalarına doğru iniyor. Meme uçlarına kadar öpüyorum, dilimin yassı disklerin etrafında dolaşmasına izin veriyorum, zevk seslerini dinliyorum.

"Sana dokunmam gerek." Sesi çakıllı ve planımın işe yaradığını bilmekten duyduğum hazzı inkâr edemiyorum.

"Dokunabilirsin ama beni durduramazsın. Şu anda yetki bende," diyorum, başımı kaldırıp bakışlarıyla buluşmak için. "Anlaşıldı mı?"

Bana fırlattığı saf arzu dolu bakışlar ürpermeme ve onun içinde erimeme neden oluyor, ama görevimden uzaklaşmayacağım.

"Yetki sende." Elleri üst baldırlarıma iniyor ve sıkıca kavıyor. Zaferin heyecanı içime işliyor. Bu sözleri söyleyerek bile bana ne kadar güven verdiğini biliyorum. Hafifçe geriye kayıyorum, ellerim boxer'ının üstüne kadar geldi.

"Bunların gitmesi gerek." Kucağından iniyorum ve Maverick sözsüzce onları aşağı itiyor, sonra da ayaklarıyla tekmeliyor.

Ama ona sarılmış pozisyonuma dönmek için hareket ettiğimde beni durdurdu. "Seninkiler de öyle."

Çok yakında soyunmayı planlıyor olmama rağmen kaşlarımı kaldırıp ona bakıyorum. "Yetkinin kimde olduğunu çoktan unuttun mu?"

Eliyle boğazımı kavrayarak yukarı doğru kalkıyor, beni gafil avlıyor ve ona bakmaya zorluyor. "Bebeğim, istediğin kadar kontrolü elinde tutabilirsin. Ama bu benim burada yatıp hiçbir şey yapmayacağım anlamına gelmiyor." Dudakları, geri çekildiğinde beni inleyen cezalandırıcı bir öpücükle nefesimi alıyor.

Sırıtarak tekrar uzandı. "Soyun Specs."

Tamam. Bunu almasına izin vereceğim. Pijama şortumu çıkarmak için acele ediyorum, seksim zaten sıcak ve muhtaç hissediyor. Bacağımı tekrar kalçalarının üzerinde salladığımda, elleri dışarı fırlıyor, başımı kavıyor, saçlarıma dolanıyor ve beni başka bir öpücük için aşağı çekiyor.

"Dudakların bağımlılık yapıyor," diye gürlüyor bana karşı ve ben de karşılık olarak inliyorum. Kontrolü tekrar ele geçirmeye çalışıyor. Ancak ben bunun olmasına izin vermemeye kararlıyım.

En azından henüz değil.

Kendimi kurtararak vücudunda aşağı doğru kıpırdanıyorum ve bir kez daha sıcak teninde öpücükler bırakıyorum. Bu sefer beni durdurmuyor. Kalçasında ağır ve uzun bir şekilde yatan sikine ulaşıyorum.

Elimi tabanın etrafına sararak deneysel bir şekilde sıkıyorum ve yüzünü izliyorum. Gözleri kapanıyor, ağzı hafifçe aralanıyor. Daha sıkı sıkıyorum ve eli yanındaki çarşafı sıkıyor. Dilim alt taraftaki bir şeridi yalamak için dışarı fırlıyor ve gözleri açılıyor, diğer eli saçlarımı yüzümden geriye doğru itmek için aşağı iniyor.

"Lanet olası bağımlılık yapıcı," diye mırıldanıyor, daha önceki sözlerini yineleyerek.

Onu ağzıma alıyorum, yavaşça aşağı kaymadan önce dilimi tepesinde gezdiriyorum, boğulmadan alabildiğim kadarını alıyorum. Geri çekilip onu bir patlamayla bıraktığımda, yüzündeki o saf şaşkınlık ifadesini görmek için yukarı bakıyorum. Bana bunun olduğuna inanmadığını söyleyen bir ifade. Bu hem sevdiğim hem de nefret ettiğim bir bakış.

Bana karşı böyle hissetmesini seviyorum. Onu o kadar iyi hissettiriyorum ki, bunun gerçek olduğuna inanmıyor. Ve bunun gerçek olduğuna ve ona verdiğim her şeyi ve çok daha fazlasını hak ettiğine inanmamasından nefret ediyorum.

Onu tekrar içime alıyorum, geri kalanını yağlamak için biraz tükürük damlamasına izin veriyorum, böylece elimi de kullanabiliyorum. Sıkıyorum, büküyorum, yalıyorum ve emiyorum. Gözlerim çırpınarak kapanıyor. Parmakları saçlarımda, onları tutuyor. Bana kirli, tatlı sözler mırıldanmaya devam ediyor, beni tahrik ediyor, beni daha sıcak ve ıslak hale getiriyor ve onu parçalamaya daha da kararlı.

"Kahretsin, Sadie." Vücudunun üst kısmını kaldırmaya başlar, kıvrılır. "Bebeğim. Boşalacağım."

Aletin etrafında gülümsüyorum ve devam ediyorum, onu ağzıma sokabildiğim kadar sokuyorum, yutuyorum ve tekrar yapmadan önce geri çekiyorum. Ağzımda şiştiğini ve ellerinin saçlarımı sıkıca kavradığını hissedebiliyorum, sonra küfrediyor ve adımı haykırıyor. Yutabildiğim her şeyi yutuyorum. Onu lanet bir lolipop gibi yalayarak temizliyorum.

Hayatımda hiç bir erkeğe oral seks yapmaktan zevk almamıştım. Ta ki bu ana kadar. Maverick'in her nefeste kabaran göğsünü ve yüzündeki mutlak coşku ifadesini alarak yükselirken kendimi bir tanrıça gibi hissediyorum.

Bunu ben yaptım. Ben yaptım. Sadie LeDuc, eski sevgilisi onun *sıkıcı* olduğunu söylemişti.

Üst bacaklarının üzerine oturarak ellerimi sabit tutuyorum, alt karnının üzerinde duruyorum. Bana bakmak için gözlerini açtığında, içinde yanan ateş

yüz ifadesiyle cehenneme dönüyorum. Kalçalarımın tutup çekerek beni öne doğru düşürdüğünde çığlık atıyorum.

Beni öpüyor, sonra bir eliyle kıcımlı tokatlıyor. "Ver şu lanet amcığı bana."

Parmaklarını içeri sokarak tekrar çekiyor, ben de ellerimi yukarı kaldırarak yatak başlığına destek olmak için öne doğru sürünüyorum. Bunu ilk kez yapmak istediğinde deli olduğunu düşünmüş ve reddetmeye çalışmışım. Dirik hiçbir zaman üzerime çıkmak istememişti ve bu pozisyon? Evet, doğru. Ama Maverick ısrar etti ve beni yiyip bitirisi hayatımın en yoğun orgazmlarından birine yol açtı.

Parmak uçlarının etime battığını hissedebiliyorum, bu sahiplenici tutuş nabzımı hızlandırıyor.

Kıçıma hafifçe vurulunca aşağı bakıp Maverick'in yüzünü bacaklarımın arasında görüyorum.

"Şunu açıklığa kavuşturalım. Artık yetki bende."

Ağzını klitorisimin etrafında kenetleyip sertçe emmeden önce söylediği tek şey bu.

Adını haykırıyorum, bu tek hareketin yarattığı his dalgası her yerime vuruyor. Beni serbest bırakıyor, sadece dilini seksimde yukarı ve aşağı sürüklemek için, klitorisime birkaç fiske vurmada önce bana alıştırıyor, her biri içimde kıvılcıklar gönderiyor. İleri geri sallanmaya başladığımda yatak başlığını sıkıca kavıyorum, giderek artan orgazmımın peşinden gidiyorum. Maverick bir ses çıkarıyor, titreşimler kalçalarımın başının etrafında kenetlenmesine neden oluyor.

"Aman Tanrım," diye inliyorum, ona doğru bastırırken başım öne düşüyor. Her nasılsa bir elini bacaklarımın arasına sokmayı başarıyor ve iki parmağını içime sokuyor. İlk başta, öpüp yalarken parmaklarını içeri ve dışarı kaydırıyor. Ama muhtaç iniltilerim bana ihanet ediyor ve alçak bir kıkırdamayla sonunda bana umutsuzca istediğim şeyi veriyor.

Parmakları tekrar içeri kıvrılıyor ve G noktama bastırıyor. Aynı anda diliyle klitorisime öyle hızlı vuruyor ki neredeyse en sevdiğim vibratörle yarışacak. Ve hepsi bu kadar.

Sonunda kendimi kemiksiz ve mutlu hissederek ama yine de daha fazlasını isteyerek vücudundan aşağıya doğru kaymayı başardığımda beni öpüyor. Ve dudaklarındaki tadım, bu doyumsuz ihtiyacı daha da artırıyor.

Maverick bizi yana kaydırıyor, böylece birbirimize bakıyoruz. Bacağımı kaldırıp onunkinin üzerine koymasına izin veriyorum, beni ona açıyor. Bu şekilde kalıyoruz.

uzun, lüks dakikalar boyunca, eller ve ağızlar birbirlerinin üzerinde zevkin izini sürdürdüler.

Sonra bizi çevirip üzerime geliyor, dudakları dudaklarımdan hiç ayrılmıyor, elini körü körüne uzatıyor, bir şey yere düşene ve birbirimizden ayrılana kadar komodini kurcalıyor.

Aradığı prezervatifleri alıp yanımdaki yatağa bırakıyor, sonra beni tekrar öpmek için hamle yapıyor ama ben kıkırdarak ve elimi göğsüne koyarak onu durduruyorum. "Bekle! Masadan ne düştü?"

Öne doğru kayar ve aşağı bakar, sonra başını sallar. "Telefonum. Umurumda değil. Seni istiyorum."

İkimiz de prezervatiflerden birini bulmaya çalışıyoruz, ama o prezervatifi açıyor ve sikine doğru yuvarlıyor. Sonra dirseklerinin üzerine çöküyor ve beni tatlı tatlı öpüyor. Bacaklarımı yukarı kaldırıyorum, sırtına doluyorum, aramıza uzanıyorum ve onu girişime çentikliyorum.

Yavaşça içeri itiyor, içime tamamen oturana kadar öpüşmemizi asla bırakmıyor. Ancak o zaman ayrılıyor ve alnımızın birbirine değmesine izin veriyor.

"Cennet," diye mırıldanıyor. Ve bu tek kelime çok daha fazlasını söylüyor.

Kalçalarımız sallanmaya başlar. İlk başta yavaşça. Sanki dünya kadar vaktimiz varmış ve burada birlikte olmaktan başka yapacak bir şeyimiz yokmuş gibi.

Sonra başka bir şey devreye girer. Derinlerde yatan bir ihtiyaç. İlkel bir arzu. Kalçamı kavrayıp daha hızlı ve daha sert sallanmaya başladığında sıkıca tuttuğunda, cesaretimi haykırıyorum.

"Evet, Tanrım, evet. Daha fazla. Maverick. *Daha fazla.*"

Aşağı eğilip göğsümü ağzına alıyor, meme ucumun üzerinden geçerek bırakıyor ve aynısını diğer tarafa da yapıyor.

Saçlarını kavırıyorum, parmaklarımı buklelerin arasından geçiriyorum, onun amansız itişlerinin altında kıvranırken onu kendime bağlıyorum. Ta ki geri çekilip ellerimi bırakmaya zorlayarak üzerime çıkana, kalçalarının itme-çekme hareketini hiç durdurmaya kadar. Bacaklarımı tutuyor ve omuzlarına doğru kaldırıyor.

"Siktir, Specs. Şu haline bak. Mükemmel amcığının beni böyle alışına bak. Sanki benim sikim için yaratılmışsın." Büyüyen müstehcen konuşması sırtımı yataktan yukarı kaldırıyor. İri bir eli tekrar göğsümü kaplıyor, neredeyse acı verecek şekilde sıkıyor ama zevkin bu tarafında duruyor. Sonra elini karnımın eğiminden aşağıya doğru sürükleyerek klitorisimle oynuyor, avuçluyor, çimdikliyor, sonra başparmağıyla fiskeliyor, ta ki birleşik hisler beni boğana ve ben çözülüp onun adını haykırana kadar.

Hemen ardından kendi orgazmı geliyor, düzensiz haykırışları içime giren sikinin itişlerini yankılıyor. Üzerime yığılıyor, dudakları hangi tene değerse onu öpüyor. Ağırılığı hoşuma gidiyor ve ellerimi sırtında aşağı yukarı gezdiriyorum, teslimiyet hissini seviyorum.

Bir dakika sonra yuvarlanıyor ve prezervatifle uğraşmak için banyoya gidiyor. Tekrar yatağı tırmanıp yanıma geçiyor, beni yan yatırıyor, sonra iri bedenini benimkinin etrafına sarıyor ve koluna yastık yaptıktan sonra başımın üstünü öpüyor.

"Beni değıştiryorsun Specs. Gerçekten iyi yönde." Yumuşak ifadesi beni tarifsiz bir mutluluk duygusuyla dolduruyor. Ve onun kucağında kozalandığımda, her şey doğru geliyor. Tam olarak olmak istediğim yerdeyim.

Onun kollarında güvende, tatmin olmuş ve delicesine mutlu bir şekilde uykuya dalarken son düşüncem basit bir düşünce. Yine de her şeyi değıştirme gücüne sahip.

Maverick King'e aşığım.

BÖLÜM TH RTY-ONEI

Sadie

Maverick bugün bir dizi deplasman maçı için ayrıldı ve ben onu şimdiden özledim. O kadar ki işten eve dönerken Ali'ye mesaj attım ve bir gece dışarıdan yemek ve değersiz televizyon izlemek isteyip istemediğini sordum. Kabul etti ve sonunda onun evinde Çin yemeği ve ucuz şarapla k a r n ı m ı z ı doyurduk.

Zencefilli biftek ısırıkları arasında, maçı kontrol ederken ve izlediğimiz flört programına bağırırken, Maverick'le aramda olup biten her şeyi ona anlattım.

Ona aşık olduğum gerçeği dışında her şeyi. İlk önce ona söylemem gerektiğini düşündüğüm bir şey bu.

Televizyonu kapattığımızda geç olmuştu ve o kadar şaraptan sonra burada uyumaya kolayca ikna oldum. Yatağına girdiğimizde Ali yan yatıyor ve "Senin adına çok sevindim Sadie" diyor.

En iyi arkadaşıma, uzun zamandır benimle birlikte olan kadına gülümsüyorum. "Teşekkürler."

Ali esniyor ve yuvarlanıyor. "Ve eğer diğer Trident'lardan herhangi biri bir hanımefendi arıyorsa, beni nerede bulacağınızı biliyorsunuz."

Her zamanki gibi hemen uykuya dalıyor, yatağın k e n d i tarafından yumuşak horultular geliyor. Neredeyse yirmi yıllık arkadaşlıktan ve sayamayacağım kadar çok yatıya kalmadan sonra bu beni rahatsız etmiyor.

Yan dönüp telefonumu elime alıyorum. Maverick'ten gelen iki mesaj vardı ve zamana bakılırsa, mesajlarını iş çıkışından hemen önce göndermiş olmalıydı.

Oyun başladı.

Selam Specs. Umarım iyisindir. Bir şeye ihtiyacın olursa Colin'i ara.

Karanlıkta gülümserim. Her zaman kendi huysuz tarzıyla beni kolluyor. Ve ilkinden birkaç saat sonra gönderdiği ikinci mesaj beni sessizce bayıltıyor.

Mish, sana iyi geceler öpücüğü verebilirim.

Takım bu gece ve yarın Denver'da Bandits ile oynayacak ve sadece bir saat ileride. Eğer uyuyorsa sorun değil, ama ona cevap vermeden gidemem.

**XOXO. Aynı olmadığını biliyorum. Ben de öpücüklerini özledim.
Bu gece iyi maçı!**

Sürpriz

Seni arayabilir miyim?

Ali'nin yatağından sessizce kalkıp oturma odasına geçiyorum ve kapısını arkamdan kapatıyorum. Sonra cevap veriyorum.

Evet.

Gelen bir görüntülü arama ekranı aydınlatıyor ve cevap vermeden önce gergin bir şekilde saçlarımı okşuyorum.

"Merhaba."

Ondan tek bir sert söz duyduğumda alt dudağımı ısırıyor ve burada olmasını diliyorum. Kilometrelerce uzakta olmak yerine dairesinin kapısından içeri girmesini.

"Merhaba," diyorum sessizce, kanepeye oturup battaniyeyi kucağıma çekerek.

"Neredesin?" diyor kaşlarını çatarak.

"Ali'nin. Ama gitmeden önce Cat'i besledim ve yarın erken döneceğim."

"Specs, sorun yok. Kedi benim yokluğuma alıştı. Yarın Ralph'ı arayıp Ali'yle kalmak istersen gelmesini isteyebilirim."

Şimdiden başımı sallıyorum çünkü burada kalmak istemiyorum. Dairesinin onsuz çok boş geleceğini bilsem de bu doğru gelmiyor.

"Hayır. Yarın oraya geri döneceğim; Ralph'le omlet yapacaktım."

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi beliriyor ve hemen ardından yavaşça gülümsüyor. "Omlet mi yapacaksın?"

Başımı salladım. "Eğer bundan hoşlanacağını düşünüyorsan."

"Yapacağını biliyorum. Seni buraya getirmem için başımın etini yiyor." "O zaman ben yaparım. Sadece peynir, değil mi?"

"Evet. Sakın gizlice sebze sokmaya kalkma." Maverick şimdi sırtıyor. "Peki Specs?"

"Evet?"

"Teşekkür ederim."

Sen ve Cat'in fotoğrafı günümü güzelleştirdi Specs. Bu akşam konuşalım mı?

Dün gece için özür dilerim, uyuyakaldığıma inanamıyorum! Güzel. bugün şans!

Bu zordu. Umarım omzun iyidir.

Bu çok saçma. Seni özledim. Siktiğimin zaman dilimleri.

Hey! Buradayım, aradığını yeni gördüm. Beni geri arar mısın?

Hey. Kahretsin, maçtan önce çocuklarla biraz BP almaya gidiyorum. Birkaç saat sonra arar mısın?

Lanet olsun, toplantıda olacağım.

Bu berbat.

Biliyorum. Yakında evde olacağım, teşekkürler.

Seni özledim.

Aynı.

Profesyonel bir sporcuyla çıkmanın gerçeklik kontrolü son birkaç gündür beni çok etkiledi. Sanırım Maverick hala sakatlık listesindeyken şımartılmışım; takımla seyahat etmek yerine sürekli evdeydi.

Ama şimdi tekrar oynamaya başladı ve bir hafta sürecek deplasman maçlarına beş gün kaldı ve ben bundan nefret ediyorum. İlk birkaç gün Ali'nin evinde geçirdiğimiz gece ve tanıdığım en tatlı huysuz ihtiyar olan Ralph ile yaptığımız kahvaltı arasında gayet iyiydi. Açıkçası bana Maverick'i hatırlatıyor. İkisine de bunu söyleyecek değilim. Ama aynı şefkatli, koruyucu, verici doğaya sahipler, huysuz, aksi bir his katmanı altında gizlenmişler.

Ama işten eve döndüğümde boş bir evle karşılaşmak ve her gece bir kişilik yemek pişirmek aynı duyguyu vermiyor. Sadece birkaç hafta önce bu benim gerçeğim olsa bile. Maverick'i özledim.

Ve bu kokuşmuş zaman dilimleri bağlantı kurmamızı imkânsız hale getiriyor. Telefonumu çıkarıp bu gece oynayacakları Minnesota'da saatin kaç olduğunu zihnimde hesaplıyorum. Sahada olacak ama belki otele döndüğünde bağlantı kurabiliriz.

Bu gece iyi şanslar. Eve yeni geldim, oyunu açıp seni bulmaya çalışacağım. Beni sonra arar mısın? XOXO.

Telefonumu yere bırakıyorum, iş kıyafetlerimi değiştirmek için yatak odasına gidiyorum ve telefonumun titrediğini duymak için tam zamanında oturma odasına geri dönüyorum. Belki de henüz sahaya çıkmamıştır diye umutlanarak, ekrana bakmadan cevap veriyorum.

"Maverick?"

Alaycı bir homurtu nefes nefese selamımı karşılıyor. "Hiç sanmıyorum. Ne halt ediyorsun, Sadie? Bu oyunu daha ne kadar oynamayı planlıyorsun?"

"Dirk." Midem kurşunla doluyor. "Neden beni arıyorsun?"

Numarasını engellemem gerektiğini biliyordum. Ne istiyor bu herif? Kanepeye oturuyorum ve Cat kucağıma atlıyor, yerleşmeden önce birkaç kez daireler çiziyor, ağırlığı küçük bir rahatlık sağlıyor.

"Az önce söyledim ya. Maverick King gibi bir adamın senin gibi biriyle uzun süre birlikte olamayacağını ne zaman anlayacağını bilmek istiyorum. Kaybetmeyi bırak ve tekrar denemeyi konuşalım."

Sözlerindeki zalimlik bir yana, küstahlığı karşısında ağzım açık kalıyor. Ayağa kalkıyorum, Cat'i yerinden oynatıyorum. Bunu daha sonra bazı ödüllerle telafi edeceğim, ama şu anda hareket etmem, içimde biriken öfkeyi dışarı atmak için bir şeyler yapmam gerekiyor.

"Beni dikkatle dinle. Sen bir pisliksin," diye tıslıyorum, Dirk'ün küfürüm karşısında nefesini tuttuğunu duyuyorum. "Sümüklü, mızımız, açgözlü, kaba ve yatakta berbat olan bir piçsin. Beni aramanın tek nedeni, beni aldattığın için ayrılmadığımı gerçeğine katlanamaman. Bil bakalım ne oldu? Bunu yaptığın için minnettarım. Çünkü kim bilir daha ne kadar seninle kalırdım, orgazm olmadan vasat bir seksle acı çekerdim. Bana bir iyilik yaptın. Artık yatak odasında ve dışında benimle nasıl ilgileneceğini bilen gerçek bir adamla birlikteyim. O yüzden şunu küçük kafana sok. Sana *asla* geri dönmeyeceğim. Seninle bir daha asla konuşmak istemiyorum. Elveda ve iyi kurtuluşlar."

Muhtemelen biraz fazla sert bir şekilde bitirme düğmesine basıyorum ve hemen numarasını engelliyorum. Kalbim küt küt atıyor ama Tanrım, bunu yapmış olmak iyi hissettiriyor.

Televizyonu açtığımda maçın yeni başladığını görüyorum. Maverick sahada değil, bu yüzden akşam yemeği için biraz yiyecek ısıtmak ve Cat'i beslemek için aceleyle mutfaka gidiyorum. Tam kanepeye dönmek üzereyken kapı çalınıyor. İlk baktığımda Ralph'in elinde bir kapla koridorda durduğunu görüyorum.

Kapıyı gülümseyerek açtım. "Merhaba komşu, senin için ne yapabilirim?"

"Maçı mı izliyorsun?" diye soruyor selam vererek, ben de başımı sallayarak kenara çekiliyorum.

"Tabii ki geliyorum. Bana katılmak ister misiniz?"

İçeri girer ve Kedi hemen *miyavlayarak* yanına koşar. Ralph yavaşça eğilip başını okşadıktan sonra doğrulur. Evet, tıpkı Maverick gibi. *Tam bir yumuşaklık.*

Ralph bana baktı. "Çatalın var mı? Bir tane unuttum."

Gülümsememi gizleyerek mutfağa gidip kendi yemeğimle birlikte bir çatal alıyorum ve oturma odasında ona katılıyorum. Büyük sandalyeye oturuyor ve çatalı homurdanarak teşekkür ederek kabul ediyor.

Ve böylece kendimi Ralph'in renkli yorumlarıyla Tridents'ın Toronto Wolverines ile oynadığı maçı izlerken buluyorum.

Maçtan kısa bir süre sonra ayrılıyor ve akşam yemeğinden sonra ortalığı topladıktan sonra amaçsızca dolaşıyorum, telefonuma gereğinden fazla bakıyorum, bir arama umuduyla. Sonunda, Ralph eve gittikten bir saat sonra telefonum çaldı.

"Merhaba!" Muhtemelen sesim çok heyecanlı çıkıyor ama umurumda değil.

"Hey." Kıkırdıyor ve evet, sesimin hevesli bir kunduz gibi çıktığını onaylıyor.

"Maçı gerçekten izledin mi?"

Yorganı geri çekiyorum ve gülümseyerek yatağa giriyorum. "Elbette. Ralph geldi ve birlikte izledik."

"Oh, gerçekten mi?"

"Evet. Bana çok şey öğretti."

Maverick gülüyor. "Hakemin kararlarına kaç kez yumruk salladı?"

"Her zaman." "Kulağa

doğru geliyor."

Çarşafların hışırtısını duyuyorum ve hüzünlü iç çekişimi gizleyemiyorum. "İki gün daha, Specs."

Beni göremese de başımı sallıyorum. "Biliyorum. Bugün beni kimin aradığını asla tahmin edemezsin."

"Kim?" "Pislik

Dirk."

Hemen telefonum videoya geçmem için bir bildirimle titriyor. Kabul düğmesine tıklıyorum ve Maverick'in yüzü ekranı doldurduğunda öfkeli görünüyor.

"O pislik seni neden arıyor?" diye homurdanıyor. Benim adıma duyduğu öfke tahrik edici. Ya da belki de gömleksiz olması, tüm o kasların ve dövmelemin sergilenmesi.

"Hmm?" Salyalarımın akmadığını çaktırmadan kontrol etmeye çalışıyorum ama Maverick bana kaşlarını kaldırıncayaakalanıyorum. "Oh. Her zamanki iğrenç halini takınıyordu. Beni asla uzun vadede istemeyeceğini ve ona geri dönmem gerektiğini söylemeye çalışıyordu."

Bu sözleri kendim söylediğimde, onları ne kadar kolay reddettiğime şaşıırıyorum. Gerçek şu ki, Maverick'le ilişkimiz sürmese bile asla Dirk'e geri dönmem. Çünkü telefon hattının diğer ucundaki adam, Dirk'n bana verdiğinden çok daha iyisini hak ettiğimi anlamamı sağladı.

"Specs. Sakın onu dinleme. Telefonlarına cevap verme. En sevdiği oyuncağını kaybettiği için öfke nöbeti geçiren lanet olası bir bebek gibi davranan yalancı bir bok uvalı." Maverick'in sözlerinden kmsemi damlıyor. "Aramızda olanlar onu hiç ilgilendirmez. Yemin ederim, seninle aynı havayı solumayı bile hak etmiyor. Ve eğer bir daha sana yaklaşırsa, bunu asla yapamamasını sağlayacağım."

"Sakin ol, kaplan," diyorum, kızgın yüzüne gülümseyerek. "Ona çoktan defolup gitmesini söyledim ve numarasını engelledim. Söylediği tek kelimeye bile inanmıyorum."

Otel odasındaki yatağının başlığına yaslanışını izliyorum.

"Güzel. Kahretsin, keşeke aradığında yanında olsaydım." Hayal kırıklığıyla elini saçlarında gezdiriyor ve keşeke sa tellerine dolanan onun değil de benim parmaklarım olsaydı diyorum.

"Benim tüm savaşlarımla savaşamazsın," diyorum sessizce. "Ama bunu istediğin için teşekkür ederim."

"Ben parlak zırhlı bir şövalye değilim," diyor huysuzca.

"Biliyorum. Ama sen iyi bir adamsın."

Bir an için bakışlarını kaçırıyor ve sonra ekrandan tekrar bana bakıyor. "Olmak istiyorum. Senin için."

O anda onu sevdiğimi ağzımdan kaçırmamak için muazzam bir g gerekiyor. Ama bir şekilde direniyorum.

şimdilik.

İKİNCİ BÖLÜM RTY-TWO

Maverick

Herkes uyurken gece yolculuğunu tercih etmemin bir nedeni var. Ve Monty otobüste yanımdaki koltuğa çöktüğünde, bu nedenimi pekiştiriyor. AirPods'umu takıp onu görmezden gelmek istiyorum ama bazen yavru köpek gibi oluyor, gülüyor, kahkaha atıyor ve ne zaman boş vereceğini bilmiyor.

"Ee," diyor beklentiyle. Hayal kırıklığını bastırıyorum ve müziğimi duraklatıyorum.

"Öyle mi?"

"Sen ve Sadie. Bu hala bir şey mi?"

Sırıttırıyor ve yemin ederim ki kötü bir niyeti olmadığını bilmesem yüzündeki gülümsemeyi silip atardım.

"Evet."

Omuzu benimkine çarpıyor. "Hadi Mav, tek kelimelik cevap olayını geçtik, değil mi? Artık kankayız!"

Sanırım yüzüm her şeyi anlatıyor çünkü Monty yüzünü buruşturuyor.

"Tamam, belki arkadaşlar değil ama..."

Kahretsin, yapamam. Onu daha sert bir şekilde geri itiyorum. "Kapa çeneni ve surat asmayı kes, *dostum*. Ne bilmek istiyorsun? Seks hayatım hakkında konuşmuyorum, açıklığa kavuşturalım."

Yemin ederim, yüzü Noel sabahındaki bir çocuk gibi ışıltıyor. Bunu bizzat yaşamadım ama televizyonda defalarca gördüm.

"Gerçekten mi? Tamam. O harika, komik ve hoş biri. Ve görünüşe göre seni daha komik ve daha kibar yapıyor. Yani, bu harika. Siz mutlu musunuz? Ciddi misiniz?"

"Yavaş ol Monty. Sana bir bok anlatmak zorunda değil." Ronan koridorun karşısındaki koltuğunda kıpırdanıyor ve yakalayıcımıza eğlenerek başını sallıyor. Sanırım o da Monty'nin golden retriever'a benzerliği konusunda benimle aynı şeyi düşünüyor. Onları sevmeden edemiyorsun, seni çıldırtırsalar bile.

Öne doğru eğilerek bakışlarımı karşılıyor. "Dürüst olmak gerekirse, Sadie ile aranızın nasıl olduğu bizi ilgilendirmez. Ama bir konuda hemfikirim. Birbirimizi o kadar uzun zamandır tanımıyor olsak da, sahalara döndüğünden beri farklı olduğunu görebiliyorum. İyi anlamda. Ve eğer bunun nedeni Sadie ise, o zaman bu harika."

Şimdi ikisi de bana bakıyor ve bir tür cevap bekliyorlar. Ama geçmişimi çok fazla açığa vurmuyacak ya da çok duygusal olmayacak ne söylemem gerekiyor?

"Evet. O harika bir kadın ve biz de mutluyuz. Ben de sahalara döndüğüm için mutluyum." Omuz silkiyorum. "İkisi ilişkili mi? Olabilir. Bilmiyorum. Ben sadece top oynamaya ve onu mutlu etmeye devam edeceğim."

"Aww, dostum, buna bayıldım." Monty beşlik çakmak için elini kaldırıyor ve ben sadece ona bakıyorum. "Hadi ama. Bu iyiydi! Bağ kuruyoruz."

"Sanırım bugünlük bu kadar bağ yeter," diye kuru bir şekilde cevap veriyorum ve yüzümü tekrar öne dönüyorum. Mesajı alıyor ve beni bir daha rahatsız etmiyor, müziğimi çalmam için beni yalnız bırakıyor.

Ve gözlerimi kapattığım anda, o oradaydı. Kızıl saçlar, gözlükler ve sadece bana özel bir gülümseme. Hayatımda bir kez olsun umutlu hissetmemi sağlıyor. Beyzboldan daha fazlasını içeren bir gelecek için umutlu.

Sorun şu ki, hayatım bana hiçbir şey için umut etmemeyi öğretti. Çünkü umut ettiğim anda, o umut benden kopup gidiyor.

Ama sadece bu seferlik, farklı olacağına inanmak istiyorum. Sadie'nin her zaman yaptığı gibi her şeyi yoluna koyacağına.

Ertesi günkü maç iyi geçiyor ve artık eve dönmeden önce bu seride sadece bir maçımız daha var. Şükürler olsun. Kendi yatağımı istiyorum ve Sadie'yi de içinde istiyorum.

Yıllarca seyahat etmeyi umursamadım. Bağlı olduğum bir evim ya da beni bekleyen biri yoktu. Colin dışında, Ralph ve Cat ne zaman şehir dışına çıktığımı bilen tek canlılar. Eli bile programımı bilmiyor.

Ama şimdi başka biri var. Sadie mesajlarımı ya da aramalarımı almak için orada ve eve gelmemi bekliyor.

Maç sonrası soyunma odası gürültülü. Kazandık ve playofflara kalmaya bir adım daha yaklaştık. Sezonun on haftasını kaçırdığım için burada olmayı hak ettiğimden emin değilim ama heyecan yine de bulaşıcı. Ve çocuklar benim

katılımımla ilgili çekincelerimi paylaşıyor gibi görünmüyorlar. Üçüncü bölgede bana doğru gelen bir sineği yakalayıp yedinci devreyi rakiplerimiz hiç sayı yapamadan kapattığımda takım arkadaşlarım çılgına döndü. Omzumu yavaşça döndürdüm, yakalamak için zıpladığımdaki çekişi hatırladım. Lark, ben otele gitmeden önce onu bulmamı ve her şeyi kontrol etmesini söyledi.

Onu görmezden gelmek, daha az oynamam gerektiğini söylemesi riskine girmemek istiyorum. Ama bir şekilde öğrenirse Sadie'nin endişeli yüzünü hayal etmek bile yetiyor ve biliyorum ki gideceğim

ve eğitmeni bul.

"Şampiyonluk, işte geliyoruz! Galibiyetin tadını alabiliyorum bebeğim," diye bağırان Kai hemen protestolarla karşılaşır.

"Kapa çeneni, Yami!"

"Siktir, şimdi de uğursuzluk geldi."

"Lanet olası atıcı bokun önüne geçiyor."

Başımı eğip hiçbir şey söylemiyorum ama yüzümde bir gülümseme beliriyor. O kadar batıl inançlı biri değilim ama ben bile birkaç hafta sonra oynanacak bir maçı kazanmakla ilgili bir şey söylememek gerektiğini biliyorum. Özellikle de playofflardaki yerimiz henüz tam olarak garanti altına alınmamışken.

"*Lanet olsun!*" Titreyen, öfkeli bir ses odanın içinde kükrüyor. Ne dediğini anlamam bir saniye sürüyor, sonra gözlerim Ricky Orson'a takılıyor. Telefonuna bakarken orta saha oyuncusunun yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Odanın öbür ucundan bile parmak eklemlerinin cihazı tutmaktan bembeyaz olduğunu ve omuzlarının hızla inip kalktığını görebiliyorum. Sonra tekrar bağırıyor, bir kez daha yüksek sesle *s.ktir* diyor ve soyunma odasından hışımla çıkmadan önce telefonunu yere fırlatıyor.

"Bu da neydi böyle?" Sin birkaç saniyelik şaşkın sessizliğin ardından sorar. Önce kimse kıpırdamadı, sonra Darling gidip kırık telefonu aldı ve ekranı uyandırmak için dikkatle üzerine dokundu.

"Oh, kahretsin." Sesi şok olmuş gibi geliyor ve güneyli rahat bir çocuktan bunu duymak çok anlamlı. O telefondaki her neyse, iyi değil.

Bir grup adam etrafını sarmış, telefona bakıyor. Geri çekiliyorum. Takımdaki bazı çocuklarla yakınlaşmaya başlamış olabilirim ama ben oraya ait değilim. Orson'ı çok az tanıyorum. Ve Monty dün gece otobüste ne derse desin ben duygusal bağ kurmam.

"Hayatta olmaz." Kai'nin gözleri kocaman. "Çok iyilerdi dostum. Son iç saha maçına geldi ve birlikte çok mutlu görünüyorlardı."

Herkes Darling'in etrafında toplanmaktan yavaşça vazgeçer. Orson'ın telefonunu dolabına bırakıyor ve giyinmeye devam etmek için kendi dolabına dönüyor. Kısa bir süre önce herkesin ne kadar heyecanlı olduğu düşünüldüğünde bu kasvetli hava garip. Orson'ın telefonunda ne olduğuna dair şüphelerim olsa da, onu neyin tetiklediğini bilmemek beni geriyor.

Sin yanıma çöküp başını kendi dolabıyla benimki arasındaki bölmeye yasladığında gözleri sıkıntılıydı.

"Ne oldu?" Kısık bir sesle sordum.

"Karısı boşanmak istiyor. Ona lanet bir mesaj göndermiş, eve geldiğinde gitmiş olacağını ve kağıtların mutfak tezgahının üzerinde olacağını söylemiş."

Kahretsin. Adamın buradan dünyanın sonu gelmiş gibi çıkmasına şaşmamalı. Şimdi Kai'nin yorumu mantıklı geldi.

"Sekiz yıl evli kaldılar. Tüm kariyeri boyunca onun yanında oldu. Yakında emekli olacaktı çünkü onunla daha fazla zaman geçirmek istiyordu. Ve şimdi bitti. Bunu kim yapar ki? Kim bir mesaj yüzünden evliliğini bitirir? Hem de tam sezon sonunda."

Ronan Sinclair'in sadece bir sezondur takımda olması ve çok daha uzun süredir birlikte oynadığım bir takım arkadaşım ile ilgili tüm bu ayrıntıları şimdiden biliyor olması beni şaşırtmıyor. Herkesten ne kadar uzak olduğumu gösteriyor. Kimsenin içeri girmesine izin vermemeye o kadar kararlıyım ki, dışarıdayım, evlilikleri ve emeklilik planları gibi hayatlarındaki önemli şeylerden habersizim. Ve bunlar yılın yarısından fazlasını birlikte geçirdiğim adamlar, her gün ve her gün.

Ama Orson'a olanlar aynı zamanda *neden* kimsenin bana yaklaşmasına izin vermediğimi de hatırlatıyor.

Çünkü yaklaştıkları anda size zarar verebilirler. Ve bunun ne zaman olacağını asla bilemezsiniz. Her şey yıllarca harika gidebilir ve sonra ebeveyniniz ölebilir, eşiniz sizi terk edebilir veya takımınız sizi bırakabilir.

Ve sen yalnız kaldın.

Yalnız olmaktan çok yoruldum.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM RTY-THREEI

Sadie

Bu gece. Bu gece evde olacak.

Dün konuştuğumuzda Maverick'ten gelen garip bir enerji vardı. Maçlarını kaybettikleri ve muhtemelen playofflara kalamayacakları için olduğunu düşündüm ama bundan daha fazlası var gibiydi. Aramızda bir duvar vardı, telefonu kapatana ve sözlerinde her zamanki yumuşaklığın olmadığını fark edene kadar fark etmediğim bir duvar. Hayır, *seni özledim*. Hiç özlemedim.

Ama nihayet, sadece birkaç saat içinde onu şahsen görebilir ve bunu gereğinden fazla büyütüp büyütmediğimi anlayabilirim.

Açıkçası, bu kadar uzun süre uzak kalmasının bu kadar zor olacağını tahmin etmemiştim. Ancak Maverick kelimeler olmadan o kadar çok şey söyleyen biri ki, *sadece* kelimelere güvenmek zorunda kalmak inanılmaz derecede zordu. Her ne kadar gelecek hakkında çok fazla düşünmek istemesem de, her şey bu kadar belirsizken, onun seyahat ettiği ve benim evde kaldığım bütün bir sezonu nasıl idare edeceğimiz konusunda endişelenmeden edemiyorum.

Ama bu gelecekteki bir sorun ve şimdi bununla yüzleşmek istemiyorum. Onun dönüşüne hazırlanmak varken olmaz.

Daire temiz ve buzdolabında ona bu akşam lezzetli bir yemek yapmak için ihtiyacım olan her şey var. Ali dün beni akşam yemeğine davet etti ama gergin enerjimi ona yansıtmak istemediğim için reddettim.

Neden gergin olduğum ise yüzleşmek istemediğim bir başka konu.

Kapı çalındığında yerimden sıçradım. Kapıya gidip gözetleme deliğinden bakıyorum ve Eli'nin orada durduğunu görünce şok oluyorum. Baş ne eğikti ama kıyafetleri temiz görünüyordu. Yine de Maverick'in henüz stadyumdan eve dönmediğinin farkındayım. Burada yalnızım ve birkaç saat daha yalnız olacağım.

Kapıyı hafifçe araladım. "Merhaba Eli," diyorum temkinli bir şekilde.

"Sadie. Hey." O zaman bana baktı ve yorgun görünmesine rağmen gözleri berraktı. Gözlerinin etrafında koyu halkalar var ve yanakları çukur görünüyor. "Mav buralarda mı?" diye umutla soruyor, başımı salladığımda yüzü düşüyor. Bu sefer onda bir şeyler farklı görünüyor.

"Tamam. Teşekkürler." Gitmek için döndü ve ben kapıyı biraz daha açtım. "Bekle."

Omzunun üzerinden bana bakıyor, yüz ifadesindeki şaşkınlık çok net.

"Kahve içmeye gitmek ister misin?"

Bunu neden sorduğumu bilmiyorum. Bir yanımlı bilmiyor. Diğer parçam ne yaptığımı çok iyi biliyor. Acı çeken, bir şeye ihtiyacı olan bir adam görüyorum. Ve eğer yardım edebilirim, edeceğim. Sadece burada değıl.

"Emin misin?" diye yanıtlıyor, yarı soru yarı ifade.

Ona sertçe başımı salladım. "Tamam. Bana iki dakika ver." Kapıyı kapatıp sessizce kilitledikten sonra aceleyle kazağımlı, anahtarlarımı ve telefonumu alıp çantama tikiştiriyorum. Ayakkabılarımı giyip kapıyı tekrar açıyorum, yarı yarıya boş bir koridor bulmayı umarak. Ama Eli hâlâ oradaydı, ellerini birbirine dolamıştı.

"Ağabeyimin bunu sorun etmeyeceğinden emin misin?" diye ağzından kaçırıyor ve bu tek soru -kendisi için değıl ama benim için- çok samimi bir endişeyle sorulduğu için bana bunun yapılacak doğru şey olduğunu onaylatıyor. Şu anda onu dinleyecek birine ihtiyacı var.

"Evet. Sadece kahve. Ben ısmarlıyorum."

Sessizce Maverick'in dairesinin yanındaki kafeye gidiyoruz ve içeceklerimizi sipariş edip ödedikten sonra küçük bir masaya oturuyoruz.

Bekliyorum. Önceki işlerimden bildiğim bir şey varsa o da işleri zorlamamaktır. Maverick'in dairesine gelmesinin bir nedeni vardı, tıpkı benimle kahve içmeyi kabul etmesinin bir nedeni olduğu gibi. Ve ben korkmuyorum. Herhangi bir şeyin etkisi altındaymış gibi davranmıyor. Tek gördüğüm yardım isteyen bir adam.

Kahve fincanını yere bıraktığında elleri hafifçe titriyor, sonunda başını kaldırıp bana bakıyor. "Mav sana benden ne kadar bahsetti?"

Dürüstçe cevap veriyorum. "Pek sayılmaz. Adınızı bir ya da iki kez duymuştum ama son gelişinize kadar bana kim olduğunuzu söylememişti."

Yüzünde bir hüzün ifadesi beliriyor. "Evet. Başka bir anneden gelen kardeşler. Gençken kendimize böyle derdik. Genç ve aptal, sanırım. Her zaman birbirimizin yanında olacağımıza söz vermiştik." Sert bir kahkaha attı. "Bizim yaşadığımız şeyleri yaşamadınız, içmeyi ve bizi dövmeyi tercih eden ebeveynlerle bir şekilde bağ kurmadınız. Mav, o... şey, evet. Bok gibiydi. Ben en küçükleriydim. Yani o ve Colin benden önce sistemden çıktılar. Birbirimizin yanında olacağımıza dair verdiğimiz sözün gerçek dünyada tutmaması ne kadar komik."

Acı çekiyor. Kızgın ve incinmiş. Ve bu, bazen Maverick'ten aldığım duyguya çok tanıdık geliyor. Çok küçük yaşta terk edilmiş, onlara asla bir aidiyet duygusu vermeyen bozuk bir sistemde büyümüş iki çocuk. Kendilerinden başka güvenecekleri kimsenin olmadığı bir dünyaya itilmiş iki genç adam. Colin'in de aynı durumda olup olmadığını ya da bir şekilde daha iyi bir şeye giden yolu bulup bulmadığını merak ediyorum. Ve Maverick'in çocukluğuyla ilgili bu küçük bilgi kırıntılarını duymak bile kalbimi kırıyor. Kötü olduğundan şüphelenmiştim ve Eli'nın sert özeti bunu doğruluyor.

"Colin'in benim Mav'in parasını alan bir pislik olduğumu düşündüğünü biliyorum. Düşünüyorum da. Bu konuda yalan söylemeyeceğim. Ama beni terk ettiler. Arkalarına bakmadan çekip gittiler ve beni o lanet yerde kimsesiz bıraktılar."

"Ve her ne olduysa yıllarca onları mı suçladın? Yaptığın kötü seçimlerin sebebi onların senden önce yaşlanmış olması mıydı?" Sesimin keskinliğini kontrol etmeye, sakin ve şefkatli kalmaya çalışıyorum ama Eli'nın tüm bunlar için Maverick'i suçlamasına izin verirsem lanetleneyeceğim.

Gözleri şaşkınlıkla açılıyor, sonra kısılıyor, ama bakışlarını masaya indirmeden önce sadece bir saniyeliğine. Anı yakalayıp devam ediyorum.

"Kardeşin seni çok önemsiyor. Yoksa neden her bir şey istediğinde sana destek olsun ki? İyi bir şey için kullanmadığını bildiği halde neden sana para vermeye devam etsin? Seni önemsemiyorsa, neden içine düştüğün durumdan seni kurtarmaya devam etsin? Ama sen bundan faydalanıyordun. Ondan. Ve bence bunu biliyorsun."

Eli sandalyesinde daha da yığılır ve "Evet" diye mırıldanır.

Ben ise daha dik oturuyorum, ellerimi kahve fincanıma sıkıca sarıyorum. Sıcaklık ellerime sızıyor ve kararlılığımı güçlendiriyor. Belki de bana düşmez. Ne de olsa Maverick ve ben hâlâ yeniyiz.

dünyanın geri kalanına nasıl görüldüğü. Ama kendimi yardım etmeye mecbur hissediyorum.

"Maverick'in senin için her şeyi yapacağını biliyorsun. Öyleyse neden ondan gerçekten ihtiyacın olan şeyi istemiyorsun?"

Kederli kahverengi gözler benimkilerle buluşmak için kalkıyor, içlerinde umut alevleniyor. "Neye ihtiyacım olduğunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü daha önce bağımlılıkla mücadele eden insanlarla çalıştım. Uçurumun kenarında olduğunuz bir noktaya gelebileceğinizi biliyorum. Ya doğru türde bir yardım ister ve kendinizi bu yola adarsınız ya da diğer tarafa gidersiniz. Tek başına. Ve tahmin edebildiğim kadarıyla, yalnız gitmek istemezsiniz."

Çenesini sıkarak yutkunmasını izliyorum. Artık her şey ona bağlı. Eğer haklıysam ve bağımlılığı için yardım istiyorsa, ona yardımcı olmak için elimden geleni yapacağım. Maverick'i de elimden geldiğince yanıma alacağım ve birlikte Eli'yi doğru şekilde destekleyeceğiz.

"Sen iyi bir insansın," diyor birkaç sessiz dakikadan sonra boğuk bir sesle. "Kardeşim sana sahip olduğu için çok şanslı." Masadan kalkıyor ve elini kahve fincanının üstüne koyarak duraklıyor. "Teşekkür ederim."

Yavaşça nefes vermeden önce kafeden çıkışını izliyorum. Şimdi ne yapacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Ama umarım doğru kararı verir. Ve umarım Maverick onu dinler.

Eve dönerken telefonum çaldı. Cevap veriyorum, zaten gülümsüyorum.

"Hey, sen. Ben de tam seni düşünüyordum."

"Öyle miydin?" Maverick'in gürleyen sesi şaşırmışa benziyor, bu da aynı anda kalbimin sızlamasına ve erimesine neden oluyor. Bir gün sevgiyi ve şefkati hak ettiğini anlamasını istiyorum. Birileri için önemli olmayı.

"Evet. Az önce ne olduğunu asla tahmin edemezsin." Binasına ulaştım ve kendimi hafif ve mutlu hissederek içeri girdim. "Eli geldi."

BÖLÜM THIRTY-FOUR

Maverick

"Eli geldi..."

Kulaklarımda bir çınlama var çünkü tek duyduğum bu. Elbette, hâlâ konuştuğunu biliyorum ama ne dediğine odaklanamıyorum; aklım uyuşturucu bağımlısı küçük kardeşimin yine kız arkadaşımın etrafında olduğu gerçeğine takılmış durumda.

"...ve bence gerçekten ciddi olabilir. İsterseniz bazı seçenekleri araştırmanıza yardımcı olabilirim, böylece eğer sorarsa hazırlıklı oluruz."

"Ne?" Sanki ben değil de başka biri konuşuyormuş gibi bir sesle söylemeyi başarıyorum. "Ne dedin lan sen?"

Bir an için sessizliğe gömülüyor. "Dedim ki, Eli seni aramaya geldi, kahve içmeye gittik ve konuştuk. Ve sanırım uyuşturucu bağımlılığı için tedavi olmayı düşünmek istiyor. Daha iyi olmak için."

"Ben... Tanrım, Specs. Onunla konuşmanı istemiyorum. *Siktir*. Daha sonra evde olacağım. O zaman konuşuruz." Takım menajerimiz biniş için bizi çağırdı. "Gitmem lazım."

Cevap vermesine fırsat vermeden telefonu kapattım, bu çok aptalca bir hareketti ama şu anda çok bunalmış durumdayım. Yardım etmeye çalıştığımı biliyorum ama kafam allak bullak olmuş durumda. Eli'nin alışkanlıklarına "ona yardım etme" kisvesi altında ne kadar uzun süre izin verdiğim için duyduğum utanç, Sadie'yi geçmişimin karanlık kısımlarından uzak tutmak isteyen koruyucu içgüdüyle savaşıyor. Sonra da ezici

Kardeşıme geçmişimin karanlık bir parçası dediğim için suçluluk duyuyorum ve tüm bunlardan boğuluyormuşum gibi hissediyorum.

Hay sikeyim. Kim bilir ona benim hakkımda, çocukluğum hakkında neler anlattı. Tek bildiğim, hayatımın ne kadar boktan olduğunu keşfetti ve kaçışını planlamakla meşgul.

Bunu yaptığı için Eli'ı öldürebilirim.

Görünüşe göre, siktir git hislerim güçlü çünkü eve dönüş uçuşu boyunca kimse beni rahatsız etmedi. Buna sevinmeliyim. Şu anda bana Sadie hakkında soru sormaya kalkışan birinin kafasını koparacağımı biliyorum. Ama aynı zamanda, lanet olası düşüncelerimden uzaklaşmak da yardımcı olabilirdi. Bunun yerine üç saatimi eve döndüğümde ne halt edeceğimi düşünerek geçirdim.

Uçak iner inmez ve gitmekte özgür olduğumuzda, çocuklara el bile sallamadan arabama yöneliyorum. İçeri girdiğimde telefonumu açtım.

Buradasın.

10. sokak ızgara. Ne oldu?

Orada kal.

Bara yarım saatten kısa bir sürede ulaştım. Hava bayat duman, ter ve alkolle dolu. Böyle yerlerden nefret ediyorum. Üvey kardeşim barda oturuyor, önünde açık sarı bir sıvı dolu bir bardak var.

"Ne sikime Sadie'yi görmeye gittin?" Oturmaya zahmet etmeden ona bağıríyorum. Değişiklik olsun diye bana berrak gözlerle bakıyor ve bir anlığına, bir zamanlar tanıdığım çocuğı görüyorum. Colin ve ben taşınmadan önce. Eli için her şey boka sarmadan önce.

"Ben de seni arıyordum," diye mırıldanıyor, içkisine dönerek.

Omzundan tutup onu sertçe iterek bana bakmaya zorluyorum. "Bir daha asla onun yanına yaklaşma. Duydun mu beni? Eğer onunla konuştuğunu öğrenirsem, benim için ölürsün."

"Tanrım, Mav." Yaralı bakışı beni hiç etkilemiyor. "Ne yaptığımı sanıyorsun, ona saldırdığımı mı? Konuştuk. Bunu planlamıyordum, güven bana. Asla..." Başını sallar. "Lanet olsun. Bir kadına asla bir şey yapmam, özellikle de senin için anlamı olan bir kadına. Bir saniye bile düşünebildiğine inanamıyorum -"

"Bana ne düşündüğümü söyleme." Kendini savunmaya çalışırken sığığım için çenem ağrımaya başladı. "Önemli olan tek şey senin

ondan uzak dur."

Eli aniden ayağa kalkıyor, taburesi barın zeminine sürtünüyor. Gençliğimizde cılız bir şey olduğu zamanların aksine şimdi benim kadar uzun. Hâlâ sıska ama şimdi göz göze geliyoruz.

"Sana ne konuştuğumuzu söyledi mi?" diye karşılık veriyor. Bir yanım onun bu yönünü gördüğüm için rahatladı. Bu gücü uzun zamandır görmemiştim. Normalde gördüğüm ölü gözlü keşten çok daha iyi olduğu kesin.

"Senin temizlenmenle ilgili bir şeyler söyledi," diyorum huysuzca, ona bunu vermeye hazırım. "Ve eğer ciddiysen, o zaman konuşuruz."

Eli başını iki yana sallıyor ve yüzündeki acıdan hiçbir şey anlaşılmıyor. "Buna inanmıyorsun. Anlıyorum."

Bara doğru elimi salladım. "Peki, seni böyle bir yerde bulduğumda, satıcının seni beklediğini çok iyi bildiğim bir yerde, ne düşünmem gerekiyor?"

Bir saniye önce gördüğüm acı, öfkeye dönüşüyor. "Biliyor musun Mav. Siktir git. Senin de lanet olası ahlaki üstünlüğünün de canı cehenneme. Benden daha iyi olduğunu mu sanıyorsun? Geçmişte her şeyi berbat etmiş olabilirim ama en azından daha iyisini yapmaya çalışıyorum. En azından daha iyisini yapmaya açığım. Daha iyi bir adam olmaya. Geçmişe, olduğunu sandığın kişiye o kadar hapsolmuşsun ki bir saniye bile mutlu olamıyorsun. Bahse girerim Sadie'ye benimle konuştuğu için kızmışsındır, değil mi?"

İsabetli varsayımı tam da planladığı gibi isabet ediyor. Öne doğru adım atarken ellerim yumruk oluyor. Fark etti ve alay etti.

"Ne? Bir kadınla yattığını düşündüğün diğer erkeklere yaptığın gibi bana da yumruk mu atacaksın? Gerçekten onlar gibi olduğumu mu düşünüyorsun? Siktir git. Kardeş olduğumuzu sanıyordum. Kardeşler birbirlerine sırt çevirmez. Kardeşler çekip gitmez. Ama senin iyi olduğun şey bu, değil mi? İnsanları dışlamak ve çekip gitmek. Bunu on yıl önce de yaptın, şimdi de yapacaksın."

Kalbim durdu. En azından öyle hissediyorum. "Böyle mi düşünüyorsun?" Eli'nın onu terk ettiğimi nasıl düşündüğünü anlayamadığım için kısık sesle söylüyorum. "Yaptığım onca şeyden sonra mı? Onca zaman seni görmezden geldim ya da kefaletini ödedim. Seni bırakıp gittiğimi mi düşünüyorsun?"

Burada durup onun kızgın yüzüne daha fazla bakamam. Topuğumun üzerinde dönerek, tam da beni suçladığı şeyi yapıyorum. Uzaklaşıyorum. Ama bir el omzumu tuttu. Benim kötü elim. Döndüğümde bir anda bana doğru uçan bir yumruk gördüm.

Yumruğu yiyorum. Sert bir yumruk değil ve Eli'nın tüm gücünü kullanmadığını biliyorum ama yine de yanağıma değdiğinde başımı geriye atıyorum. Kan olup olmadığını kontrol etmek için elimi kaldırıp ona bakıyorum. "Şimdi daha iyi hissediyor musun?"

Etrafımızdaki bar sessiz. Sanırım ara sıra çıkan kavgalara alışkınlar çünkü kimse bizi dışarı atmaya gelmiyor.

"Siktir git Mav," diyor Eli kısık sesle, sesi duygu yüklü. "Siktir git."

Bir kez başımı sallıyorum, sonra tekrar ona dönüyorum. Bu sefer dışarı çıkmama engel olmuyor.

Eve döndüğümde yanaklarım zonkluyordu ve ruh halim gece gökyüzü kadar karaydı. Bardan ayrıldıktan sonra, Sadie'nin beklediğini bildiğim halde doğrudan eve gitmedim. Bir noktada, gelen bildirimleri susturmak için telefonumu kapattım. Gerçek şu ki, ona ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Onunla yüzleşip yüzleşemeyeceğimi bile bilmiyorum. Aklımın bir köşesinde, bunu hak etmediğini biliyorum. Ama bu, kendimi korumak için duyduğum sarsılmaz ihtiyacın gölgesinde kalıyor. Beni daha fazla etkilemeden önce ilişkimize bir son vermek istiyorum. Bana zarar verecek kadar yaklaşımadan önce.

Ama bunun için çok geç olduğundan neredeyse eminim.

Ön kapıyı iterek açtığımda, tek ışığı kanepenin yanındaki lambadan gelen sessiz daireyi görüyorum.

"Tanrı'ya şükür döndün!" Sadie yatak odasından fırlayıp doğruca kollarıma geliyor ve kollarım otomatik olarak onu sarıyor. Zihnim aramıza mesafe koymam gerektiğini biliyor olabilir, ama bedenim buna ayak uyduramadı.

"Neredeydiniz? Uçağının saatler önce indiğini sanıyordum." Başını kaldırıyor ve gözleri açılıyor. "Aman Tanrım, yüzün! Ne oldu?"

Parmak uçlarım hafifçe morarmış yanağımı okşuyor ve geri çekiliyorum. "Eli'yi görmeye gittim."

"Ve sana yumruk mu attı?" Bana doğru bir adım at m a y a çalışıyor ama ben geri çekilince donup kalıyor. "Maverick, neler oluyor?"

"Onunla konuşmamalıydın. Senden onun işlerine karışmanı istemedim."

"Ne? Maverick, ben sadece yardım etmeye çalışıyordum." Bana şaşkın bir bakış attı ve bu beni neredeyse kıracaktı. Ama Eli haklıydı. Çekip gitmekte iyiyim. Bunu yapabilirim.

"Senden yardım etmeni istemedim. Aslında sana yapmamanı söylediğimi hatırlıyorum. Onu rahat bırakmanı söyledim."

"Bunu hiç söylemedin. Ailen ve Eli hakkında sorular sordum, sen de bu konuda konuşmak istemediğini söyledin. Hepsi bu. Tek söylediğin buydu." Sesi titremeye başladı.

"Fark etmez," diye homurdandım. "Kardeşimle ilgilenmek senin sorumluluğun değil, benim sorumluluğum."

"Seni önemsiyorum, Maverick," diye ağlıyor. "Bu, aileni önemsedığım anlamına geliyor. Ve yardım edebileceğimi düşündüğümde hiçbir şey yapmadan öylece oturmayacağım!"

"Senden yardım istemedim," diye tekrarlıyorum, sıkılmış dişlerimin arasından kelimeleri gıcırdatacak.

Sadie tekrar konuştuğunda sesi o kadar üzgün çıkıyor ki, kalbime bir hançer saplanmış gibi oluyor. "Oh, Maverick. Ne oldu sana böyle? Neden birinin seni desteklemesi ve zor şeylerde sana yardım etmesi için yanında olmasına izin veremiyorsun?"

"Çünkü hiç kimse yanımda olmadı. Hayatım boyunca kimse beni desteklemedi." İtiraf içimden dökülüyor ve eğer bir şey varsa, öfkemi körüklüyor. Bu gerçekleri benden almaya nasıl cüret eder? Kendimi her zaman ne kadar yalnız hissettiğimi hiç kimseye söylemedim. Colin'in yaklaşmasına bile izin vermeden, her gün tek başıma bir şeyleri taşımak için ne kadar çok mücadele ettiğimi.

"Ben buradayım. Senin için burada olmaya çalışıyorum."

"Belki de yapmamalısın. Herkes için bir şeyleri düzeltemezsin, Sadie. Onun yerine git ve kendi sorunlarını çöz. Neden hayatını hep başkalarını mutlu etmeye çalışarak geçiriyorsun da kendini hiç mutlu etmiyorsun? Tanrım. Buna odaklan, kardeşime değil. Hayatıma değil."

"Vay canına," diyor acı acı. "Bu çok sert. Senin için bile." Kolları şimdi karnının etrafında sarılı. "Biliyor musun, ben gidiyorum. Gerçekten neye kızgın olduğunu bulmalısın. Çünkü bu Eli'la konuşmamla ilgili değil, değil mi?" Başını sallıyor. "Bunu geride bıraktığımızı ve senin artık o ilk tepki veren ve son düşünen adam olmadığını sanıyordum. Sanırım yanıltılmışım."

Ona bağışlamak ve haksız olmadığını söylemek istiyorum. Onun sayesinde değiştiğimi. Ama kendime bunu söyletemiyorum. Ona tüm beni, geçmişte yaptığım tüm hataları göreceğinden ve tıpkı diğer herkes gibi - annem, babam, her koruyucu ebeveyn, her sözde arkadaş - gideceğinden ne kadar korktuğumu söyleyemiyorum.

Böylesi daha iyi. Kendimi hâlâ onun benim için bir hiç olduğuna ikna edebilecekken onu göndermem daha iyi. Eskiden olduğu gibi tek başıma iyiyim.

Sessizliğim bir mesaj gönderiyor. Dönüp yatak odasına girmesini ve birkaç dakika sonra bavuluyla çıkmasını izliyorum.

"Ben artık gidiyorum." Önümde durduğunda sesi boş geliyor. "Umarım ilerlemenin bir yolunu bulursun, bu benimle olmasa bile. Sen iyi bir adamsın, Maverick. Ama hayatını tek başına sürdürmen gerektiğine dair bu yanlış inancı bırakmanın bir yolunu bulamazsan, içindeki iyiliğin dünya tarafından asla görülmeceğinden endişeleniyorum. Ve sen görülmeyi hak ediyorsun. Hepiniz."

Bir yanımın onu durdurmak, dizlerimin üzerine çöküp beni affetmesi ve ışığına geri çekmesine yardım etmesi için yalvarmak isteyeceğini bildiğimden, gidişini izlemek için dönmüyorum. Ama bunu yapamam. Bunu yapmayacağım.

Ben de kapının usulca kapandığını duyana kadar orada durup duvara bakıyorum.

Sonra yere çöküyorum ve yaptığım şeyin ağırlığıyla başımın öne eğilmesine izin veriyorum.

BU BÖLÜMÜ RTY-F cEI

Sadie

Ali'nin hakkını vermeliyim. En iyi arkadaşlara göre, o bir koruyucu. Telefon hattından gelen tutarsız bir hıçkırıkla ne yapacağını bildi. Berbat eski kiralık evime döndükten yarım saat sonra, elinde bir şişe tekila ve kocaman bir paket çikolata kaplı bademle çıkageldi.

Ona bir şey söylemeden önce bana iki shot içirdi. Alkol içimi ısıtıp kalbimin etrafındaki kısılcı gevşetmiş olsa bile, kimsenin bilmemesi gereken çok özel hissettiren bazı ayrıntıları paylaşmaya cesaret edemedim. Ama ona Eli'den ve Maverick'in onunla konuşmama verdiği tepkiden bahsettim. Onun yerine kendi sorunlarıma odaklanmamı söylediğini anlatmayı bitirdiğimde, içimin boşaldığını hissediyorum. Sanki bunu söylemek onu bir şekilde gerçek kılıyor ve benden iyi, sıcak ve mutlu olan her şeyi alıyor.

"Oh, Sadie. Öyle demek istemediğini biliyorsun, değil mi?" Ali kollarını bana doluyor ve gerçekten istediğimden emin olmadığım bir sarılma için beni kendine çekiyor.

Sarılmak istiyorum, sadece başka birinden. Ama sarılmak istediğim adam beni itti, o yüzden sanırım alabileceğimi alacağım. İsteksizce ona sarılıyorum ve üzerimdeki duygusal yükün bir kısmını almasına izin veriyorum.

"Kırıcı olmak istemediğini biliyorum ama söylediklerinde ciddiydi. Ve haklı da. Ona imajı konusunda yardım ederken kendimi kaptırdım. Ve sonra ona aşık oldum. Bir süreliğine kendi pisliğimi unuttum, ama bu

uzaklaştım. Ondan saklandım, onun dairesinde kaldım ve onun dünyasına kapıldım. Ama ait olduğum yer orası değil." Tutuşuna karşı kendimi geri itiyorum, tekilayı almak için dönüyorum, bir shot daha dolduruyorum ve devam etmeden önce geri atıyorum. "Eğer bir şey varsa, bana bir iyilik yaptı, ona nasıl hissettiğimi söylemeden önce bana onun yanında nerede durduğumu gösterdi. Ona aşık olduğumu söylediğimi duyduğunda yüzünü görmeye dayanabilir miydim bilmiyorum." Ürpermem yapmacık değil ve başımı sallıyorum. "Hayır. Bu daha iyi. Çekip gitmem gerekiyordu. Zaten gerçekten sevilmediğim bir ilişkide çok uzun süre kaldım. Bunu bir daha yapmayacağım."

Ali tek kelime etmiyor, sadece kadehlerimizi tekrar dolduruyor ve benimkini bana uzatıyor, kendi kadehini geri atmadan önce ikisini tokuşturuyor. Dört shot içtim ve hiç acı hissetmiyorum. Aslında, dürüst olmak gerekirse oda biraz dönüyor.

Kanepeye yaslanıyorum ve rahat etmeye çalışarak yer değiştiriyorum.

"Yine de onun dairesini özleyeceğim. Ve seksi. Seksi kesinlikle özleyeceğim."

"Tamam, kesildi." Ali kıkırdıyor, bana bakmak için başını yana çeviriyor. "Ama bahse girerim iyiydi. Sopası ve toplarıyla iyi oynuyor gibi görünüyor."

Bunun üzerine ikimiz de kahkahalara boğuluyoruz ve sakinleşmem biraz zaman alıyor. Ama kendimi biraz olsun kontrol edebildiğimde ona bakıyorum, suratım asık. "Gerçekten çok iyiydi. Her seferinde çok iyiydi." Ali homurdanıyor ama ben devam ediyorum. "Parkın dışına vurdu. Bütün kaleleri yuvarladı. Tahtasını çok iyi kullandı."

"Aman Tanrım!" Ali kıkırdamaya başlıyor ve ben de kendimi bırakıp ona katılıyorum. Şu anda diğer tek seçenek olan ağlamak yerine gülmek daha iyi hissettiriyor.

Teşekkürler, tekila.

Ertesi sabah kafam karışmış bir şekilde uyandım. Bu Maverick'in yatağı değil, yastıklar bulutlar kadar yumuşak ama bir şekilde hala destekleyici. Ve kesinlikle yanımdaki de o değil.

"Ali?" Mırıldanıyorum, akşamdan kalma nefesimin kokusunu alınca irkiliyorum. "Oh adamım. Tekiladan nefret ediyorum."

Ali kıpırdanmaya başladığında bir iniltiyle kendimi yataktan dışarı sürüklüyorum. Tökezleyerek pis banyoma girdim, dişlerimi fırçaladım ve saçlarımı taramaya çalıştım.

Saçlarımı yarım bırakıp dağınık bir topuz yapıyorum. Sendeleyerek yatak odasına geri döndüğümde, Ali oturduğu yerden kalkmış gözlerini kırıştırarak bana bakıyordu.

"Bu kadar tekilayı son kez içiyoruz," diyorum parmağımla onu işaret edip kaşlarımı çatarak.

"Her neyse. Dün gece biraz unutulmaya ihtiyacın vardı." Dün gecenin etkisinden bir şekilde benden çok daha kolay sıyrılarak yataktan kalkıyor.

Küçük mutfığa giriyorum ve kahve makinesini çalıştırıyorum. Hüzünlü daireye bakarken içimi bir keder dalgası kaplıyor. Kollarımı karnıma sararak tezgâha yaslanıyorum ve buraya en son ne zaman geldiğimi hatırlıyorum. Maverick'in onun yanına taşınmam için ısrar ettiği geceyi.

Ali tekrar ortaya çıktığında ona bakıyorum. "Buradan taşınmak istiyorum." Sadece başını sallıyor. "Seni suçlamıyorum, burası iğrenç bir yer."

"Dirk'le her şey kötüye gittiğinde yapabildiğimin en iyisi buydu," diyorum savunmacı bir şekilde. Ama anlaşılan Ali bugün bana pek iyi davranmıyor.

"Hayır, değildi. Ailenle ya da benimle kalabilirdin ama sen kendine ait bir yere yerleşmek istedin. Yerleştin. Tıpkı Dirk'e ve diğer pek çok şeye yaptığın gibi. Güzel şeyleri, mutlu olmayı, *yaşamak istediğin* hayatı hak ettiğini düşünmüyorsun. Bu yüzden kendini berbat dairelerde ve berbat ilişkilerde buluyorsun. Çünkü başkalarını mutlu etmeye o kadar odaklanıyorsun ki, kendin daha azına razı oluyorsun. Seni ne kadar uzun zamandır tanıdığımı unutuyorsun. Çocukken Sienna ve Simon'ın ilginin çoğunu çektiğini ve onlara izin vermekten mutlu olduğunu biliyorum. Ama zamanla bunu onlar kadar önemli olmadığına inanmak için bir nedene dönüştürdün. Sen de herkes kadar mutluluğu hak ediyorsun."

Kahve makinesinin bip sesi, Maverick'in dün gece söylediklerine çok benzeyen acı gerçeğinden uzaklaşmak için bana bir bahane veriyor. Ama elimde dumanı tüten bir kupa varken ve bir tane de ona uzattıktan sonra bir cevap buldum. Söylediği her şeyi tam olarak karşılamayan bir cevap ama bu da bir başlangıç.

"Etrafımdaki herkesin mutlu olmasını istemenin nesi yanlış?" Kupamdan çıkan buharı üflüyorum. "İnsanlarla ilgilenmeyi seviyorum."

"Evet, ama bir numaralı kuralı unutuyorsun. Önce kendi oksijen maskenizi takın. Tüm enerjini başkaları için harcıyorsun ve kendine hiçbir şey bırakmıyorsun. Bu sağlıklı değil, Sadie. Ve ne istediğine karar verip onu elde edene kadar da bu değişmeyecek."

Kahvemden bir yudum aldım. "Sorun şu ki, beni geri istemeyen bir adam istiyorum." Bunu söylerken kalbim fiziksel olarak acıyor. "İhtiyaçlarımı ilk sıraya koyamam. Çünkü elde edeceğim tek şey kalp kırıklığı."

Ali yanıma geliyor ve başını omzuma yaslıyor. Benimkinin de onunkinin üzerine düşmesine izin veriyorum ve bir dakika boyunca öylece duruyoruz.

"Üzgünüm, Sadie."

"Biliyorum."

Doğrulup tezgahı itiyorum ve berbat dairenin etrafına bakıyorum. "Ama ona sahip olamıyorsam, en azından daha iyi bir dairem olabilir." Ona bakmak için dönerek kaşlarımı kaldırıyorum. "Yaşayacak bir yer bulmama yardım etmek ister misin?"

Ali'nin yüzünde bir sırıtma belirir. "Benim daha da iyi bir fikrim var." Kahve fincanını boşaltıp yerine koyduktan sonra devam ediyor. "Oda arkadaşı olmak ister misin?"

"Evin çok küçük Ali," diye itiraz ediyorum.

"Öyle olduğunu biliyorum. Kira kontratım gelecek ay bitiyor. O zamana kadar benim evime taşınabilirsin ve paylaşacak iki odalı bir yer bulabiliriz. Kimin erkeğe ihtiyacı var ki? Hatunlar sıklerden önce gelir."

Onun fikrini düşünürken bir kahkaha attım. Bir yanımda isyan ediyor. Tıpkı dün geceki sarılmada olduğu gibi, sonuçta birlikte olmak istediğim kişi o değil. Ama akıllıca bir plan. Birlikte bundan çok daha güzel bir şey alabiliriz. Ve onun her zaman yanımda olması Maverick'i çok daha çabuk unutmama yardımcı olacak.

"Hadi yapalım."

O gece Willow ve Lark'la birlikte lüks bir şarap barına gittik. Dışarı çıkmaya hiç niyetim yoktu ama Willow'un mesajı geldiğinde Ali mesajı gördü ve gitmemiz için ısrar etti.

İşte bu şekilde buraya geldim, en iyi arkadaşım ve eski sevgilimle çalışan iki kadınla yüksek bir masada oturuyorum... Maverick benim için her neyse.

Willow, son derece anlayışlı biri olarak, bara girer girmez bir şeylerin ters gittiğini anladı.

"Ne yaptı?" diye soruyor ve beni kucaklıyor. "Bir ceset saklamam ya da basın açıklaması yazmam gerekiyor mu?"

Ali, Willow'a başını sallayarak, "Ondan hoşlandım," diyor. Elini kaldırıp diğer iki kadına el sallıyor. "Ben en iyi arkadaşım. Ve eğer ilgilenmem gereken bir ceset olursa, yardım ederim."

Bardaklarımız lezzetli görünen pinotla dolduğunda derin bir nefes alıyorum.
"Maverick ve ben artık birlikte değiliz."

Söyleyeceklerim ve açıklamayı planladıklarım bu kadar. Eli ya da Maverick hakkındaki detayları Willow ve Lark'a anlatmamın imkanı yok. Bilmelerini istemediği bir şeyi paylaşarak ona ihanet etmeyeceğim.

"İçimden bir ses bu hikâyede çok daha fazlası olduğunu söylüyor ama burnumu sokmayacağım. Seni kendinden uzaklaştırıyorsa, beklediğimden daha aptal biri olduğunu söyleyebilirim." Willow elimi kendi eliyle kapattı.
"Özür dilerim, bebeğim."

Bir damla gözyaşını burnumla geri çekiyorum ve gerçekten düşen gözyaşını uzaklaştırıyorum. "İyiymi diyeceğim ama değilim." Diğer kızlara göz kırpyorum. "Ve bu konuda konuşmak istemiyorum. Gerçekten. O yüzden başka biri bir şey söylesin lütfen."

"Baron bana evlenme teklif etti ve ben de evet dedim." Lark hasta gibi görünüyor, az önce söyledikleri düşünüldüğünde bu garip görünüyor. Ta ki "Ama sanırım büyük bir hata yaptım" diyene kadar.

Hepimiz şok içinde ona bakarken masaya bir sessizlik çöküyor. Willow önce toparlandı ve başını hafifçe salladı. "Tamam, her seferinde bir şey. Büyük hata neydi?" diye temkinli bir şekilde soruyor.

Lark ona doğru asık suratlı bir bakış fırlatır. "Onunla gerçekten evlenmek istemiyorum." "Oh, şükürler olsun." Willow oturduğu yerde rahatlar. "Bu bir hata değil,
Bu, o aptal hakkında uzun zamandır söylediğin en akıllıca şeydi."

Lark'ın ortağı hakkında Willow'un ne hissettiği çok açık. Lark için üzülsem de ilginin benden ve ilişki sorunlarımdan uzak olmasından mutluyum. Perişan görünüyor.

"Ona ve annesine söylemek zorunda olan sen değilsin," diyor Lark acınası bir şekilde, gözlerini şarap bardağına dikerek. "Korkunç olacak."

"Belki, ama sen ondan çok daha iyisini yapabilirsin."

Kadehimi kaldırıp Lark'a doğru eğiyorum. "Birlikte olduğumuz adamlardan daha iyisini yapmaya."

Gözlüklerimizin birbirine değmesine izin veriyor ama kaşlarını çatıyor. "Mav iyi bir adam. Yürümediği için gerçekten üzgünüm."

"Onun iyi bir adam olduğunu biliyorum. Sadece ben onun için doğru kişi değilim." Omuz silkiyorum, bu ifadenin ne kadar acı verdiğini belli etmemeye çalışıyorum. "Ayrıca ben eski sevgilimden bahsediyordum. Maverick'in yarısı kadar bile adam değildi. Ve şimdi onun gibi biriyle birlikte olduğuma göre, bir daha asla daha azına razı olmayacağımı biliyorum."

"Buna içebilirim," diyor Lark sulu bir gülümsemeyle. "Asla daha azıyla yetinmemeye."

Dördümüz kadehlerimizi kaldırıp birlikte içiyoruz. Hâlâ acıyor olsa da ve Maverick'i bir süre daha özleyeceğimi bilsem de, arkadaşlarımla yanımda olması beni biraz daha iyi hissettiriyor.

Onların desteğiyle acı daha kolay yönetilebilir hale geliyor.

BU BÖLÜMÜ RTY-S İİ

Maverick

Eldivenimi sıraya vurdum, lanetlerimi zar zor tuttum. Ne boktan bir maçı. Playofflara kalma umudumuz artık suya düşmüş olabilir ve bunun suçlusu da benim.

Orada lanet bir çaylak gibi oynuyorum. Her şeyi beceriksizce yapıyorum ve saçma sapan atışlar yapıyorum. Hâlâ oyunda olmam bir mucize. Koç ya aptalın teki ya da bana acı çektirmekten zevk alıyor.

"Kendine gel Mav," diye tersliyor söz konusu adam. "Bu hafta oyundan düştün ve bunu kabul edemeyiz evlat. O yüzden kendine çeki düzen ver çünkü sen sahaya tekrar çıktığında adamımı geri istiyorum. Beni duyuyor musun?"

Bakışlarına karşılık vermeden başımı sallıyorum. Kendimi ve kötü ruh halimi gizlediğim yedek kulübesinin köşesinden hışımla uzaklaşıyor. Oyun devam ediyor, herkes beni görmezden geliyor.

Kendi bokumu çözmem gerek yok. Neyin yanlış olduğunu biliyorum. Sadie gideli dört gün oldu. Ve performansım son üç maçta giderek kötüleşti ve bugün tüm zamanların en düşük seviyesinde.

Bağlantı daha açık olamazdı. Ama düzeltme? İmkansız.

Bir sonraki vuruş için sahaya geri koşuyorum ve top bana gelmediği için şükrediyorum. Kai iki oyuncuyu hızlıca oyun dışı bırakmayı başardı.

Ardından Darling ve Sin rüya takım gibi bir vuruş yaparak bize üçüncü out'u kazandırdı.

Öyle bile olsa, zarar ediyoruz.

Soyunma odası sakinleşti. Neyse ki kimse berbat performansım için üzerime gelmedi. Sanırım daha önce Koç'un bana bağırdığını duydular ve bunun yeterli olduğunu düşündüler. Öyle değil; tüm öfkelerini ve hayal kırıklıklarını hak ediyorum.

Arabama doğru yürürken Ronan koşarak yanıma geldi. "Mav. Dur bakalım."

Adımlarımı yavaşlatmıyorum. "İlgilenmiyorum, Sin."

Kolumu tutuyor ve ben de yumruklarımı sıkarak dönüyorum. "Ciddiyim. Konuşmak istemiyorum."

Kollarını göğsünde kavuşturuyor ve bana bakıyor. "Çok kötü.

Burada herkes değil de sadece ben olduğum için şanslısın."

Harika. İşte geliyor. Soyunma odasında kimsenin bana bağırmasının gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordum. Sanırım bunu şimdilik saklıyorlardı.

"Bok gibi oynadım. Biliyorum. Yips yüzünden. Bir yolunu bulacağım." diye bağıyorum.

"Bu yips değil. Diğerleri öyle olduğunu düşünebilir ama sen ve ben öyle olmadığını biliyoruz." Sesi son derece sakindi. "Willow bana senden ve Sadie'den bahsetti. Üzgünüm dostum, ondan gerçekten hoşlandığını biliyorum."

Kalbim durdu. *Willow'un ona başka ne söylediğini* görmek için beklerken, park yerinde kalbim duracak gibi oluyor. Çünkü bir şey duyabileceği tek bir kişi vardı. O da sırlarımı açıklayarak bana asla ihanet etmeyeceğini düşündüğüm kadın.

Gerçekten o kadar yanılıyor muydum?

"Bana ne olduğunu bilip bilmediğimi sordu çünkü Sadie bu konuda sessiz kalıyordu. Sanırım tek söylediği işlerin yolunda gitmediği idi ve daha fazlasını söylemeyi reddetti. Ben de soruyorum. Daha fazlası var mı? Benden, bizden bir şey istiyor musun? Çünkü ne düşünürsen düşün, yalnız değilsin. Çocuklar, biz senin arkadayız Mav."

Lanet olsun.

Söylemesini beklediğim şey bu değildi. "İyi olacağım," diye huysuzca cevap veriyorum, başka bir cevap düşünemiyorum. "Gitmem gerek." Onu iterek arabama ulaştım ve arkama bakmadan arabaya bindim.

Ama soğuk, karanlık, yapayalnız evime dönerken düşünmeden edemiyorum.

Ne yaptım ben?

Ertesi sabah yatağımda dönerken, elim Sadie'yle son yattığımdan beri her sabah olduğu gibi yanımdaki yastığın üzerine düşüyor. Şampuanının kokusu solmuş ama yıkamaya kıyamıyorum.

Dün gece Sadie'nin güvenime ihanet etmediği, aramızda geçenler hakkında kimseye bir şey söylemediği ortaya çıktığında, içimde bir şeyler çatırdadı.

Sırlarımı açığa vurmadı ama ben de ona güvenmedim. Eğer bir şey varsa, bu gerçek beni düğümlere bağladı.

Güven olmadan hiçbir şey elde edemeyeceğinizi bilmek için dahi, hatta ilişkiler konusunda deneyimli biri olmaya gerek yok. Belki de bu, daha fazla derinleşmeden onu uzaklaştırarak doğru şeyi yaptığıma dair ihtiyacım olan kanıttır.

Öğleden sonraya kadar stadyumda olmam gerekmiyor, bu da beni amaçsız ve bu sabahki düşüncelerime kapılmak için çok fazla zaman ve boşlukla baş başa bırakıyor.

Buzdolabından birkaç parça bir şey alıp koridoru geçiyorum ve kapıyı çalıp Ralph'in kapısını açıyorum. "Hey, ihtiyar, kahvaltıya hazır mısın?" Onu oturma odasında göremeyince sesleniyorum.

Mutfağa gidip omlet için malzemeleri doğramaya başlıyorum.

"Burada ne işin var, bugün Cumartesi değil," diye homurdanıyor koridorda ayaklarını sürüyerek ilerlerken. "Senin şu kız nerede? İyi kahve yapıyor."

Yüzümdeki çekingenliği saklıyorum. "O gelmiyor, dostum. Artık birbirimizi görmüyoruz."

Bakışlarının ağırlığını hissedebiliyorum. "Her şeyi berbat ettin, evlat."

Tek yapabildiğim başımı sallamak. Sonra ocağa dönüp pişirmeye başlıyorum. "Bir işe yara ve kahveyi hazırla."

Ralph yavaşça mutfağa doğru ilerlerken, raftan iki fincan ve hazır kahve indirip suyu kaynamaya bırakırken, "Onunki kadar iyi olmayacak," diye mırıldanır.

Çok geçmeden oturduk ve yemeğe başladık. Yemek ağızda tatsız tutsuz duruyor. Kendimi bitirmeye ve bulaşıkları temizlemeye zorluyorum. "Antrenman için hazırlanmam lazım. Sonra görüşürüz," diyorum odun gibi. Ralph bana bakıyor ve içimi görebildiğini biliyorum ama neyse ki bir şey söylemiyor.

Daireme döndüğümde, şehirde koşturmacıya çıkmadan önce üzerime spor kıyafetleri giyiyorum. Ama geri döndüğümde, daha önce olduğumdan daha sakın değilim. Bir duş ve protein karışımından sonra tezgâha yaslanıp Sadie'nin günlerini çalışarak geçirdiği kanepeme bakıyorum. Benim yüzümden ve Colin'in benimle çıkıyormuş gibi davranmasını sağlayan aptalca fikri yüzünden burada kapana kısılmıştı.

Hepsi benim suçum. Onun hissettiği tüm acılar ve benim hissettiğim tüm mutsuzluk, onu o pislik eski sevgilisinden korumaktan kendimi alıkoyamayan lanet olası bir aptal olduğum için.

İşin boktan tarafı, şimdi bile her şeyin nasıl sonuçlandığını bilsem, gözümü kırpmadan yine yaparım.

Bir saat sonra, kanepede yığıldığım yerden kıpırdamadım. Kapım çalınmasaydı da kımıldamayacaktım. Sanırım kapıyı açtığımda Eli'nin orada dikildiğini görünce şaşırmasamalıyım. Ve doğrusu, sürpriz olan o değil, onun nasıl görüldüğü. Uzun zamandır ilk kez kıyafetleri temiz ve üzerine tam oturuyor. Gözleri berrak ve saçları yıkanmış görünüyor. Normal bir adama benziyor, bir bağımlıya değil.

"Hey, dostum," diyor endişeyle. "Bana Sadie'nin yanına yaklaşmamamı söylediğini biliyorum. Burada bulunarak hayatımı ellerime aldığımı biliyorum. Ama ona teşekkür edebilmek için bunu göze almalıydım."

Söyleyeceğini düşündüğüm onca şey arasında bu listede bile yoktu. "Ona teşekkür mü edeyim?" Mırıldanıyorum.

Başını sallıyor. "Evet. Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum Mav, onunla konuşmak sanki bir uyandırma çağrısı gibiydi. Başımın büyük belada olduğunu biliyordum. Çok derin. Ama seni de nasıl içine çektiğimi görmemi sağladı. Ve bu... bu iyi değil, kardeşim. Bunu asla yapmak istemedim, yemin ederim. Sana ve Colin'e kızgındım ama bu adil değildi. Siktir et -" Parmaklarını saçlarında gezdiriyor, hafifçe titriyor. "Bunların hiçbirisi adil değil. Lanet olası hayatlarımız hiç adil değildi. Ve ben bunu daha da kötüleştirdim. Kendim ve senin için. Söylediğiniz gibi kardeş olmadığınız için sizi suçladım ama aslında bizi birbirimizden ayıran bendim."

Orada durmuş, ağzım açık, ona bakıyordum. Ne oldu böyle? Ama bunu düşünür düşünmez cevabımı aldım.

Sadie. Sadie oldu. Geri çekilip ona içeri girmesi için el salladım. Etrafa bakındığını görüyorum, şüphesiz onu arıyor. Onun burada olduğuna dair herhangi bir işaret olmadığını fark ettiyse de yorum yapmıyor. Onun yerine kanepeye gidiyoruz ve sonra lanet olası aklımı başımdan almaya devam ediyor.

"Onunla konuştuktan sonra, aynı lanet gün, yerel bir sığınma evine gittim ve bir bağımlılık danışmanından randevu aldım. Beni barda gördüğünüzde, yatılı tedaviye başvurmak için bir form doldurmuştum. Kamu tarafından finanse edilenlerin uzun bekleme süreleri var ama danışman beni listeye aldı. Ve ben temizim. Geçinebilmek için biraz esrar içmek dışında." Sert bir kahkaha attı. "Danışman sadece bununla idare edebilmemin etkileyici olduğunu söyledi. Ama bunu sonsuza kadar yapamam. Yardıma ihtiyacım var. Gerçek yardıma. Umarım yakında bir yatak bulunur."

"Ödeyeceğim." Ben daha düşünmeden kelimeler ağzımdan çıktı. Ama düşünmeme gerek yok. İhtiyacı olan yardım bu. Onun için yapabileceğim şey bu. Şimdiye kadar yaptığım her şeyden çok daha iyi. "Özel bir tane bul. En iyisi olsun. Ücreti umurumda değil, ben öderim."

Eli başını sallarken gözleri büyür. "Olmaz Mav, bunu yapmana izin veremem. Zaten çok şey yaptın."

"Evet, hepsi yanlış şeyler," diye ısııyorum. "Seni pek çok kez hayal kırıklığına uğrattım Eli. Uyuşturucuya gideceğini bile bile sana her para verdiğimde seni hayal kırıklığına uğrattım. Bu sefer başarısız olmama izin verme. Bırak ödeyeyim. Lütfen."

Bir saniye birbirimize bakıyoruz. Sonra Eli'nin gözleri yaşlarla doluyor. "Siktir, dostum," diye fısıldıyor. "Teşekkür ederim."

Hangimizin önce hareket ettiğini bilmiyorum ama sonra sarılıyoruz, ellerimiz birbirimizin sırtına vuruyor, ikimiz de ağlıyoruz. Ve bir noktada, gözyaşlarım ondan çok benimle ilgili olmaya başlıyor.

Sanırım Eli değişimi hissediyor ve geri çekiliyor. "Hey. Mav. Neler oluyor?"

"Sıçıp batırdım."

"Kahretsin."

Başımı sallıyorum, yanaklarımdaki nemi siliyorum.

"Ne yaptın?" diye soruyor temkinli bir şekilde.

"Beni terk edemedi onu ittim." Basit bir cümle, bir şekilde içimde ne kadar berbat durumda olduğumu özetliyor. Tüm kırık parçalarım, sadece birkaç kelimedede toplanmış.

"Bunu neden yaptığını biliyor musun?"

İsteksizce başımı sallıyorum. "Çünkü iyi şeyler asla uzun sürmez. Zaten yakında biteceğini biliyorsam neden uzatayım ki?"

Eli homurdanıyor ve başımı kaldırıp ona bakıyorum. Ellerini savunmak için kaldırıyor. "Bak, seni seviyorum ve beni dövebileceğini biliyorum ama yine de söyleyeceğim. Bu şimdiye kadar duyduğum en büyük saçmalık yığını."

"Siktir git," diye öfkeyle başlıyorum ama beni durdurmak için başını sertçe sallıyor.

"Hayır, siktir git. Beni dinle Mav. Boktan bir elimiz vardı. Hepimize. Ailelerimiz bok yığınıydı ve her şeyin bize karşı yığıldığı bozuk bir sistemde büyüdük. Ama senin yaptığına bak. Colin'in yaptığına bak. Boktan çocukluklarımızı geride bıraktınız ve her şeyin üstesinden geldiniz. O artık sevdiği bir kızla ve bıraktığına hiç benzemeyen bir hayatla lanet olası bir avukat-ajan-her neyse. Sen süperstar bir beyzbol oyuncususun, hepimizin çocukken hayal bile edemeyeceği kadar çok para kazanıyorsun. Ve seni mutlu eden bir kızın var. Bunların hepsi iyi şeyler ve sonsuza kadar sürmese bile sahip olmaya değer. Hiç mutlu olamamaktansa kısa bir süre mutlu olmayı tercih etmez miydin? Ben isterdim, biliyorum." Sesi sonlara doğru acılaşıyor. "Elimden gelse bir günlüğüne bile senin sahip olduğun şeyi alırdım, sırf mutlu olmanın ve sevilmenin nasıl bir his olduğunu bilmek için."

Ona yanıldığını, olabilecekleri görmenin ve sahip olamayacağını bilmenin acı verdiğini söylemek istiyorum ama bana kafamı kıcımdan çıkarmamı söyleyeceğini biliyorum. Ona sahip olamayacağımı - Sadie'ye sahip olamayacağımı - söyleyen tek şey benim.

Her nasılsa Eli'nin sözleri ve bir günlüğüne hayatımı yaşama isteği kalbimde kalan direnci kırdı. Sadie'yi uzaklaştırarak hata yaptığımı zaten biliyordum ama bunu düzeltmenin bir yolu olmadığını kabullenmiştim. İşleri yoluna koymayı hak etmediğimi.

Ama onu böyle görmek, kardeşimin sonunda kendini toparlamak istemesinden onun sorumlu olduğunu bilmek, bunu bana olan hisleri yüzünden yaptığını bilmek, bir şeyleri değiştiriyor.

Onu hak ettiğime tam olarak inanmıyor olabilirim ve o da benim gibi bir beceriksizden daha iyisini hak ediyor, ama o gelmeden önce yaşadığım yarım hayata geri dönmek istemiyorum. Ya da şu anda yaşadığım cehennemde kalmak, artık onunla hayatımın nasıl olabileceğinin tadına vardım.

Kardeşıme bakarak, Sadie dışında kimseye söylemediğim sözleri söyledim. "Eli, yardımına ihtiyacım var."

BU BÖLÜM İRTY-SEcEN

Sadie

Eşyalı bir daire kiralamanın en iyi yanı, ayrılırken toparlanacak pek bir şey olmaması. Ali'nin kanepesinde uyumanın, hatta onun yatağını paylaşmanın burada kalmaktan daha iyi olacağına karar vermem uzun sürmedi. Aydan aya kira sözleşmeleri için Tanrı'ya şükürler olsun. Önümüzdeki otuz gün için ödeme yapmak zorunda olmam umurunda bile değil, bu berbat yerden çıkmak istiyorum. Etrafıma baktığımda tek gördüğüm üzüntü.

Maverick'ten önceki üzüntüm ve ondan sonraki üzüntüm. Aşık olduğum adamı, bir şekilde, ben farkına bile varmadan, kendimin daha iyi, daha özgün bir versiyonu olmama yardımcı olan adamı özleyorum.

Onun haklı olduğunu fark ettim. Tüm enerjimi ona ve ilişkimize vererek kendi hoşnutsuzluğumdan saklanıyordum. İlk olarak, onu değişmiş bir adam olarak satmak ve yeni bir imaj oluşturmaya yardımcı olmak olan hilemizin yapması gerekeni yaptığından emin olmak istiyordum. Sonra, aramızda neyin büyüdüğünü ve bunun gerçek bir şey olup olamayacağını görmek isteyerek.

Haftalar boyunca kendimi iyi olduğuma ikna ettim. Dirk'ü ve söylediği incitici şeyleri aştığıma ve olduğum kişiden memnun olduğuma. Ama Maverick bana ne kadar daha fazlası olabileceğimi gösteren kişiydi. Dünyaya gerçek benliğimi göstermeye açık olursam kendimi ne kadar özgür hissedebileceğimi

Herkesin istediğini düşündüğüm parçalarımın kurtuldum. Bu, cesur bir elbise giymekten ya da yeni bir şeyler yiyip içmekten çok daha fazlasıydı.

Bu, her zaman benden beklendiğini düşündüğüm şeylere uymak yerine hayatta ne istediğimi keşfetmekle ilgiliydi. Bana bunu tam olarak anlayamadığım bir şekilde gösterdi.

Ve onu son gördüğümde bu yana geçen bir hafta içinde umutsuzca buna tutunmaya çalıştım. Her zaman denemek istediğim bir restoranda tek başıma yemek yemek gibi daha önce asla yapmayacağım şeyler yapıyorum. Ve dolabımdaki her şeyden çok farklı olan yeni bir yeşil bluz alıyorum. Tabii ki restoranın Maverick'in bahsettiği bir restoran ve bluzun da onun seveceğini bildiğim bir bluz olması dikkatimden kaçmadı. O hala kalbimde ve aklımda. Onu hâlâ seviyorum.

Bir gömleği katlayıp bavulumu koyuyorum, sonra dolabımdan bir kucak dolusu kıyafet daha almak için ayağa kalkıyorum ki kapı çalınıyor. Ali olamaz, bugün işe gitti. Ailem de tam olarak nerede yaşadığımı bilmiyor. Böylesine kötü bir mahallede yaşadığım için duydukları endişeyle uğraşmaktansa böylesi daha kolaydı.

Kapıyı açtığımda kalbim göğsümden fırlayıp onunkine çarpıyor. En azından Maverick'in görüntüsünü açgözlülükle içime çektiğimde böyle hissediyorum. Üzerinde mükemmel poposuna ve güçlü bacaklarına göre şekillendirilmiş bir kot pantolon ve beni sıkıca kavrayan pazularını saran gri bir tişört var. Kalbimin sesini dinleyerek kendimi onun kollarına bırakmamak çok zor.

"Hey, Specs." Sesi çakıllı ve filtrelenmemiş duygularla ham geliyor. Yüzü asık ve gözlerinin altındaki koyu halkalar benimkileri yansıtıyor. Elmacık kemiklerinden birinde Eli'yle yaşadığı tartışmadan kalma hafif bir morluk var ve bu morluk her şeyin dağıldığı günü hatırlatıyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Fısıldıyorum, umutsuzca bedenimi dolduran umut alevini bastırmaya çalışıyorum.

"Konuşmak için içeri gelebilir miyim?" diye soruyor, ben de kenara çekilip içeri girmesine izin veriyorum. Benden önce içeri giriyor, böylece oturma odasındaki birkaç kutuya ya da yatak odamın kapısından görünen açık valize verdiği tepkiyi göremiyorum. Pütürlü kanepeye gidip oturuyoruz, o bir uca ben diğer uca. Ellerimi kucağımda kavuşturuyorum ve kesinlikle hissetmediğim bir sakinliği dışarı yansıtmaya çalışıyorum.

İlk defa aramızdaki sessizlik garip bir hal alıyor. Başlamasını bekliyorum, çünkü neden burada olabileceğini düşünmek bile istemiyorum, bu umut parıltısının beni yakabilecek bir aleve dönüşmesine izin vermekten korkuyorum.

"Tanrım. Söyleyeceklerimin hepsini planlamıştım. Ama şimdi buradayım ve sana bakmaktan kendimi alamıyorum."

Bakışlarım kucağımdan yüzüne sıcıyor. Tıpkı söylediği gibi, mavi gözleri içime işliyor. Ona bakmak ve son birkaç haftadır binlerce kez yaptığım gibi uzanıp ona dokunamamak canımı acıtıyor.

"Taşınıyor musun?" diye soruyor ve sonunda sessizliği tekrar bozuyor.

Başımı salladım. "Şimdilik Ali'nin evine. Yalnız olmak... zor."

Yutkunurken adem elması bir aşağı bir yukarı sallanıyor. "Evet, öyle." Bir saniye daha sessizlik ve sonra başı öne düşüp aşağı sarkıyor, dirsekleri dizlerine dayanıyor. "Çok üzgün olduğumu söyleyerek başlamak zorundayım. Bu yeterli değil ama başlayabileceğim tek yer burası." Başını kaldırıyor ve gözleri o kadar acı dolu ki nefes almakta zorlanıyorum.

"Sen beni terk edemedi ben seni ittim. Bu benim ne kadar berbat biri olduğumun kısa versiyonu. Hayatım boyunca herkesi kendimden uzak tuttum, kimsenin bana yaklaşmasına izin vermedim, sırf daha sonra beni terk ederek incitmesinler diye. Ama seni uzak tutamadım. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, derimin altına ve kırık siyah kalbime girmeni engelleyemedim. Ve sanırım bir noktada denemekten vazgeçtim. İçeri girmene izin verdim ve bu iyi hissettirdi. Seninle olmak, yanımda olman, iyi, doğru ve kolay hissettirdi."

Duraklıyor, hüzünlü bir gülümseme dudaklarının kenarlarını kaldırıyor. Parmaklarımla kıvrımı takip etmek istiyorum ama yine direniyorum.

"Ve sonra cehennem gibi korkutucu hissetmeye başladım. Çünkü seni içime almak kusurlarımı ortaya çıkarmak demekti. Ve onları gördüğünde, senin için yeterince iyi olmadığım gerçeğini fark edeceğinden endişelendim. Ben istismarcı bir babası ve ben bebekken kanserden ölen bir annesi olan bir adamım. Ben koruyucu ailelerin arasında büyümüş bir adamım. Liseden zar zor mezun olmuş, sıfır eğitimi olan ve sadece tek bir şey yapmayı bilen bir adamım, beyzbol oynamak. Üvey kardeşime, muhtemelen uyuşturucu almak için kullanılacağını bile bile defalarca para verdim, çünkü yaşımla ilerlediğinde onu koruyucu aileye bıraktığım için kendimi çok suçlu hissediyordum. Yasadışı bir sokak yarışına katıldım ve bir araba çarptım çünkü aynı kardeşim içinden çıkamayacağı bir pisliğe bulaştı. Barlarda pisliklerle kavga ediyorum. Koridorun karşısında yaşayan yaşlı bir adam ve bir kedi dışında hiç arkadaşım yok. İnsanların arasından olmaktan nefret ederim, havadan sudan konuşmam ve hiç

bir ilişki. Beni senin gibi bir kadına layık kılacak hiçbir özelliğim yok ve bunu fark etmeni engellemek için seni incittim."

Gözünden tek bir damla yaş süzülüyor, yavaşça yüzüne iniyor ve ben daha fazla kendimi tutamıyorum. Elim yanağını kavrayacak şekilde kalkıyor, başparmağım nemi siliyor. Yanağını elime doğru çevirdiğinde ona daha da yaklaşıyorum, kesik kesik nefes alırken gözleri kapanıyor.

"Her şeye yanlış bakıyorsun," diye mırıldanıyorum, kusur olarak gördüğü her şeyin aslında onu bu kadar güçlü kılan güzel bir parça olduğunu göremeyen bu adam için kalbim acıyor.

"Sen korkunç bir çocukluğun üstesinden gelerek binlerce kişinin hayranlık duyduğu inanılmaz bir sporcu olmuş bir adamsın. Takım arkadaşları tarafından saygı duyulan ve değer verilen bir adamsın. Kariyerine kendini o kadar adanmış bir adamsın ki bunun için her şeyi yaparsın. Ve sen kendini savunamayanları savunan bir adamsın. Sahip olduğu her şeyi değer verdiği insanlara veren ve kalbinin gerçekte ne kadar büyük olduğu hakkında hiçbir fikri olmayan bir adamsın. Kırık ve siyah değil. Yaralı ve korkmuş ama aynı zamanda çok şey yapabilecek bir kalp."

Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. Maverick başını elimden kaldırıp masum bir umut ve merak ifadesiyle bana bakıyor, sanki bir zamanlar küçük bir çocukken bugün olduğu adamın söylediklerimden ibaret olabileceğine inanamıyormuş gibi.

"Eli birkaç gün önce beni görmeye geldi," diye yeniden başlıyor ama bu kez sesi daha güçlü. "Seninle konuştuktan sonra gidip bir danışman buldu ve onu rehabilitasyon için bekleme listesine aldı. Yardıma ihtiyacı olduğunu nihayet fark etmesini sağlayan kişinin sen olduğunu söyledi."

Gülümsemem serbest kaldı. Eli'nin bu adımı attığını duyduğuma çok sevindim.

"Ama beklemek aylar sürebilir. Yani dün..." Maverick duraksıyor, boğazını temizliyor. "Dün onu vadideki özel bir tesise bıraktım. İki ay boyunca orada kalacak. Colin ve ben masrafları karşılıyoruz." Yavaşça uzanıp önce bana bakıyor. Sonra gülümsediğimi görünce elimi tutuyor ve parmaklarımızı birleştiriyor. Ve bu basit dokunuş, elini elimde hissetmek göğsümdeki ağrıyı dindiriyor. "Daireye sana teşekkür etmek için geldi. Benim asla yapamayacağım bir şekilde ona yardım ettin. Ve ben minnettarlıkla ayaklarına kapanmalıyım, korkuyla seni itmemeliydim." Gözleri tekrar kapandı ve ellerimizi dudaklarına götürüp parmak eklemlerimi hafifçe öptükten sonra gözlerini açıp bana baktı. "Beni affetmenin bir yolunu bulabilir misin?"

Alnımı onunkine yaslamak için eğiliyorum, nefesini tenimde hissediyorum. "Sadece kendini affedebilirsen."

Önümde oturan iri yarı güzel adamdan hıçkırığa yakın boğuk bir ses çıkıyor ve sonra bana doğru sarkıyor. Kolları beni bir mengene gibi sarıyor ve kucağına oturmam için kaldırıyor. Birbirimize olabildiğince yakın duruyoruz ama yine de yetmiyor. Çenesini ellerimle kavıyorum ve dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum, sonunda öpücüğünün ruhumu bir kez daha doldurduğunu hissediyorum.

Yumuşak ve kısa tutarak geri çekiliyor ve gözleri hâlâ yaşlarla parlıyor. "Sadie, seni seviyorum. Haftalardır sana aşık oluyorum. Muhtemelen seni tanıdığımdan beri. Seninle ilgili her şey ihtiyacım olabilecek her şey. Benim gibi bir adamla birlikte olmak bir yana, senin gibi birinin varlığından bile haberim yoktu. Ama sana yemin ederim, seni ne kadar sevdiğimi söylemeden bir günümün daha geçmesine asla izin vermeyeceğim."

Nutkum tutuldu.

Ağzım şoktan açık, sulu gözlerle ona bakıyorum. Birbirimizi tekrar gördüğümüzde söyleyeceğini hayal ettiğim onca şey arasında bu üç kelime listede hiç yoktu. Geri dönüp özür dileyeceğini hayal ettiğim en çılgın rüyalarımdaya bile, beni sevdiğini söylemesini hayal etmeye cesaret edemiyordum.

Kendimi toparlamak için çabalıyorum, bu duyguların karşılık bulup bulmadığını merak etmeye başlamadan önce bir şeyler söylemem gerektiğini biliyorum.

"İlk maçını oynadığın gecedan beri sana aşık olduğumu söylemek istiyordum. Ama bu çok daha önce başladı. Korkan tek kişi sen değildin. Ben de korkuyordum. Senin için yeterli olamayacağımdan korkuyordum. İkimiz de yanıldık, Maverick. Birbirimiz için fazlasıyla yeterliyiz."

Eğilip beni tekrar öpüyor, dili ağzımın kenarını izlemek için dışarı fırlıyor. Küçük bir iniltiyle hevesle açıyorum.

Bu sefer ayrıldığımızda gözyaşlarımız dinmiş ve ikimiz de derin derin nefes alıyoruz. Maverick'in kafası döndü ve kutulara odaklandı. "Bu bok çukurundan kurtulduğuna sevindim Specs." Bana bakıyor ve bir tutam saçı şefkatle kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Ama buradan başka bir yerde uyuyacaksan, ait olduğun yer benim yatağım olsa iyi olur."

"Mav," diye mırıldanıyorum, parmaklarımı boynunun dibindeki buklelerin arasında gezdiriyorum. Hafifçe arkasına yaslanırken gözleri açılıyor.

"Ne dedin sen?"

Kaşlarım şaşkınlıkla birbirine çarpıyor. "Ne demek istiyorsun?" "Mav. Bana hiç öyle seslenmedin, hep Maverick derdin."

Haklı olduğunu anlamam bir saniye sürdü. Ve nedenini anlamam da. "Sanırım bu benim kendimi fazla yakınlaştırmamak için kullandığım garip bir yöntemdi. Kafamda sadece sana yakın olan insanlar sana Mav diyordu."

Başını sallıyor, gülümsemesi sevgi dolu. "Oh, Specs, daha fazla yanılamazdın. Herkes bana Mav der. Sadece benim dünyamdaki en önemli kişi bana Maverick der." Beni tekrar öpüyor, bu sefer daha derinden. Ve etrafımızdaki dünya durma noktasına geliyor. Farkında olduğum tek şey dudaklarının dudaklarımdaki hissi ve kollarının beni sıkıca, tam da olmak istediğim yerde tutması.

Birden ayağa kalktı ve beni de kendisiyle birlikte kaldırırken ciyaklamama neden oldu. "Maverick! Ne yapıyorsun sen?"

Cevap vermiyor, sadece beni yatak odama taşıyor. Ama yatağım kıyafetler ve bavullarla kaplıydı. Bir hırıltı çıkararak beni yere bıraktı.

"Toplanmayı bitirip dairemize dönmemiz gerekiyor, böylece seni dilimle ve sikimle ne kadar sevdiğimi gösterebilirim."

"*Bizim* dairemiz mi?" Yumuşakça soruyorum ve o da bana şefkatli bir gülümsemeyle bakıyor.

"Evet." Gülümsemesi lezzetli bir şekilde hınzırlaşıyor. "Benim yanımdan başka bir yerde yaşamana izin vereceğimi sanıyorsan çok yanılıyorsun Specs."

Kollarımı boynuna doluyorum ve parmak uçlarımda yükselip önce çenesini, sonra yanağını, en sonunda da dudaklarını öpüyorum. "Başka bir yerde olmak istemezdim."

BÖLÜM TH RTY-E GHTII

Maverick

Dairemin kapısının kilidini açıp Sadie'nin içeri girmesi için kapıyı açık tutmak, ne kadar iyi hissettirdiği açısından tam bir sayı vuruşu yapmakla eşdeğer. Çantasını masanın üzerine bırakıyor ve hemen eğilip omzuna sokulan Cat'i kucağına alıyor, mırıltısı şimdiden duyuluyor.

"Sen gittiğinden beri çok huysuz. Mırıldandığını duymadım ve beni tersleyip durdu." Uzanıp kulaklarının arkasını kaşıyorum. "Sanırım sensiz mutsuz olan tek kişi ben değilmişim."

Hafifçe dönüyor, böylece kalkık dudaklarını öpebiliyorum. Cat aramıza sıkıştığı için itiraz ediyor ve bizi ayırmak için tırmalıyor. Sorun değil çünkü ben ona istediğimi yaparken o sadece yoluma çıkacak.

Ellerini ellerimin arasına alarak yatak odasına doğru geri geri yürümeye başladım. "Seni özledik. Bir daha asla gitmemen gerektiğine eminim."

Gülümsemesi etrafımızdaki her şeyi aydınlatıyor. "Bana uyar. Ama Ali'ye yeni bir oda arkadaşına ihtiyacı olduğunu söyleyen kişi sen olmalısın."

Buna cevap verme zahmetine girmiyorum, sadece onu kaldırıp yatağa atıyorum. Dirseklerinin üzerinde yükseliyor ve gömleğimi başımın üzerinden çıkarıp yere atarken utanmadan beni izliyor. Ardından ayakkabılarımı, sonra da pantolonumu çıkarıyorum, ta ki iç çamaşırimdan başka bir şeyim kalmayana dek, aletim kumaşı zorlamaya başlamıştı bile. Bacaklarının arasına giriyorum ve o da oturuyor, elleri hemen kalkıp karnımda aşağı yukarı geziniyor. Saçlarını topladım

ve hafifçe çekerek başını geriye doğru eğmeye zorluyorum. Diğer elim boğazında dolaşıyor ve onu tam orada tutuyorum, eğilip onu usulca öperken parmaklarının içime girdiğini hissediyorum.

"Seni seviyorum."

Yüzünü hülyalı bir gülümseme kaplarken gözleri hâlâ kapalı. Elimde olmadan onu tekrar öpüyorum, bu sefer daha derinden, alt dudaklarını dişlerimin arasına alarak. Ağzıyla teması kaybetmeden çömeliyorum ve yavaşça tişörtünü çıkarıyorum, parmaklarımı çıplak teninde gezdiriyorum ve sütyenini çıkardığım sırtına doğru ilerliyorum. Sütyeni düşüyor ve anında bana doğru eğiliyor. Baştan çıkmasına karşı koyamıyorum, öpüşmemize ara verip göğüslerine bakıyorum.

Ellerim onları neredeyse saygıyla kavırıyor, büyük ellerimi bile doldurmalarını seviyorum. Vücudu yumuşak kıvrımlardan oluşan lanet bir oyun alanı ve hepsi benim.

Meme uçlarından birini ağzıma çekiyorum, dişlerimin hafifçe sıyrmasına izin veriyorum, sert bir tepe haline getiriyorum. Sonra diğerine geçip ona da aynı ilgiyi gösteriyorum. Altımda kıvranıyor, elleri sırtımda dolaşıyor, sıkıca kavramakla tenimi okşamak arasında gidip geliyor. Meme ucunu bir patlamayla bıraktığımda, bir elimi göğsünün ortasına getirip hafifçe itiyorum.

"Arkana yaslan, Specs."

Dediğimi yapıyor ve hızla taytını ve iç çamaşırını aşağı çekiyorum, sonunda parlayan amını ortaya çıkarıyorum. Bacaklarını etrafımda sıkmaya çalışırken kalçaları yatakta hareket ediyor. Bakışları benimkilerle buluşana kadar bekleyerek ellerimle onu yerinde tutuyorum.

"Siz benimsiniz. Hepiniz benimsiniz. Yalan söylemeyeceğim ve bir daha asla hata yapmayacağımı söylemeyeceğim, ama seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğime söz veriyorum. Aldığım her nefeste seni istemekten asla vazgeçmeyeceğim. Kalbim kırık da olsa, yaralı da olsa, kara da olsa, korkmuş da olsa senindir. Şimdi ve her zaman."

Yukarı kalkmaya başlıyor, ama onu tekrar aşağı bastırıyorum, sonra bacaklarını kaldırıp omuzlarımdan üzerinden geçiriyorum.

"Ve bu da benim." Bununla birlikte, ağzımı açtım ve dikişini kucakladım, adımın inleyerek yataktan kalkmasına yetecek kadar baskı uyguladım.

Onu yutarken kalçaları başımın etrafında kenetleniyor, uyarılmışlığının her damlasını içiyor, nefesini kesen, iç çekmesine ya da çığlık atmasına neden olan her noktayı buluyorum. Çok geçmeden yataktan kalkıyor, vücudu benimkinin üzerinde kıvrılıyor.

Adımı sayıklarken kafasını, ben orgazmı boyunca yalayıp emerken amından salınım fişkırıyor.

Yatağa geri düştüğünde, tenini kaplayan lezzetli bir kızarıklık, bacaklarını yavaşça indirip ayağa kalkmadan önce her iki dizinin içini öpüyorum. Aletim o kadar sert ki acıtıyor. Onun içinde olmak, sadece onunla yaşayabileceğim ev duygusunu hissetmek için çaresizim.

Ama önce yatağın yanına gidip çekmeceyi açıyorum ve yanındaki yatağa bir şerit prezervatif atıyorum. Başını yana çeviriyor ve kaç tane çıkardığımı görünce kıkırdıyor. "Çok hırslısın."

Ona hınzırca sırtıyorum. "Hayır. Seni bütün gece ayakta tutmayı planlıyorum Specs."

Orgazm konusunda yapmamız gereken çok şey var."

Boxerımı aşağı itiyorum, aletim serbest kalıyor. Sadie dudaklarını yalıyor, bilinçsizce yaptığı bu hareket o kadar tatlı ki gülmekten kendimi alamıyorum. "Aç mısın, bebeğim?" Bana bakıyor, yanaklarındaki pembelik derinleşiyor. Ama sonra başını sallıyor ve bir elini uzatıp sikimin etrafını sararak inlememe neden oluyor. "Lanet olsun. Bunu yaparsan çok uzun süre dayanabileceğimi sanmıyorum."

"Sorun değil. Dediğin gibi, bütün gece bizim."

Ona doğru eğildim ve bir parmağımla çenesini yukarı kaldırdım. "Hayır. Sonsuza kadar var." Bir şekilde ayağa kalkıyor, dudaklarıma uzanıyor ve beni öpüyor, bir eli saçlarımı kavrarken diğeri sikimi tutmaya devam ediyor.

"Seni seviyorum," diye dudaklarıma doğru nefes alıyor. "Ben de seni seviyorum."

Kahretsin, bunu söylemek çok iyi hissettiriyor. Bunu ondan duymaktan asla bıkaçağımı sanmıyorum ve bunu söylemeyi asla bırakmak istemeyeceğimi biliyorum.

Başı aşağı eğiliyor, o tatlı dudakları aletimin ucunu sarıyor. Diliyle bir daire çizdikten sonra aşağı doğru eğilerek yarımı içine alıyor. "Tanrım, Specs. Şu sikimi alışına bak."

Sikimin etrafında inliyor, titreşimler başımı geriye atmama neden oluyor, kalçalarım kısa, sık hareketlerle pompalamaya başlıyor. Çok geçmeden orgazmın bana doğru geldiğini hissediyorum. Dayanamayacağımı söylediğimde yalan söylemiyordum. Onunla birlikte olmayalı bu kadar uzun zaman olmuşken.

Geri çekiliyorum, ağzından kurtulduğumda attığı protesto çılgılığı gizliden gizliye hoşuma gidiyor. Eğildim ve kabarık dudaklarını öptüm. "Senin içinde olmak istiyorum Specs. Hemen şimdi."

El yordamıyla prezervatif şeridini buluyor ve hevesli bir gülümsemeyle bir tanesini koparıyor. "Evet, lütfen," diyor, tatlı ses tonu pis görüntüsüyle çelişiyor.

yatağıma uzanmış, saçları dağınık, dudakları öpülmüş, teni uyarılmaktan ve benim sürtünmemden kızarmış bir halde.

Prezervatifi aletimden aşağı yuvarlamasına izin veriyorum, sadece elini üzerimde hissetmekten üflemei durdurmak için eski Küçükler Ligi istatistiklerimi okuyorum. İşi bittiğinde ellerinden birini tutup başının üzerine kaldırıyorum ve orada sabitliyorum. Diğer elimle kalçasını kavırıyor, kalçasını yukarı kaldırarak benimkine dayıyorum. Ve sonunda yavaşça içine doğru itiyorum.

"Siktir."

"Maverick!"

Vücutlarımız sonunda bir araya gelirken inlemelerimiz senkronize oluyor. Kalçalarımı birkaç kez pompalıyorum, aletimi onun uyarılmışlığıyla kaplayarak daha kolay kaymasını sağlıyorum. Sonunda gidebildiğim kadar derine indiğimde, ellerindeki tutuşumu bırakıyorum ve başımı omzuna bırakıyorum. "Cennet. Lanet olası cennet. İşte sen busun."

Parmaklarını sırtımda aşağı yukarı gezdiriyor, amcığı sikimin etrafında çırpınıyor. "Eğer ben cennetsem, o zaman iyi bir insan olduğumu kabul etmek zorundasın," diye alay ediyor ve ben de onun muzip sırıtışını görmek için başımı kaldırıyorum. "Sadece iyi çocuklar cennete gider."

"Hmm. Öyle mi?" Geri çekiliyorum ve göğüslerinin sallanmasını izleyerek tekrar içeri giriyorum. "Ama kötü çocuklar çok daha eğlenceli, değil mi?"

Tekrar ittiğimde nefes nefese iç çekmesi yeterli bir cevap. Ama sözleri kalbimde yer ediyor. Bir şekilde benim iyi bir insan olduğuma inanıyor. Ve ben de bunu yerine getirmek için elimden gelen her şeyi yapmazsam lanetleneceğim.

Elini tekrar tutuyorum, bu sefer başının yanına sabitlemeden önce parmaklarımızı birbirine geçiriyorum. İçine doğru sallanırken hareketlerim hızlanıyor, kendinden geçerken yüzünü izliyorum. Yaptığı her şeyde çok etkileyici ve seks de farklı değil. Her tepkisi benim için orada ve başka tarafa bakamıyorum.

"Benim." Onu tekrar öpmek için başımı eğmeden önce tek kelimeyi hırıldayarak söylüyorum. Benimle buluşuyor, vuruş vuruş, kalçaları zamanla sallanıyor, dili benimkini kovalıyor. Bu sefer kendimi tutamıyorum. Hiçbir beyzbol istatistiği serbest kalmamı engelleyemez. Ama onu oraya önce ben götüreceğim.

Elini bıraktım ve açığı değiştirerek geriye yaslandım. Her iki bacağını da tutarak omuzlarıma kaldırıyorum ve hafifçe çekiyorum, ancak tekrar içeri giriyorum. Yeni aç Sadie'yi tam olarak istediğim yerden vuruyor, başı geriye doğru eğilirken elleri çarşafı tutuyor.

"Aman Tanrım, Maverick. Evet! Tanrım, tam orada. Evet!"

Amcığı sıkılaşmaya başlıyor, ritmik bir şekilde sikimi sıkıyor ve her itişte homurdanmamı sağlıyor.

"Ver onu bana Specs. şimdi."

"Maverick!" diye bağırıyor, ben içine girip çıkarken elleri ön kollarımı kavırıyor. Orgazmının onun içinde dalgalandığını hissediyorum, inerken kendi orgazmımı tetikliyorum, hareketlerim artık özensiz ve koordinasyonsuz.

Nihayet her şeyin yavaşladığını hissettiğimde, titreyen kollarımın üzerinde alnına hafifçe bir öpücük konduruyorum. Sonra yataktan kalkıp prezervatifle uğraşmak için banyoya gidiyorum. Sadie'nin yanına geri döndüğümde, vücudumu onun etrafında kıvırıyorum, sırtını önüme doğru çekiyorum. Elim göğüslerinin arasında bir yer buluyor, parmakları benimkilere dolanıyor. Dudakları parmak eklemlerimi sıyrıyor, ben de başını öpüyorum.

"Sen buraya aitsin Specs. Kollarıma, yatağıma ve kalbime."

BÖLÜM THIRTY-NİNE

Maverick

Eldivenime doğru gönderilen bir topu yakalayıp sezonun son maçını bitirmek çok iyi hissettiriyor, yalan söylemeyeceğim. Ve tüm bunlardan kaçmak yerine takım arkadaşlarımla ilgisinden, tezahüratlarından ve sırt sıvazlamalarından gerçekten keyif almayı öğreniyorum.

Ancak Willow soyunma odasına girip VIP kombine sahipleri tanışma ve selamlaşma için gelmeden önce hepimize acele etmemizi ve şık olmamızı söylediğinde sinirlendim. Bugünkü misafirliğimin sınırını aştı ve gitmek istiyorum.

Dolabımın önünde durmuş, geçen hafta oraya yapıştırdığım Sadie'yle çekilmiş fotoğrafıma bakıyorum. Çocuklar bana biraz kızdı ama iyi huyluydular. Ve dürüst olmak gerekirse, daha az umursayamazdım. Buraya her geldiğimde onun yüzüne bakıyor olmak bu azarlamalara değiyor.

Onun güzel gülümsemesine bakarken kendimi kaptırıp diğer her şeyi unutuyorum.

Bu yüzden, garip sesler içeri süzüldüğünde, VIP'lerin zaten burada olduğunu fark etmeden başımı kaldırıyorum. Bir grup beyaz adam göğüslerini kabartarak etrafta dolaşıyor ve kendilerini önemli biri sanıyorlar. *Evet, tamam.*

Avukatlar. Willow'un soyunma odası buluşmasının parasını bir hukuk firmasının ödediğini söylediğini hatırlıyorum. Hayır kurumuna gidecek, ben de sineye çekeceğim sanırım.

Onu görene kadar.

Dirtbag Dirk.

Beni fark etti ve yüzü mor-kırmızının ilginç bir tonuna dönüştü.

Lanet olsun.

Arkasındaki kötülüğü saklamadan ona geniş bir sırtıma yapıyorum. Tişört giymeden, kaslarımı ve dövmelemlerimi sergileyerek grubun yanına doğru salına salına gidiyorum. Beni gören başka bir adamın ağzı açık kalıyor ve dikkatimi önce ona yöneltiyorum.

"Maverick King. Tanıştığımıza memnun oldum. Maçı beğendin mi?" "Evet dostum, harikaydı. Sonunda harika yakaladın."

"Teşekkürler. Fotoğraf ister misin?"

Adam başını sallıyor ve hızlıca bir selfie çekiyoruz. Evet, üstsüzüm ve muhtemelen bir salağın sosyal medyasına düşeceğim, ama her neyse.

Mümkün olduğunca Specs'imden uzaklaşacak kadar aptal olan herifi görmezden gelmeye çalışıyorum.

Ama sonra Monty'nin ona doğru yürüdüğünü fark ediyorum ve o pislige gerçekten bulaşmak için bir fırsat yakalıyorum. Onlara doğru ilerleyerek sesimi konuşmaların arasından duyulacak kadar yükseltiyorum. "Monty, bunun kim olduğunu biliyorsun, değil mi?" Kolumu takım arkadaşımın omzuna atarak soruyorum. Bana bakıyor ama şaşkınlığını gizlemeyi başarıyor. Dirk'e sinsi bir sırıtışla dönmeden önce ona göz kırptıyorum. "Darren'di, değil mi? Sadie'nin eski sevgilisi. Söylemem gerek dostum, onunla yattığına sevindim, bu bana tanıdığım en iyi kadını elde etme şansı verdi."

Monty hemen anlayarak bir kahkaha atar. "Darren mı dedin? Vay canına, Sadie'yle işleri neden berbat ederler anlamıyorum. O birinci sınıf."

"Ben Dirk, aslında." Göt herif kendinden emin görünmeye çalışıyor ama kulakları hâlâ kıpkırmızı ve bana bakmıyor. "Ve Sadie -"

"Hayır, *Derek*, seni orada durduracağım. Onun adını ağzına alamazsın." Ona ters ters bakarak sözünü kesiyorum, Monty'nin omzundan uzaklaşıp kollarımı göğsümde kavuşturuyorum, bunun kaslarımı şişirdiğini biliyorum. Şimdiye kadar diğer çocuklar da yanıma gelip arkamda durmuşlardı. "Onun adını söylemeyeceksin ve yanına yaklaşmayacaksın. Aslında, bir daha stadyuma gelmemen iyi bir fikir olabilir. Yani, o benim tüm maçlarıma gelecek ve güvenliğin sorun çıkardığın için seni dışarı atmasını istemem."

"Bekle, bu Sadie'nin eskiden çıktığı adam mı?" Kai bir kahkaha atarak araya giriyor. "Kahretsin Mav, seninle seviye atladı kardeşim." Elini uzatır

Bir beşlik çakmak istiyorum ve bakışlarımı Dirk'ün sansar suratından hiç ayırmadan tokatlıyorum.

"Teşekkürler, Yami."

Dickhead Dirk'ün üzerindeki şımarıklık bir anda kayboluyor ve dönüp soyunma odasından sığılıyor. Ve böylece herkes ne yapıyorsa ona geri dönüyor, az önce olanlardan bahsetmiyor.

Tabii ki fark edildiğini biliyorum. Eşyalarımı çantama koyarken Willow'un yanımda durması iki dakika bile sürmedi.

"Kameralarımız açık olmadığı için çok şanslısın."

Masum bir ifade olduğunu umduğum bir ifadeyle medya ilişkileri müdürüne bakıyorum. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Eğlenceli bir huff ile gözlerini deviriyor. "Tamam Mav. Dinle, sana VIP'lerle nasıl başa çıkılacağı konusunda ders vermememin tek nedeni, o adamın dünyanın en kötü pisliği olması ve sizin ona hak ettiği boku vermenizi izlemekten kesinlikle keyif almam. Bu ve meslektaşlarının tepkisizliğine bakılırsa, onun hakkında hissettiklerimizde yalnız değiliz. Ama -" Bir elini kaldırıp göğsümü dürtüyor. "Eğer bunu başka biriyle yaparsan, başın o kadar büyük belaya girecek ki, IL'ye geri dönmeyi dileyeceksin."

"Mesaj alındı. Ama bil diye söylüyorum, bu bir defalık bir şeydi. Sadie'nin endişelenmem gereken başka eski sevgilisi yok, yani sorun yok."

Willow'un gülümsemeye çalıştığını görüyorum ama sonunda başını sallayarak pes ediyor. "Sorun yok."

Sonra uzaklaşıyor, Sin'e doğru gidiyor ve kollarını ona doluyor. Ben de eşyalarımı toplamayı bitirmek için acele ediyorum ki kız arkadaşımı bulup kendime sarılabileyim.

Çok geçmeden, sezon sonu olmasına rağmen kendimi çok iyi hissederek soyunma odasından çıktım. Dürüst olmak gerekirse, az önce soyunma odasında o dangalakla yaşananlar muhtemelen sezonun en önemli anıydı.

Özellikle de kaçmasına izin verdiği kadınla eve gideceğim için.

Sadie koridorda beni bekliyor, doğruca ona doğru yürüyorum ve onu öpmeden önce kollarıma alıyorum. Gülümsemesini dudaklarımda hissedebiliyorum ve bu mükemmel.

"Hey, sen. İyi oyundu."

Onu tekrar öptükten sonra yere bıraktım. "Evet, bir galibiyetle bitirmek her zaman iyidir." Kolumu omzuna attım ve arabaya doğru yürümeye başladık.

Park.

"VIP turu nasıl geçti?" diye soruyor ve ben kıkırdamaya başlayınca sırtışımla genişliyor. "Ne? Bu kadar komik olan ne?"

"Bilin bakalım hangi şirket karşılama yaptı?"

Arabama ulaştık ve durduk.

"Hiçbir fikrim yok."

"Stevenson ve Schmidt," diyorum, Dickface'in çalıştığı hukuk firmasının adını söyleyerek.

Sadie'nin gözleri açılıyor ve gülümsemesini bastırdığını görüyorum. "Asla olmaz."

Başımı salladım. "Evet. Harekete geçmeden önce düşünmemi istediğini biliyorum ama Specs, ona ne düşündüğümü söyleme fırsatını kaçırp onunla dalga geçmeme imkan yoktu. Bu..." Parmaklarımı öperim. "Mükemmellik."

Sadie başını geriye atıyor, kahkahası çınlıyor. "Keşke bunu görmek için orada olsaydım."

"Buna bayılırdın. Bütün çocuklar katıldı. Her halükarda güzel bir şeydi. Yıllardır gördüğüm en komik şeydi. Yine de sanırım ona teşekkür etmeliydim. Eğer böyle bir pislik olmasaydı, sana sahip olamazdım."

Beni kucaklamak için kendine çekiyor, göğsüme sokuluyor. "Seni seviyorum, Maverick. Sen de beni sevdiğin için teşekkür ederim."

"Her zaman, Specs. Her zaman."

KIRKINCI BÖLÜM

Sadie

Dönüş yolundayım Specs. Önümüzdeki 24 saat boyunca seni çıplak bekliyorum.

Maverick'in mesajıyla içimi bir heyecan kapladı. Sezon resmen sona erdi ve bugünden sonra bir süre stadyuma gitmesine gerek kalmayacak. Bu sabah soyunma odası temizliği ve bazı toplantılar için ayrılırken biraz homurdandı ama sonra önümüzdeki iki haftayı izinli olarak geçirebileceğimi söyleyerek onu şaşırttım.

Hiçbir sorumluluğumuzun olmadığı, hiçbir yerde bulunamayacağımız ve istediğimiz dışında hiçbir şey yapamayacağımız iki haftamız olacak. Olasılıklar sonsuz ama Maverick ne yapmak istediğini açıkça belirtti.

Bir yerlere gitmeyi önerdiğimde, sadece güldü ve yataktan kalkmama izin vereceğini düşünüyorsam deli olduğumu söyledi.

Bu fıkirden kesinlikle şikayetçi olmayacağım...

O stadyuma giderken ben de son dakika işlerini halletmek için koşturdum. Market alışverişi, bacak ağdası ve Maverick'i tekrar yemeğe getirmem için başımın etini yiyen annemle hızlı bir öğle yemeği.

Bir ara yapacağımıza söz verdim. Sadece önümüzdeki birkaç gün içinde değil.

Şimdi evdeyim ve endişeyle onun gelmesini bekliyorum. Ve onun mesajı, bunun olmasına yarım saatten az bir zamanım olduğu anlamına geliyor. Cat'in mamasının olup olmadığını iki kez kontrol ediyorum.

ve su koydum ve buzlukta soğuttuğum şarabı zamanın nasıl geçtiğini anlamayalım diye buzdolabına kaldırdım.

Bu beni gülümsetiyor. *Kesinlikle zamanın nasıl geçtiğini anlamayacağız.*

Hızlı bir duş almak için aceleyle banyoya giriyorum. Yatak odasına girdiğimde Cat'i dışarıda tutmak için kapıyı k a p a t t ı m ve bana Tridents'ın takım renklerini hatırlattığı için aldığım koyu deniz mavisi iç çamaşırı takımını giydim. Sonra dolaptan onun formalarından birini alıp üstüne geçiriyorum.

Çıplak olmamı beklediğini söylediğini biliyorum ama bundan da hoşlanacağına dair içimde sinsi bir şüphe var.

Öldürmek için zamanım varken, bir poza karar vermeye çalışıyorum, yanımdan karnıma, sonra sırtıma dönüyorum. Ama hiçbir şey seksi ya da rahat hissettirmiyor ve karar vermeye çalışırken strese girdiğimi hissedebiliyorum. Ve bu hiç de seksi değil. Rahatlamam lazım yoksa o buraya gelene kadar sinirden harap olacağım.

Yatağa uzanıp başucu çekmecesini açıyorum ve en sevdiğim vibratörü çıkarıyorum. Telefonuma bakarak, o gelmeden önce rahatlamak için yeterince zamanım olduğunu fark ediyorum.

Külotumu çıkarıp kenara koyuyorum ve yavaş bir nefes alırken gözlerimin kapanmasına izin veriyorum.

"Tamam. Sadece hızlıca. Sonra iyi olacağım."

Oyuncak tenime geliyor ve yatağa doğru sarkıyorum. Evet, tam da ihtiyacım olan şey bu. Maverick'in bazen diliyle yaptığı gibi, düşük seviyede tutarak, sadece bir dakikalığına alay ederek seksimde aşağı yukarı gezdiriyorum. Tabii ki, bunu, onu düşündüğüm anda, uyarılmam sıcıyor.

"Mmm," Klitorisimi oyuncakla daire içine alırken yumuşak bir inilti çıkardım, ne kadar baskı uyguladığımı değiştirdim, hisleri çizdim. Çok hızlı yükselmek istemediğim için biraz oynuyorum. Bir noktada çok uzun süre tuttuğumda dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum, yaklaşan orgazmın tanıdık heyecanının vücudumu doldurmaya başladığını hissediyorum. Bir nefesle oyuncağı kaldırıyorum, kulaklarıma kan hücum ediyor.

Kendi kendime gülümseyerek, kendimi biraz daha kenara çekmek için tekrar aşağı indiriyorum. Onun eve gelmesini beklerken oynadığım bu oyun bana çok yaramazca geliyor. Bu Maverick'ten önce asla yapmayacağım bir şeydi. Ama bu seksi tarafımı keşfetmeme yardımcı oldu ve buna kesinlikle bayılıyorum.

Gözlerim tekrar kapandı ve klitorisimi kızdırırken, parmaklarımı oyuna sokarken, iyi hissettiren, ancak Maverick'in kalın, küt parmakları kadar şaşırtıcı olmayan sıkı itişlerde içeri ve dışarı daldırırken duyumda kayboldum.

Sanırım fark ettiğimden daha fazla zaman geçiyor, çünkü yatak odasının kapısı açıldığında çığlık atıyorum, kalbim birden fazla nedenden dolayı hızla çarpıyor.

"Neler oluyor Specs?" Maverick homurdanıyor ve bakışlarıyla beni dağlarken ellerini kapı çerçevesine tutunmak için kaldırıyor. "Sana çıplak olmanı söylediğimi sanıyordum."

Vibratörün elimden düşmesine izin veriyorum, gözlerinin onu takip etme şeklini kaçırmıyorum, şehvetle daha da koyulaşiyor. Dizlerimin üzerinde doğruluyorum ve ona sırtımdan önce yatağın ucuna doğru ilerliyorum.

"Sevmiştin. Ama ben bunun yerine bunu sevebileceğini düşündüm." Arkamı dönüyorum, saçlarımı bir omzumun üzerinden atıyorum ve onun adının yazılı olduğu sırtımı ortaya çıkarıyorum.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyor. Sonra elleri kalçalarımın iniyor, formasının alt kenarını toplayıp kaldırıyor. "Ve altında çıplak mısın?"

"Pek sayılmaz," diye fısıldıyorum, başımı çevirip ona bakıyorum. "Ama külotumu çıkardım."

"Bekleyemedin mi?"

Başımı hafifçe sallıyorum, o da eğilip kulak mememi dişlerinin arasına alıyor. "Tüm dünyadaki en seksi şey sensin, bunu biliyor musun?"

Geri çekiliyor ve benden bir inilti kaçıyor.

"Siktir. Seni seviyorum, Sadie." Fısıltısı yumuşak, merak dolu ve bir dakika önce söylediği kirli sözlerle çelişecek kadar hayranlık dolu. Sonra çıplak göğsü sırtıma yaslanıyor, dövme kolları beni hiç olmadığım kadar güvende hissettiriyor ve dudakları boynuma konuyor.

"Ben de seni seviyorum," diye mırıldanıyorum, ellerimi arkama uzatıp buklelerine dolanıyorum.

Birlikte yatağa düşüyoruz ve ben sırtüstü yatana, o da yanıma yatana kadar Maverick'in bizi yönlendirmesine izin veriyorum. Parmağını formasının ön kısmına, üst düğmenin hemen üstüne sokuyor. "Söyle bana. Seni bir hediye gibi açmak zorunda kalayım diye mi bunu seçtin?"

Kıkırdıyorum çünkü forma seçeneklerine baktığımda bu düşünce aklımdan geçti. "Belki."

İlkinin kancasını açıyor ve küçük bir deri parçasını ortaya çıkarıyor. "İyi seçim." Eğilip çıplak teni öpüyor, sonra bir düğme daha açıyor. Küçük bir deniz mavisi dantel parçası ortaya çıkıyor. "Hmm. Bu nedir?"

Hafifçe kıpırdandım. "Sanırım devam etmen gerekecek."

Başını kaldırıyor ve bana sırtıyor. "Durmayı planlamıyorum, Specs. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman."

Düğmelerin geri kalanı çok daha hızlı açılıyor ve formasının kenarlarını açarak deniz mavisi sütyenimi ortaya çıkarıyor ve... başka hiçbir şey yok.

"Şu haline bak. Çok ıslak ve benim için hazırsın. Seninle ne yapacağım ben?"

Sırıltma ve kaşlarını oynatma sırası bende. "Aklıma birkaç şey geliyor..."

"İyi ki hepsini denemek için bolca vaktimiz var."

"Öyle mi? Ne kadar zaman?" Alay ediyorum ama Maverick bunu komik bulmuyor gibi görünüyor. Gülümsemesi kayboldu ve garip bir şekilde sessiz görünüyor.

"Sonsuza kadar nasıl?"

Sanırım daha önce birkaç kez yaptığı gibi, hazırlıksız bir şekilde söylüyor. Sonsuza kadar birlikte olacağımızdan bahsediyor. Ama sonra yüzündeki gergin ifadeyi ve yüzük parmağımla oynayışını fark ediyorum.

"Bekle. Sen misin?" Başlıyorum, sonra duruyorum. "Yatakta çırılçıplamız ve sen..." "Sana evlenme mi teklif ediyorum?" Gergin bir kahkaha atıyor. "Evet. çatı katında yapmayı planlıyor. Daha önce yaptığımız gibi romantik bir akşam ayarlayacaktım ama daha fazla bekleyemem. Benim için ne ifade ettiğini bilmeni istiyorum. Sensiz bir hayat düşünemediğimi bilmeni istiyorum. Ve bana hayatımın en büyük onurunu yaşatıp yaşatmayacağını ve karım olup olmayacağını bilmek için ölüyorum."

Gözlerim yaşlarla doluyor ve başparmağını kaldırarak onları nazıkçe siliyor. "Bunlar mutluluk gözyaşları mı?"

"Elbette öyle," diye haykırarak kollarımı ona doluyorum. "Evet, seninle evleneceğim. Evet, evet, evet!"

Maverick King ile sonsuza kadar mı? Kulağa kendim için hayal edebileceğim herhangi bir hayattan daha iyi geliyor.

İlişkimiz bir reklam gösterisi olarak başlamış olabilir, ama bunu sadece biz biliyoruz. Dünyanın geri kalanı için aşk hikayemiz o gece barda, beni eski sevgilimden kurtardığı zaman başladı.

Düşündüm de... Belki de her şeyin başladığı geceydi. Dövmeli kötü çocuğumun hayatımı değiştirdiği gece.

Ve beni aşık etti.

EPILOGUE

Dört Yıl Sonra

Maverick

Bu kupayı havaya kaldırmak, hayatımda beni engelleyen ya da buna değmediğimi düşündüren herkese gönderebileceğim en büyük *siktirip* gitmektir. Kalabalığın gürültüsü sağır edici. Takım arkadaşlarım, onların aileleri ve arkadaşları tarafından itilip kakılıyorum. Onlarınki, benimki değil. Şu anda görmeyi umursadığım sadece iki kişi var.

Sanki kalabalık zihnimi okuyabiliyormuş gibi, parçalara ayrılıyor. Ve işte orada. "Dostum, gülümsüyor musun?" Monty kolunu omuzlarıma attı ve ben Onu omuz silkme zahmetine bile girme. Şimdi bile, birlikte oynadığımız onca yıldan sonra, gülümsediğimde bana hala acı veriyor.

Sanki nadir bir şeymiş gibi.

Belki bir zamanlar öyleydi ama son zamanlarda değil. Son birkaç yıldır, gülümsemek için durmaksızın nedenim var.

"Siktir git Monty," diyorum ama sözlerimde bir ısırtık yok. Lark'ı görünce gözleri parlıyor ve kolu düşüyor.

"Beni seviyorsun ve bunu biliyorsun," diye alay ediyor ama dikkati artık benim üzerimde değil. Ve ben onu suçlamıyorum. Sonunda uzun zamandır istediği kızla sonsuza dek birlikte olacak. Ve kimse bunu o adamdan daha fazla hak etmiyor.

Sadie bana ulaşıyor ve onu kollarıma alabilmek için ikinci kez bakmadan ödülü Monty'ye veriyorum. Zaten o lanet bir kupadan daha iyi bir ödül.

"Hey, bebeğim," diyorum, ona sadece onun için olan küçük gülümsememi veriyorum.

"Seninle çok gurur duyuyorum." Işıl ışıl parlıyor. Mutluluk ondan yayılıyor, her zaman yaptığı gibi beni sıcaklık ve ışıkla yıkıyor. Ait olduğum yer burası, kollarımda onunla, bana her şeyin mümkün olduğunu hissettiriyor. Burada olmamın, saygı duyduğum ve hatta çoğu zaman sevdiğim insanlarla çevrili olmamın tek nedeni onun sevgisi. Takım arkadaşlarımin beni MVP seçmesinin ve geçen yıl Tridents ile beş yıllık bir sözleşme imzaladığım için *çok mutlu* olmamın nedeni o.

"Her şeyin senin yüzünden olduğunu biliyorsun." Başımı kulağına doğru eğiyorum, çünkü etrafımızdaki heyecan ve kaos yüzünden sesim yüksek çıksa da bunu kimsenin duymasına ihtiyacım yok. "Bu sabah yüzünden."

Beklendiği gibi, yanakları bir anda kıpkırmızı oluyor. "Başına buyruk," diye azarlıyor ama sözlerinin ardında bir sıcaklık yok. Yani, kızgın bir sıcaklık değil. Farklı bir tür, evet. Ama o benim kızım. Onun ruh halini, sadece benim zevkim için yazılmış lanet bir kitabın sayfaları gibi okuyabilirim.

"Bu sabah şikayet ettiğini fark etmedim."

"Bana bir şans verdiğin falan yok," diye karşılık veriyor ama gözleri muziplikle parlıyor ve yataktan kalkmadan önce ona verdiğim dört orgazmı hatırladığını biliyorum. Orgazm sayısı ne kadar yüksekse, oyunun skoru da o kadar yüksek olur. Ben de öyle düşünmüştüm. Ve şampiyonayı üç sayılık sağlıklı bir farkla kazandığımıza göre, o dört orgazmın buna değdiğini söyleyebilirim.

Sadie'nin kendi içinde kaybolduğunu görmek ve bunun benim sayemde olduğunu bilmek gibisi yok. Sadece benimle gerçekten bıraktığını bilmek.

"Buradan ne kadar çabuk çıkabiliriz?" diye soruyor ama ben cevap veremeden bir ses araya giriyor.

"Basın toplantısı bitene kadar olmaz."

Sadie vücudumdan aşağı kayıyor, ayakları çimlere çarpıyor. Ama Colin'in geniş bir sırtıyla orada durduğunu görmek için döndüğümüzde onu kendime yakın tutuyorum.

"İyi oynadın, kardeşim."

Elini kendi elimle tokatlıyorum ve beni tek kolumla kucaklamasına izin veriyorum, diğer kolumu da Sadie'ye sarıyorum. "Teşekkürler, dostum." Aramızda bir an geçti. Sadie'nin bile farkında olmadığı bir an. Onun hayal bile **edemeyeceği** şeyler yaşadık ve bundan memnunuz. O bilse bile

Geçmişimle ilgili her şey, aşkımızın ne kadar derin olduğu önemli değil. Her zaman Colin gibi kimsenin anlayamayacağı parçalarım olacak. Bu da bugünün küçük bir parçasını onun kadar takdir edemeyeceği anlamına geliyor.

Yolların yanlış tarafından gelen iki çocuk. Boktan aileleri ve daha da boktan çocuklukları olan iki çocuk. Tüm bunların üstesinden gelen iki çocuk.

Karısı arkada duruyor ve onu da hızlıca kucaklamak için yanıma getiriyorum. Bugün kayıp olan tek kişi Eli, ama o da Manitoba'da bağımlılık danışmanı olarak çalıştığı tedavi merkezinden ayrılamadı. İşine öncelik verdiği için onunla gurur duyuyorum ve bunu ona dün gece de söyledim.

Ayrıca, bu gece gerçekten sadece bir kişiyle kutlama yapmak istiyorum. Karımla. Bugün olduğum adamın her zaman olmak istediğim adam olduğunu anlamama yardımcı olan kadın. Güçlü, istikrarlı ve hayatın getirdiklerine açık.

"Seni seviyorum, Sadie King."

Güzel gülümsemesi stadyumun parlak ışıkları altında bile göz kamaştırıcı. "*Seni* seviyorum, Maverick King."

Öpüşüyoruz ve kimin gördüğü ya da hangi kameranın bizi yakaladığı umurumda değil. Bırakın çeksinler.

Tüm dünya beni kendimden kurtaran kadını sevdiğimi görsün.

Sahte Oyun'u okuduğunuz için teşekkürler! Lütfen kopyanızı satın aldığınız her yerde bir yorum bırakın.

Daha fazla Maverick ve Sadie ister misiniz? Bültenime katılarak düğün günlerinden bir sahne okuyabilirsiniz

https://bit.ly/JuliaJarrett_FTG_bonus

Şu çılgın Donnelly ailesini merak ediyor musunuz? Max ve Heidi'nin aşk hikayesini ve Max'in tüm kardeşlerini The Donnellys of Dogwood Cove'da okuyabilirsiniz.

Şimdi Amazon'da ve Kindle Unlimited'ta! Okumaya buradan başlayın: <https://geni.us/DonnellysofDMC>

Ve daha fazla Vancouver Tridents geliyor... Catch Her Heart ile

https://bit.ly/JuliaJarrett_CHH

Bu kitap bir köy dolusu insan olmadan var olamazdı. Spor ve sakatlıklarla ilgili uzmanlıkları için Chelle ve Jess, geri bildirimler için farklı bir Jess, Kelly, Erica ve Andrea, olay örgüsü için Becca, düzenleme için Chris, tüm bunlar boyunca aklımı başımda tuttuğu için Carolina, her şey hakkında saçma sapan sesli notlarımla ilgilendikleri için Alex ve Theresa ve şimdiye kadarki en mükemmel kapağı yarattığı için Kari.

Kendimi asla bir spor romanı yazarı olarak hayal etmemiştim, ama i ş t e buradayız!

Beyzbolcu çocuklarımı benim kadar sevdiğiniz için teşekkür ederim.

XOXO Julia

ABOUT THE AUTHOR

Julia Jarrett iki erkek çocuk annesi, gerçek hayattaki kitap sevgilisiyle mutlu bir eş ve biri Guatemala'dan diğeri Tayvan'dan olmak üzere iki kurtarma köpeğinin sahibidir. Kanada'nın Batı Kıyısı'nda yaşıyor ve ilişkilendirilebilir kahramanlar ve bayıltıcı kahramanlarla dolu çağdaş aşk romanları yazmadığı zamanlarda muhtemelen çay (veya şarap) içiyor ve kitap okuyor.

Julia Jarrett kitaplarının tam listesi için lütfen www.authorjuliajarrett.com/books adresini ziyaret edin.

Julia'yı takip edin:

[Bülten Instagram](#)

[Facebook Okuyucu](#)

[Grubu TikTok](#)

[Bookbub](#)

[Goodreads](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

